

Chuyện Yêu Đường

Contents

Chuyện Yêu Đường	1
1. Chương 1: Quỷ Hẹp Hòi, Để Coi Sáng Mai Anh Đây Không Gọi Cưng Đây!	1
2. Chương 2: Giải Thích Việc Không Gọi Giản Ninh Đây	4
3. Chương 3: Nghĩ, Hoa Khôi Này Thật Sự Là Người Đẹp	6
4. Chương 4: Giản Ninh Không Quay Đầu Lại, Trực Tiếp Ném Một Câu Cho Nhậm Nguyên	9
5. Chương 5: Nhậm Nguyên, Cậu Có Nghe Mình Nói Không?	11
6. Chương 6: Cảm Xúc Ấm Ấp Trên Môi Khiến Cho Giản Ninh Ngơ Ngác Chổng Hai Tay Nằm Trên Người Nhậm Nguyên	14
7. Chương 7: Nhậm Nguyên À Nhậm Nguyên, Mày Đang Suy Nghĩ Linh Tinh Gì Vậy?	16
8. Chương 8: Đồng Tính Luyến — Ba Chữ Này In Trong Đầu Nhậm Nguyên, Không Thoát Ra Được	19
9. Chương 9: Ừm, Không Tệ, Độ Hở Của Cổ Áo Không Tệ	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11: Chắc, Thật Không Ngờ Thì Ra Là Như Vậy, Đây Chính Là Một Môn Học	28
12. Chương 12: Mới Nãy Còn Bảo Không Đau, Giờ Biết Đau Rồi À! Đáng Đời! Tự Chịu!	32
13. Chương 13: Ninh Ninh, Bà Ngoại Con Mất Rồi	36
14. Chương 14: Một Trăm Điều Của Đồng Tính	38
15. Chương 15	42
16. Chương 16: Dù Sao Cũng Đừng Xảy Ra Chuyện Gì, Bây Giờ Mới Là Đêm Đầu Thôi Mà!	45

Chuyện Yêu Đường

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, ăm áp, giới nghiệp tình anh, trúc mã, HEEditor: SetohVốn là thanh mai trúc mã nên từ nhỏ thì Giản

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-yeu-duong>

1. Chương 1: Quỷ Hẹp Hòi, Để Coi Sáng Mai Anh Đây Không Gọi Cưng Đây!

Thập Tứ Trung.

Giản Ninh ngồi một mình trong lớp, khốn khổ nhìn quyển sách bài tập toán, thỉnh thoảng lại gãi đầu một chút, cắn bút một cái.

Rõ ràng là đã tan học, tại sao cậu còn bị giáo viên bắt ở lại làm cái bài tập kỳ quái này, rõ ràng là rất đơn giản, rốt cuộc là sai ở đâu chứ! Ông trời ơi!

Giản Ninh đang rên rỉ trong lòng nên không để ý có người vào phòng học, mãi cho đến khi bị vỗ lên vai một cái mới ngẩng đầu lên, về mặt kính ngạc nhìn người vừa mới đến.

“Nhậm Nguyên! Trời ơi, cậu đến thì tốt rồi, mau giảng cái bài tập này cho mình đi, nếu không thì mình sẽ không về được!” Cái chuyện bị bắt ở lại này vốn sẽ không xảy ra với một học sinh giỏi như Giản Ninh, nhưng đầu óc ngày hôm nay cứ cố ý không hoạt động, chỉ một bài toán mà đợi đến khi tất cả mọi người đã về rồi cũng giải không xong.

Nhậm Nguyên nhìn gương mặt rầu rĩ khổ sở của Giản Ninh, chịu không nổi nên giơ tay đánh vào gáy cậu, thích thú cảm thấy cũng không tệ nên đánh hơn hai cái.

Có việc cầu người nên phải nhờ giọng mềm mại, thế là Giản Ninh mặc kệ Nhậm Nguyên cứ đánh vào gáy mình.

“Không tệ lắm nhỉ, được rồi, mau đưa mình giải!”

Nhậm Nguyên cong khoé miệng, cũng không trêu chọc cậu nữa, bắt đầu vẽ hình lên giấy nháp, một bài hình học không gian, thật ra cũng không tính là khó, nhưng nó phụ thuộc vào chuyện bạn làm sao tìm được gợi ý, tìm ra gợi ý, vấn đề liền trở nên đơn giản.

“Đây, xem đi, nói cậu ngốc cậu còn không tin, đầu óc bị tịt!” Nhậm Nguyên ngồi ở bàn học bên cạnh, nhìn chân mày Giản Ninh bắt đầu giãn ra, không nhịn được thúc giục, “Này, cậu viết nhanh lên chút đi, cho cậu mười phút đồng hồ, quá giờ sẽ không chờ cậu về nhà, tự mình về đấy.”

“Cậu! Mười phút thì mười phút, mình không tin mình viết không xong!” Sau khi Giản Ninh nhìn gợi ý, những suy nghĩ cơ bản đã tuôn ra, chỉ còn để ý quá trình suy luận một chút.

Ngòi bút ‘sột soạt’ viết lên giấy, nét chữ quy quy củ củ rõ ràng hơn nhiều so với những chữ qua loa khi này của Nhậm Nguyên.

“Giải quyết xong!”

Cầm vở đến văn phòng giáo viên không đến năm phút, Giản Ninh thở hổn hển quay lại phòng học, cặp sách của cậu đang ở trên tay Nhậm Nguyên, đồ đạc linh tinh cũng đã thu dọn xong, cậu không khỏi mỉm cười với Nhậm Nguyên.

“Tên ngốc!”

“Này này, sao lần nào cậu cũng nói mình khờ, mình đứng trong top năm mươi học sinh giỏi đấy!” Nhận lấy cặp sách được Nhậm Nguyên ném cho, Giản Ninh bắt mồm phản nài, đi theo sau Nhậm Nguyên ra khỏi khu phòng học.

Ầm ầm ỉ ỉ đến nhà xe, hai người đẩy xe của mình ra, một trước một sau ra khỏi cổng trường.

Sóng vai nhau đạp xe trên con đường xi măng rộng rãi, sau khi ra khỏi cổng trường, có thể thấy được những người bán hàng rong trên phố đang sửa soạn đồ đạc trong giỏ hàng của mình, cũng không thiếu những hàng ăn vặt trên đường. Xe ba gác đơn giản, có mì lạnh, mít quả, còn có khoai tây chiên, mì thịt bò, cũng có không ít những học sinh mặc đồng phục đứng tùm tùm năm tùm ba bên gian hàng chờ mua thức ăn.

Mặc dù không có giấy phép của bộ y tế, nhưng không thể không nói, những món ăn vặt này có thể làm thỏa mãn cái bụng đói tham lam.

Đi qua đường lớn, chui vào con hẻm nhỏ, sau đó có thể thấy những bác gái bác trai kéo một cái ghế nhỏ ra ngồi trước hiên, tán gẫu về chuyện trong nhà ngoài ngõ.

“Đây không phải là hai đứa con trai Nhậm gia với Giản gia sao, hai đứa tan học à!” Hai người là số ít những người sống trong con hẻm nhỏ này có thể thi đậu vào trường điểm, ai mà lại không nhận ra chứ!

Chắc chắn, hai đứa này tương lai sẽ lên được đại học!

“Ông Trương, không phải vậy đâu, cái tên Giản Ninh này rất ngốc, bị thầy bắt ở lại đó, con phải chờ cậu ấy đến tận bây giờ đấy!” Nhậm Nguyên cười hí hóp mắt trả lời, ánh mặt trời trong lành chiếu vào gương mặt tươi cười, trông rất vui vẻ.

Nếu không phải Giản Ninh đang đạp xe thì sẽ lập tức bay lên cho cậu ta một cước, hừm, phá huỷ danh tiếng của ông đây sao!

“Ha ha ha ha ha ~ Giản là một đứa trẻ thông minh đấy chứ, để thím coi, đứa nhóc Nhậm gia con lại trêu chọc thẳng bé đúng không?” Thím Vương bên cạnh nói.

Giản Ninh vội vã lớn tiếng đáp lời, “Đúng vậy ạ, thím Vương luôn hiểu con, Nhậm Nguyên chỉ biết bôi nhọ danh tiếng của con thôi!” Nói xong, trừng mắt liếc người phía trước, “Nhậm Nguyên, cậu xem đi, tiếng xấu của cậu ở bên ngoài cũng rõ ràng lắm đấy!”

“Chắc, không ngờ cậu học văn cũng không tệ lắm!”

“Cậu có ý gì, mình cho cậu biết, cuối kỳ học nào, ngữ văn của mình cũng là chín trên mười!”

“Phải phải phải, cậu cái gì cũng tốt, chỉ là không biết giải bài tập thôi, đúng không?”

“Cậu! Cậu ghen tị với mình!”

Hai người vừa đấu võ mồm vừa đạp xe, thật vất vả mới đến cổng nhà, hai người cùng trừng mắt, khoá xe đẩy cửa ra hô to một tiếng, “Mẹ, con về rồi!”

Động tác cực kỳ đồng bộ, cuối cùng vẫn cùng nhau đóng cửa.

“Đứa trẻ hư hỏng này, đóng cửa nhẹ một chút, hư rồi phải mua cái mới đấy!” Hai người mẹ của hai nhà cũng đồng thời nói giống nhau, khiến hàng xóm bên cạnh cảm thấy vô cùng buồn cười.

Nhậm Nguyên và Giản Ninh là hàng xóm, biết nhau từ khi còn cưỡi truồng, sau đó cùng nhau tốc váy con gái, đập vỡ kính nhà hàng xóm, không có chuyện xấu gì chưa làm. Nhưng lần nào cũng là Nhậm Nguyên bị mắng, chịu oan ức suốt mười lăm năm, Giản Ninh được che chở cũng không hề có lương tâm mà ra gánh vác trách nhiệm lấy một lần.

Cả hai người sĩ đầu bắt kiến đẻ đầu kiến(1), xây tường ngăn vách cũng không thể ngăn cản nổi hai người, lúc còn bé leo qua tường rào cao một mét năm làm rách quần, kết quả là lộ ra hai cái mông lác lư lác lư, phía dưới gió mát thổi từng cơn, nhưng cũng có chút lạnh.

“Mẹ, con đói, mẹ có làm gì ăn không?”

“Ăn ăn ăn, chỉ biết có ăn, con ngoài ăn ra cũng không biết gì khác, đức hạnh giống hệt ba con!” mẹ Giản Ninh lộ đầu ra khỏi bếp, nhìn dần dưa trong sân đã có mấy quả dưa chín, xem chừng có thể ăn được rồi, nên gọi Giản Ninh đang ngồi trong phòng khách mở tivi, “Giản Ninh, đừng xem tivi nữa, ra ngoài hái mấy quả dưa cho mẹ, mà nhớ, gọt vỏ sạch sẽ, làm việc nhanh nhẹn chút, con làm gì mà cứ lờ đờ!”

“Biết rồi, người mẹ gọi là con, mẹ cứ chờ con dâng lễ vật lên cho mẹ!” Giản Ninh ném cặp xuống, tivi vừa mới mở chưa kịp đổi kênh đã bị gọi, trong lòng có chút không vui.

“Còn dám mạnh miệng nữa, định cãi sao!” mẹ Giản Ninh lần nữa nhấn giọng, Giản Ninh vội vàng vừa vồ về tâm tình của người mẹ nhà mình, vừa chạy ra khỏi phòng khách trong vài bước.

“Mẹ, mẹ đừng giận, con đi hái là được, mẹ xem mẹ xem, con hái được tận hai quả!” vừa nói vừa cầm hai quả dưa trên tay như đang cầm lễ vật.

“Hừm!”

Vỗ về được người mẹ của mình, Giản Ninh thở phào một cái, bắt đầu lựa dưa. Đột nhiên, tường nhà bên cạnh xuất hiện một cái đầu, Giản Ninh lập tức gan dạ ném dưa về phía cái đầu kia.

Nhậm Nguyên găm táo đắc ý nhìn Giản Ninh đang xù lông, nghe răng cắn quả táo cái ‘rắc’ như đang nhai khoai tây chiên, âm thanh ‘rột rột’ vang lên.

“Khụ——“

Nhậm Nguyên đột nhiên ho khan dồn dập, gương mặt đỏ lên.

“Ha ha ha, cho cậu đắc ý, đáng đời!”

Ăn táo cũng nghẹn, thật sự là xui xẻo! Nhậm Nguyên nhìn đáng vẻ đắc ý của người nào đó, trong mắt đều là lửa, quỹ hẹp hòi, để coi sáng mai anh đây không gọi cưng dậy!

CHÚ THÍCH

(1) Sĩ đầu bất kiến đề đầu kiến – - chỉ những người thường hay gặp nhau

2. Chương 2: Giải Thích Việc Không Gọi Giản Ninh Dậy

Phòng học lớp ba, thầy toán vừa nói hai từ ‘tan học’ xong, đa số mọi người đều kêu rên một tiếng sau đó gục xuống bàn như cái xác chết, gương mặt thê thảm, đã bị ngược đã xong.

Xoay xoay cây bút trong tay, Nhậm Nguyên nâng mắt nhìn bảng một chút, sau đó lại cúi xuống nhìn quyển sách mở ra trước mặt, không hề có chút biểu hiện bị ngược đãi, hết cách rồi, ai bảo người ta có đầu óc tốt? Ai bảo người ta từ khi vào học đến nay kiểm tra luôn được mười? Đây chính là chệch lệch, người so với người, thật muốn tức chết mà.

“Nhậm Nguyên, giảng đề này cho mình một chút, không biết làm.”

“Hửm? Đưa mình xem, cậu coi nhé, chỗ này có một đường thẳng đi qua, sau đó sẽ kéo dài ra ngoài, rồi sử dụng góc bù và ——”

“Nhậm Nguyên, tên khốn kiếp kia mau ra đây!”

Âm thanh giảng giải của Nhậm Nguyên đột nhiên bị cắt ngang, cả hai người cùng nhau quay đầu lại nhìn, Trương Bằng là người phản ứng đầu tiên, kêu một tiếng, “Ấy, không phải Giản Ninh nhà Nhậm Nguyên sao? Chậc, sao mới bây giờ đã tới rồi, nhớ Nhậm Nguyên? Bây giờ mới tiết hai mà!”

Giản Ninh liếc Trương Bằng, nổi giận nhìn Nhậm Nguyên bên cạnh, ánh mắt như muốn phun ra lửa.

“Chết tiệt, sáng nay cậu không gọi mình, cậu có biết mình đến trễ hay không?!” Giản Ninh hung hăng trừng mắt nhìn Nhậm Nguyên, còn Nhậm Nguyên một chút phản ứng cũng không có.

Trương Bằng thức thời cầm sách của mình lên quay sang một bên, tránh bị ‘trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết’, hai người này, từ nhỏ đến lớn không biết cãi nhau bao nhiêu lần, Giản Ninh cũng thật là, chịu thua suốt mười lăm năm mà cũng không biết kiềm chế lại, luôn hẹp hòi làm đối thủ của Nhậm Nguyên.

Đồng phục học sinh hai màu xanh trắng, bây giờ đã đến tháng năm, vào thời kì cực kỳ nóng, tay áo bị xắn lên lộ ra cả cánh tay, hiện tại ngón tay đang xoay bút.

“Nhậm Nguyên!”

“Giản Ninh, cậu tự nhìn mình một chút đi, hô to gọi nhỏ như vậy làm gì? Đi, mình ra ngoài nói chuyện với cậu.” Nhậm Nguyên nghiêm túc nói xong, đứng dậy đi ra cửa, tới cuối hành lang phòng học.

Giản Ninh theo sau, nhìn Nhậm Nguyên dựa vào tường trưng ra vẻ mặt đắc ý nhìn cậu, khiến cậu cảm thấy khó chịu.

“Này, sao cậu không gọi mình đi chung, sáng nay suýt chút nữa mình ngay cả cổng trường cũng không vào được!!”

“Không phải chiều hôm qua nói cho cậu nghe rồi sao, mình nói sẽ không gọi cậu dậy, cậu không nghe thấy sao, lớp mình có bài kiểm tra vào sáng cho nên phải đi sớm, ai biết cậu lại đi trễ chứ.” Nhậm Nguyên liếc mắt, đáng vẻ ‘cậu thật hết thuốc chữa’.

Thì ra là phải làm kiểm tra sao? Nhưng mà ——

Vẻ mặt bối rối nhìn Nhậm Nguyên, “Cậu nói hồi chiều hôm qua? Mình không nghe, cậu xem, cậu không nói lớn thì làm sao mình nghe thấy được?”

“Được rồi, lần sau mình sẽ lớn tiếng một chút, giờ cậu định không về lớp học sao? Phòng học của cậu ở trên lầu ba, mình ở tầng trệt.”

“Biết rồi, tan học cùng về, mẹ mình dặn cậu về nhà mình ăn cơm, hôm nay nhà mình có nấu thịt kho.” Giản Ninh dặn dò một câu rồi vội vàng chạy lên lớp học.

Nhậm Nguyên cũng đứng lên trở về lớp, nhìn thấy Trương Bằng vẻ mặt tươi cười liền biết cậu ta đang suy nghĩ gì trong đầu, thờ ơ ném ra một câu, “Lần sau thắc mắc bài tập toán thì đừng đến tìm mình nữa, tự cậu giải quyết, hiểu không?”

“Ôi ôi, không thể như thế được, mình bảo đảm sẽ không nói người bạn thân của cậu không tốt nữa.” Trương Bằng vội vàng giơ tay đầu hàng, “Nhưng mà nói Nhậm Nguyên cậu này, Giản Ninh kia lần nào cũng ào ào mà cậu đều phải nhịn, mẹ cậu dặn cậu trông nom cậu ta, nhưng chỉ thấy cậu ta toàn gây sự.”

“Nói bậy gì đấy, Giản Ninh chỉ không hiểu chuyện mà thôi, được rồi, học đi.”

Rõ là Giản Ninh bắt nạt cậu ấy, tuy Trương Bằng là bạn thân, nhưng cũng không thể nói là bạn thân nổi khổ cùng lớn lên bên nhau.

Tối phải đến nhà Giản Ninh ăn cơm, xem chừng cha mẹ lại phải làm thêm ở nhà máy, cơm tối của hai ngày tiếp theo cũng phải giải quyết ở nhà Giản Ninh rồi.

Cha mẹ Nhậm Nguyên làm việc ở một nhà máy, đôi khi phải làm thêm giờ, liền đem Nhậm Nguyên giao cho mẹ Giản Ninh chăm sóc, mối quan hệ giữa hai nhà rất tốt, lâu ngày cũng tạo thành thói quen, mẹ Nhậm Nguyên trước đây vẫn nói, nhờ có mẹ Giản Ninh là một người phụ nữ giỏi nội trợ, nếu không thì thằng con mình cũng không có người thêm nhìn.

Sáng nay tổng cộng có bốn tiết, lúc tiếng chuông báo tiết cuối vang lên, mọi người lập tức xông ra ngoài phòng học, tiễn quân thẳng đến căn tin, lo sợ đi trễ sẽ hết cơm.

“Trương Bằng, cậu nhanh lên chút đi, cứ lò mò lọ mọ!” Nhậm Nguyên xếp hàng trước, Trương Bằng đi lấy dụng cụ ăn, hợp tác phân công, hiệu suất cũng tăng nhanh, cả hai đều không trễ.

“Tối rồi, hết cái gì!”

Chen vào trong căn tin đông nghịt người gào thét liên tục, bên kia kêu cậu nhanh lên một chút, bên này bảo cậu đẩy tôi ra, vô cùng náo nhiệt, chỉ có Nhậm Nguyên và Trương Bằng tiên phong giải quyết xong chuyện cơm nước ngồi im một chỗ, thoả mãn ăn cơm, phải biết rằng, giành cơm là một công việc hao tổn thể lực.

Lúc ngẩng đầu lên, Trương Bằng trông thấy Giản Ninh đang chậm rãi từ bên ngoài bước vào căn tin, nhìn phần cơm bên cạnh đã được chuẩn bị tốt, không khỏi khinh thường, làm người rảnh rỗi thật tốt!

“Giản Ninh tới.”

Nhậm Nguyên ngẩng đầu, nhìn về phía cửa căn tin, đang định mở miệng bắt chuyện với Giản Ninh, lại nhìn thấy một nữ sinh đỏ mặt đi tới cạnh Giản Ninh, dúm một lá thư cho Giản Ninh, sau đó chạy mất.

Tổ tình sao?

“Giản Ninh, bên này.” Nhậm Nguyên mở miệng kêu một tiếng, lập tức thấy ánh mắt Giản Ninh sáng lên, nhanh chóng vọt tới giống như người đói bụng đã mấy ngày.

“Nhậm Nguyên, có cậu ở đây tốt thật đấy!”

“Hai người các cậu cùng là bạn thân của mình, mâm cơm này là mình cảm, sao không thấy cậu cảm ơn mình một tiếng?!” Trương Bằng bắt măn phàn nàn một câu.

Giản Ninh ngậm một muỗng cơm, sau khi nuốt xuống mới mở miệng nói, “Cũng cảm ơn cậu nhé, đúng là có hai người song hùng của lớp ba ở đây, cơm liền rất xuống cho mình!”

“Ăn cơm đi!” Trương Bằng vẫn cảm thấy Nhậm Nguyên trông nom cho Giản Ninh mệt mỏi muốn chết, nên bắt bênh thay cho người bạn thân của mình, luôn có thành kiến với Giản Ninh.

Bạn nói thử xem, Nhậm Nguyên đứng trong top mười, hơn nữa cha mẹ còn là công nhân nhà máy, tuy rằng thua kém hơn so với những người trong cái thành phố này, nhưng cha người ta tốt xấu gì cũng được coi là cán bộ trong nhà máy, là chủ nhiệm xưởng đấy! Vậy mà phải luôn theo hầu hạ cái thằng nhóc này, từ nhỏ đến lớn, từ tiểu học liền biết bọn họ, mà mỗi lần kết thúc một chuyện lộn xộn đều là Nhậm Nguyên chịu tiếng xấu, còn tên Giản Ninh này chưa từng cảm thấy lương tâm áy náy!

Rõ là một tên lòng lang dạ sói!

Giản Ninh không hiểu gì nhìn Nhậm Nguyên, ánh mắt Nhậm Nguyên bảo cậu cứ ăn cơm đi, cậu liền ngoan ngoãn ăn cơm.

Trên đường về lớp, sau khi nhìn Giản Ninh đi lên lầu, Nhậm Nguyên liếc Trương Bằng, “Sau này đừng làm trò trước mặt Giản Ninh nói cậu ấy này nọ, tên kia tuy đơn thuần, nhưng cậu mắng cậu ấy bộ cậu ấy không biết sao?”

“Biết rồi, cậu chỉ biết bao che cậu ta!”

“Được rồi, cuối tuần này cùng đi trượt băng với cậu, không phải mới mở một khu trượt băng sao? Chúng ta đi thử chút đi, rủ nhóm Hàn Nhã Cẩm cùng đi luôn, không phải cậu muốn theo đuổi Hàn Nhã Cẩm sao, cái người mà cậu nhất kiến chung tình hồi khai giảng ấy.” Nhậm Nguyên quăng mỗi nhử, thật sự là Trương Bằng lập tức im lặng, không nói về Giản Ninh nữa.

Về chỗ ngồi, chuẩn bị gục xuống bàn ngủ một giấc, tiết buổi chiều còn đang trông cậy vào giấc ngủ nghỉ một lúc này!

Đưa tay vào trong ngăn kéo định lấy áo khoác đồng phục ra để làm gối, lúc kéo áo khoác ra phát hiện có một lá thư cũng rơi ra theo, nhú mào, chìa tay nhặt lên.

Phương Linh Linh? Hoa khôi lớp bên cạnh? Bạn thân của Hàn Nhã Cẩm? Thấy cái tên trên bì thư, trong đầu Nhậm Nguyên lập tức tự động bắn ra những thông tin liên quan đến Phương Linh Linh.

3. Chương 3: Nghĩ, Hoa Khôi Đây Thật Sự Là Người Đẹp

Dọc đường về nhà, Nhậm Nguyên và Giản Ninh đều không nói gì, cả hai người đều mang theo tâm sự của riêng mình, đều suy nghĩ đến chuyện hôm nay nhận được thư tình.

Bọn họ mới tuổi này đã nói chuyện yêu đương, sẽ bị người khác nói là yêu sớm, thế nhưng, có người nói tình yêu của độ tuổi cao trung đều rất trong sáng, hơn nữa, nếu học cao trung mà không yêu lần nào thì mỗi khi nhắc đến với bạn bè sẽ có chút mất mặt, ừm, các nam sinh thích nhất là ‘tám’ về mấy chuyện này.

Ừ, vậy cuối cùng là có muốn nói chuyện yêu đương một lần không?

“Này, cậu chạy đi đâu đấy, hôm nay tới nhà mình ăn cơm mà, thật tình, dọc đường cũng không tập trung, người không biết còn tưởng cậu làm kiểm tra bị điểm kém!” Giản Ninh không nhịn nổi nói vài câu để ‘đáp’ lại mũi tên thù hằn không gọi cậu dậy của Nhậm Nguyên, nhưng hình như Giản Ninh cậu lại quên mất cái người lấy cơm trưa cho cậu luôn là Nhậm Nguyên.

Cái đồ ký cừu bất kỳ ân(1).

Nhậm Nguyên hiếm khi không đáp trả lại, chỉ trả lời một câu, sau đó đẩy xe lên trước vài bước, cùng vào sân với Giản Ninh, mẹ Giản Ninh thấy liền chạy ra từ trong phòng khách, nhìn hai người, vội vàng bắt chuyện.

“Ấy, Nhậm Nguyên này, dì Trương có rửa táo cho con, để ở mâm trái cây trong phòng khách đấy, dì phải nấu cơm chút nữa, con trước vào xem tivi đi.” Những lời của mẹ Giản Ninh làm Nhậm Nguyên nở một nụ cười, ngoan ngoãn trả lời, “Vâng, dì Trương” chọc cho mẹ Giản Ninh cười ha ha không ngừng.

Giản Ninh đỏ mặt nhìn hai người, thầm nghĩ ngờ mẹ có phải mẹ ruột của mình không, sao lại đối xử với hai đứa chệch lệch xa như vậy chứ!

“Mẹ, con mới là con ruột của mẹ, Nhậm Nguyên là do dì Tần nhà bên sinh ra mà, mẹ nhận nhầm rồi, con trai của mẹ là Giản Ninh con!” Giản Ninh bắt mồm hét lên một tiếng, sau đó ——

Mẹ Giản Ninh đi ra khỏi phòng bếp, định tiến đến nhéo tai Giản Ninh, Giản Ninh thấy thế vội vã trốn ra sau lưng Nhậm Nguyên, hô to, “A a a, mẹ, con sai rồi, con chắc chắn là con ruột của mẹ!”

“Thằng ranh, suốt ngày chỉ biết nói bậy, không học tập được gì từ Nhậm Nguyên, học hành không bằng người ta, lễ độ phép tắc cũng không bằng người ta!” Mẹ Giản Ninh vừa nói vừa lắc đầu, đáng vẻ tiếc nuối rên sất không thành thếp, xoay người quay lại phòng bếp.

Mãi đến khi mẹ Giản Ninh dần dần biến mất sau cánh cửa phòng bếp, Giản Ninh mới ló ra từ sau lưng Nhậm Nguyên, sau đó mặt đầy khinh bỉ nhìn Nhậm Nguyên, “Cậu nói xem, hồi nhỏ cậu làm nhiều việc xấu như vậy mà sao mẹ mình vẫn luôn thích cậu?!”

Nhậm Nguyên khó hiểu, nhờ vào dáng người cao ráo làm ưu thế, bắt nạt cái người thấp hơn mình năm centimet, “Người hiểu rõ cậu nhất là mẹ cậu, chuyện chúng ta làm việc xấu khi còn nhỏ khẳng định không phải chỉ một mình mình, mình nhận lỗi chính là tự thú, cậu không nhận chính là không biết ăn năn hối cải, chỉ mỗi chuyện này lập tức xuất hiện sự khác biệt, tự nhiên mà nói, cha mẹ cậu cảm thấy mình là một đứa trẻ ngoan ngoãn biết sai liền sửa, còn cậu là đứa biết sai cũng không đổi.”

“Thì ra toàn là âm mưu của cậu, hèn chi mỗi lần bị phát hiện làm việc xấu, cậu là người đầu tiên đứng ra nhận lỗi, cậu cũng biết tính thật đấy!” Giản Ninh bừng tỉnh đại ngộ, sau đó cho Nhậm Nguyên một cái nhìn khinh bỉ.

Nhậm Nguyên nhún vai, vào trong phòng khách cầm quả táo đã được rửa xong lên ăn.

“Giản Ninh, mở tivi.”

“Cậu không có tay à?” Giản Ninh đang cầm quả táo chưa ăn đã bị người khác sai sử, bắt mồm trả lời.

Nhậm Nguyên nhàn nhã tựa lưng vào ghế salon, ra vẻ ông lớn chậm rãi nói, “Cậu có mở hay không, nếu không...” dù không nói ra, nhưng Nhậm Nguyên có cách để Giản Ninh ngoan ngoãn nghe lời.

“Không đi, cậu làm gì được mình?!”

“Vậy mình —— dì Tr ——” chữ cuối cùng chưa kịp nói ra đã bị Giản Ninh lấy tay che nện lại trong miệng. Giản Ninh trừng mắt nhìn Nhậm Nguyên, trong lòng thầm mắng tên này thật hèn!

Thấy ánh mắt đắc ý của Nhậm Nguyên, Giản Ninh âm thầm khinh bỉ, chịu đựng đi mở tivi, lần đầu tiên cảm thấy mở tivi là việc khiến người ta ghét nhất!

Rõ ràng có cái gì tốt đâu!

Nhưng mà ——

“Ấy, nhà cậu sắp đổi tivi đúng không?” Giản Ninh nịnh bợ chạy đến bên cạnh Nhậm Nguyên, lấy đôi mắt mèo ướt nhìn Nhậm Nguyên.

Nhậm Nguyên cố ý mặc kệ hứng thú của cậu, chần chừ cả buổi mới nói chuyện, “Ừm, lần nghỉ ngơi này cha mẹ mình sẽ đi mua ngay, ngang với Changhong(2) đấy.”

“Tốt thật, không biết chừng nào nhà mình mới đổi!”

“Gấp cái gì, một hôm cha mình nói, con đừng lo lắng, bánh mì sẽ có, nhà ở sẽ có, xe đạp cũng sẽ có.” Nhậm Nguyên nhớ đến lúc nói về chuyện nhà chuyện cửa thì cha mẹ mình thích nói những câu này nhất, cũng không nhận được mà tự nói ra khỏi miệng.

Giản Ninh nghĩ, cái này cũng đúng, mọi thứ rồi cũng sẽ có, nhưng mà ——

CẦN PHẢI CÓ TIỀN!

“Hôm nay phải làm bài sao?” Nhậm Nguyên chợt nhớ tới hôm nay Giản Ninh được giao cho một bài tập khó, vừa ngậm táo trong miệng vừa hỏi.

Giản Ninh liếc mắt một cái, “Xong rồi, mình đã sớm giải quyết! Mình trong top năm mươi học sinh ưu tú đấy nhé!”

“Mình top mười đây này!”

“Cậu——!”

Giản Ninh bị nghẹn họng, chỉ cầm quả táo lên nhai ‘rột rột’, tưởng tượng quả táo là Nhậm Nguyên, ăn vô bụng một cái rồi sẽ không lộn xộn với cậu ta nữa.

Nửa tiếng sau, mẹ Giản Ninh gọi hai người ra ăn cơm, vào phòng bếp, hai người đi rửa tay, hăng hái cầm chén đũa xới cơm, giành nhau làm người siêng năng. Thức ăn trên bàn không hề khác so với những gì Giản Ninh đã nói lúc sáng, mùi sườn kho bay xộc vào mũi.

“Tay nghề của dì cao thật, ăn ngon lắm.”

“Thằng nhóc này thật biết cách nói chuyện, ngon thì ăn nhiều một chút, coi con kia, học cao trung rồi mà nhìn giống sơ trung hơn, thành tích của con tốt như vậy, chắc hao tổn thể lực và sức trí tuệ lắm, ăn nhiều một chút.” Mẹ Giản Ninh cười híp mắt gấp một miếng sườn lợn cho Nhậm Nguyên, trên mặt nở ra một nụ cười như hoa.

Giản Ninh cắn đũa nhìn hai người, thật sự nghi ngờ Nhậm Nguyên mới là con ruột của mẹ, còn bản thân cậu là được mẹ nhặt bên ngoài. Nhưng vì mới bị mắng nên Giản Ninh chỉ im lặng giả vờ không thấy, lấy việc ăn để phát tiết tâm sự.

Hừ, hai người cứ nói đi, tôi đây ăn thôi cũng được!

Chín giờ hơn, Nhậm Nguyên lưu luyến nói tạm biệt với mẹ Giản Ninh rồi về nhà. Trong nhà tối đen không có ai, Nhậm Nguyên mở cửa, sau đó về phòng mình ném cặp xuống, lấy lá thư tình được nhận vào hôm nay ra, định xem một chút.

Lá thư tình của hoa khôi này cũng không có gì khác biệt.

Phần đầu giống hệt như đa số những lá thư tình khác, ‘Bạn Nhậm Nguyên, chào bạn, mình là Phương Linh Linh ở lớp hai, bọn mình đã từng gặp nhau vào hôm sinh nhật của Hàn Nhã Cầm...’, phần sau là đủ loại chuyện khác nhau bla bla nói về sở thích của mình và cảm giác của mình với Nhậm Nguyên, ‘Mình thích bạn, nếu bạn đồng ý, trưa mai đến trước lớp mình chờ mình cùng đi ăn cơm.’

Phương Linh Linh? Trong ấn tượng là mái tóc đen dài, lúc nào cũng được cột cao kiểu đuôi ngựa, gương mặt thanh tú, làn da trắng, mặc đồng phục trắng xanh trên người trông vô cùng thuần khiết.

Nghĩ, hoa khôi này thật sự là người đẹp.

CHÚ THÍCH

(1) Ký cừu bất ký ân – —— chỉ ghi thù mà không nhớ ân.

(2) Changhong: Hàng điện tử.

4. Chương 4: Giản Ninh Không Quay Đầu Lại, Trực Tiếp Ném Một Câu Cho Nhậm Nguyên

Vào tiết cuối cùng của trưa hôm sau, Nhậm Nguyên bắt đầu đắn đo mình có nên chờ Phương Linh Linh ăn cơm hay không.

Nếu đi, vậy coi như là đã đồng ý, còn nếu không đi..., Nhậm Nguyên suy nghĩ hết cả một tiết, lúc đang định ra cửa thì bị Trương Bằng kéo lại, sau đó là kéo đến trước cửa lớp hai, nói là muốn chờ Hàn Nhã Cầm đi ăn cơm.

Vất vả lắm người đẹp mới đồng ý lời mời của cậu ta, sao có thể không đến phòng học chờ sớm một chút được chứ?!

Dọc đường đi Nhậm Nguyên chưa kịp nói gì thì đã bị người kia lôi đi, hình như Phương Linh Linh cũng ở lớp hai, lời còn chưa nói, Phương Linh Linh và Hàn Nhã Cầm đã xuất hiện, gương mặt tươi cười còn có chút hồng hồng.

Việc này, thật sự là nảy sinh hiểu lầm rồi.

“Người đã đến rồi, vậy chúng ta đi ăn cơm đi, đúng lúc Nhã Cầm cũng ở đây.” Phương Linh Linh hiếm khi chủ động mở lời, rụt rè nhìn Nhậm Nguyên.

Nhậm Nguyên còn chưa nói gì, Trương Bằng bên cạnh đã lên tiếng, “Mau nói cho mình biết cậu quen người ta khi nào? Vậy mà không nói cho người anh em là mình đây, thật không được chút nào, làm công tác giữ bí mật tốt lắm!”

“Hừm, nhìn xem không phải cậu cũng hẹn người trong lòng sao, mình không đành lòng kích động cậu thôi!” Nhậm Nguyên cảm thấy chuyện này có lẽ là do duyên số, đánh bậy đánh bạ, chính mình và Phương Linh Linh cũng bên nhau, bằng không, tại sao hôm nay lại bị Trương Bằng kéo tới đây chứ?

Hàn Nhã Cầm cười cười nhìn Phương Linh Linh, sau khi rời tai vài cậu, Phương Linh Linh đánh nhẹ vào người Hàn Nhã Cầm một cái, tiếp theo đó cả bốn người cùng nhau đi ăn ở một tiệm cơm bên ngoài mà không phải căn tin trường.

“Không cần nói gì cả, hôm nay mình mời!”

“Được, dù sao tiền của cậu mà cứ ở trong ví mãi thì cậu sẽ cảm thấy nó nhảy loạn hết cả lên, không tiêu không được.” Nhậm Nguyên cũng không cướp công chiều dài, chỉ ngồi cạnh Phương Linh Linh, so với Hàn Nhã Cầm, Linh Linh ngược lại im lặng hơn rất nhiều.

Lần đầu tiên nói chuyện yêu đương với người khác, Nhậm Nguyên cũng không biết nên nói gì, suy nghĩ một chút, mở miệng nói, “Nhà cậu và mình thuận đường nhau sao?”

“Ừm, cách trường không xa, chỉ mất khoảng mười phút.” Phương Linh Linh ban đầu ngăn người người một chút, sau đó mới trả lời.

Nhậm Nguyên suy nghĩ thêm chút nữa, nhớ tới những lời yêu thương trong phim truyền hình, chợt nở nụ cười, “Vậy sau này mình đưa cậu về nhà, nhưng mà chỉ đưa đến đầu ngõ thôi để cha mẹ cậu không thấy, dù sao chúng ta vẫn còn là học sinh trung học.”

“Cảm ơn.”

Phương Linh Linh viết thư tình cho Nhậm Nguyên là chuyện mà cô không có chút chắc chắn nào, bởi vì trước đó đã có nữ sinh lớp khác viết thư cho cậu ấy nhưng không được trả lời, không ngờ, lần này Nhậm Nguyên lại đồng ý cô.

Nghĩ tới những lời Nhậm Nguyên vừa nói, cô không khỏi có cảm giác vui vẻ vì được quan tâm chăm sóc. Một bạn trai có thành tích học tập tốt lại đẹp trai, trong nhóm bạn gái, nhất định sẽ khiến cho những người còn lại đỏ mặt.

Tâm tư của tiểu nữ sinh chính là như vậy, có được một món đồ tốt sẽ nóng lòng muốn khoe cho toàn thể giới đều biết.

“Hai người ăn gì?”

“Gì cũng được, nhưng mà, ưu tiên cho con gái, Linh Linh cậu chọn đi, nhìn xem muốn ăn gì, dù sao cũng là Trương Bằng mời mà, đúng không?” Nói xong, Nhậm Nguyên còn quay sang nháy mắt một cái với Phương Linh Linh.

Trương Bằng ngồi bên cạnh có người đẹp làm bạn, tự nhiên cái miệng cũng mau chóng rách lên tới trời, không hề quan tâm đến chuyện nhỏ này chút nào.

Nhận lấy thực đơn được viết tay, bên trên là chữ viết ngay ngắn, Phương Linh Linh gọi một đĩa đồ xào giá 3 khối, chu đáo tiết kiệm tiền giúp Trương Bằng. Nhậm Nguyên thấy, lại lần nữa cảm thấy người bạn gái này coi như cũng là người tốt, không lợi dụng.

Một bên bốn người chia thành hai cặp vô cùng vui vẻ, bên kia Giản Ninh bị người ta bỏ quên, tới căn tin phát hiện không ai gọi cậu như trước, không ai giữ chỗ cho cậu, sau khi đi lòng vòng nửa ngày vẫn không tìm được Nhậm Nguyên, bản thân buồn bực đi lấy cơm rồi tìm một chỗ nào đó ngồi xuống.

Nhậm Nguyên đi đâu nhỉ?

Ăn cơm với tâm trạng không yên ổn, ngay cả sườn xào chua ngọt ngon nhất căn tin cũng trở nên nhạt nhẽo. Ăn cơm xong, đúng lúc ra khỏi căn tin thì gặp một bạn học, Hà Bình.

“Ê, sao hôm nay không đi với Nhậm Nguyên?”

“Hết giờ thì đã không thấy cậu ấy, chẳng biết đi lêu lổng ở đâu rồi, chúng ta cùng nhau đi.”

“Ừm, phải rồi, hình như chiều hôm nay có bài kiểm tra, tiết mỹ thuật sẽ nhường cho thầy toán tới kiểm tra chúng ta, nghe nói đề bài rất khó đó.” không biết Hà Bình nghe tin đồn từ đâu, tới giờ mới nói cho Giản Ninh biết, Giản Ninh vừa nghe xong lập tức vứt chuyện Nhậm Nguyên bỏ mặc cậu một mình lúc này ra phía sau.

Lúc đưa tay vào túi đồng phục đột nhiên mò được một cái gì đó, vỗ trán một cái, sao có thể quên chuyện này được chứ!

“Giản Ninh, nhìn kia, đó không phải là Nhậm Nguyên sao?”

“Nghe thấy lời nói của Hà Bình, Giản Ninh quay đầu lại nhìn, sau đó ‘ha’ một tiếng, thật đúng là Nhậm Nguyên và Trương Bằng, nhưng mà ——

“Nhậm Nguyên!” Chạy qua đó thật nhanh, trong tay vẫn còn cầm lá thư lấy ra từ trong túi.

“Giản Ninh, cậu và bạn với ăn cơm xong sao?” Nhậm Nguyên thấy Giản Ninh, nhớ đến hôm nay không đợi cậu cùng ăn cơm, mở miệng trước quan tâm đến vấn đề cơm nước của cậu.

Giản Ninh nghe Nhậm Nguyên nói, nổi oán giận trong lòng lòng khi này vẫn chưa tiêu tan, lúc đang định đưa thư cho Nhậm Nguyên thì một nữ sinh nhảy ra, nhìn Nhậm Nguyên liền nói, “Nhậm Nguyên, cậu đã nhận được thư tôi gửi cậu sao? Thế nào, cho tôi một câu trả lời đi!”

Nữ sinh này, tất cả bọn họ đều biết, là học sinh nổi tiếng ‘hư hỏng’ trong trường, dù là trường điểm của thành phố thì vẫn có số ít các học sinh có tác phong không phù hợp với chuẩn mực truyền thống như thế này. Nữ sinh này là Tần Quyên, là một chị đại, không những như thế, trong trường còn là người gặp người tránh.

Nhậm Nguyên không hiểu nói, “Thư gì?”

“Còn thư gì nữa? Cậu giả ngu sao, cho dù không đồng ý thì cũng đừng như thế! Trai đẹp trong trường không phải chỉ có mình cậu, trốn tránh làm gì ——” Tần Quyên còn chưa nói hết, mắt đã trông thấy thứ Giản Ninh đang định giấu vào tay áo, lập tức giật lấy thứ đang trong tay Giản Ninh.

Giản Ninh chạy ra sau lưng Nhậm Nguyên tránh né, nhìn Tần Quyên.

Thoáng nhìn lá thư, sắc mặt Tần Quyên lập tức trở nên khó coi, rồi nhìn sang Phương Linh Linh bên cạnh, sắc mặt lại càng trở nên khó coi hơn, “Giản Ninh, bên kia là Phương Linh Linh đúng không? Trưa hôm qua

tôi đưa thư cho cậu nhờ cậu giao đến tay Nhậm Nguyên giúp, thế mà cậu dám giấu đi, lá gan của cậu cũng không nhỏ nhỉ?”

Cuối cùng Nhậm Nguyên cũng hiểu ra mọi chuyện, nhú mày nhìn Giản Ninh, Giản Ninh rụt cổ, Nhậm Nguyên không thể mắng cậu ở bên ngoài, buộc phải chuyển hướng sang Tần Quyên, “Tần Quyên, cậu cũng đã nói trong trường không thiếu nam sinh đẹp trai thành tích tốt, vậy cần gì phải quẩn luyến mình không buông, hơn nữa mình và Linh Linh đã sớm quen nhau, cho dù hôm qua mình có nhận được thư của cậu thì cũng không cách nào thay đổi được sự thật.”

Trương Bằng và Hàn Nhã Cầm nghe những lời ấy xong, lập tức nhao nhao nhìn Phương Linh Linh, chỉ thấy Linh Linh đỏ mặt, đứng bên cạnh Nhậm Nguyên, rõ ràng là đáng vẽ chim nhỏ nép người!

Nghe thấy những lời đó, trừ Tần Quyên ra thì Giản Ninh cũng chau mày. Tần Quyên im lặng không lên tiếng nghe Nhậm Nguyên nói xong rồi bỏ đi, Giản Ninh chào một tiếng rồi cũng đi về phía Hà Bình đang đứng chờ cậu.

“Giản Ninh!”

“Chiều nay không đợi cậu về nhà, lớp mình có bài kiểm tra, mình và Hà Bình đi đây!” Giản Ninh không quay đầu lại, trực tiếp ném một câu cho Nhậm Nguyên.

Nhậm Nguyên không biết Giản Ninh lại cáu kỉnh cái gì, trong lòng cũng tức giận, “Linh Linh, mình đưa cậu về lớp.”

“Ừm.” Phương Linh Linh gật đầu.

Trương Bằng và Hàn Nhã Cầm theo sau, nhỏ giọng nói, “Ày, cậu xem Giản Ninh sao còn tức giận chứ, mặc dù thư này là của Tần Quyên, nhưng cũng không đến mức phải ém nhem đi mà!”

“Hừ, thằng nhóc kia từ nhỏ đến lớn hại Nhậm Nguyên lắm như vậy, cả hai phải cắt đứt như thế mới đúng!” Trương Bằng luôn không thích tính tình và sự nóng nảy của Giản Ninh, lần này mong sao Nhậm Nguyên cắt đứt với cậu ta luôn, như vậy Nhậm Nguyên sẽ không cần phải cũng lo nghĩ đủ chuyện cho cái tên không hiểu chuyện kia!

Hàn Nhã Cầm nghe Trương Bằng nói, nhìn người đang đi theo Hà Bình, bĩu môi, cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

5. Chương 5: Nhậm Nguyên, Cậu Có Nghe Mình Nói Không?

Chiều tan học, Nhậm Nguyên đẩy xe ra cùng về nhà với Phương Linh Linh rồi chở cô về nhà. Tâm tư của các nam sinh lẫn nữ sinh đều rất đơn giản, nữ sinh mặc đồng phục ngồi sau xe đạp của nam sinh, tay nhẹ nhàng vòng qua ngang hông nam sinh, lọn tóc đuôi ngựa bị gió thổi bay bay, ngắm nghĩ thôi cũng thấy đó là một hình ảnh rất đẹp.

Đưa mắt nhìn Phương Linh Linh dần biến mất ở đầu ngõ, Nhậm Nguyên định về nhà, nhớ tới cha mẹ vẫn còn phải làm thêm, phòng chừng Giản Ninh vẫn chưa làm kiểm tra xong mới quay xe về trường, định chờ Giản Ninh một chút.

Trung học phải đến năm giờ bốn mươi chiều mới bãi trường, bây giờ đã là sáu giờ, theo lý hẵn là phải gặp được Giản Ninh, vậy mà...

“A bạn học này cho mình hỏi một chút, không phải lớp bạn làm kiểm tra sao? Vậy Giản Ninh đâu rồi?”

“Đã quét dọn làm vệ sinh hết rồi, không còn ai cả, bài kiểm tra đã làm trong tiết mỹ thuật, không cần ở lại để làm bài.” Một trong những người ở lại làm vệ sinh nhìn Nhậm Nguyên, nhưng lại không hiểu Giản Ninh và Nhậm Nguyên có quan hệ gì mà lại đến tìm người vào giờ này, ngạc nhiên trả lời.

Nhậm Nguyên ngậy người, ngừng lại nụ cười phong độ trên mặt trong chốc lát rồi mới cười lần nữa, “À, vậy cảm ơn nhiều, không quấy rầy các bạn làm vệ sinh nữa.”

“Ừ.”

Xuống lầu đạp xe, vẻ mặt Nhậm Nguyên lập tức trở nên khó coi ngay từ khi đi ra khỏi phòng học, trong lòng khó chịu. Giản Ninh vẫn chưa hết lộn xộn? Không muốn về nhà chung thì cứ nói thẳng, cần gì phải nói dối, ba ngày nay không đánh vẫn không biết!

Đen mặt tới trước cửa nhà mình, chuẩn bị vào nhà ăn mì tôm, đang định mở cửa, chìa khoá vẫn chưa đưa vào trong ổ đã thấy một bóng người ngồi xổm trước cửa cổng, Nhậm Nguyên hoảng sợ, lùi về sau vài bước.

Không phải là cướp chứ?!

“Ai đó?!”

“Mình...” Âm thanh mang theo chút oan ức bỗng chốc làm cho Nhậm Nguyên thả lỏng cơ thể đã cứng đờ, nhưng vẫn cứ im lặng một hồi, trong lòng Nhậm Nguyên vẫn còn giận, lười trả lời cậu, định mở cửa.

Giản Ninh đứng lên, nhìn Nhậm Nguyên, kêu lên một câu, “Nhậm Nguyên...”

“Sao vậy, không phải làm kiểm tra sao, sao cậu không về sớm chút ăn nhiều thức ăn bổ cho cái não cá của cậu đi! Tránh ra tránh ra, mình đây mới vừa hẹn hò với bạn gái xong nên quay về, quyển nhật ký trao đổi mình vẫn chưa kịp đọc, đừng làm mình trễ! Mình phải vào nhà ăn mì!” Tô mì này còn không cần phải nấu sao? Làm khó được mình à?!

Một bụng lời nói đều bị Nhậm Nguyên làm cho nghẹn trở lại, lần này Giản Ninh cũng không mặt nóng dãn mông lạnh nữa, xoa người về nhà.

Hả, thằng nhóc này dễ đuổi vậy sao!

Nhậm Nguyên vào nhà, việc đầu tiên là vào bếp nấu một tô mì có thể ăn, sau đó về phòng mở đèn rồi mở đèn bàn học làm bài tập về nhà.

Còn trao đổi nhật ký cái gì đó nữa!

Giản Ninh về đến nhà, mẹ Giản Ninh thấy cậu về một mình, nhíu mày nói, “Về một mình? Nhậm Nguyên còn chưa về?”

“Về rồi, nhưng bạn ăn!” Trong lòng Giản Ninh cũng khó chịu, nghĩ đến người ta chơi đùa với người yêu đến giờ mới về, trong lòng lại thấy không thoải mái, có cảm giác như bị người khác giành mất đồ vật của mình, sau khi trả lời mẹ một câu lập tức chui vào phòng không chịu ra ngoài.

Hừ! Cậu có bạn gái là ngon à! Đợi đến lúc tôi cũng tìm một người, mỗi ngày tôi đều sẽ dẫn người đó đi qua đi lại trước mặt cậu!

Bực mình suy nghĩ một chút, ngày hôm sau Giản Ninh vừa ăn cơm xong liền đi học, lúc đi ngang qua nhà Nhậm Nguyên, nhìn cánh cửa vẫn đóng chặt, hừ một tiếng, đạp một cái lên bàn đạp, một cơn gió xẹt qua, chỉ còn lại hình bóng của một người mặc đồng phục.

Bụng Nhậm Nguyên khó chịu cả buổi sáng, lúc ra khỏi WC, Nhậm Nguyên coi giờ thấy đã bảy giờ mười, nên bắt chặp những thứ khác, cầm cặp lên đạp xe chạy như bay.

“Nhậm Nguyên, cậu không sao chứ?” Sau tiết thứ hai buổi sáng, Trương Bằng phát hiện sắc mặt Nhậm Nguyên có chút bất thường, quan tâm hỏi một câu.

Nhậm Nguyên lắc đầu, ý bảo mình không sao, nhưng mà trong dạ dày lại thắt quặn từng cơn, thật sự rất khó chịu, nằm trên bàn học, ôm bụng, thoáng cái gục xuống.

“Này này này, Nhậm Nguyên, Nhậm Nguyên!” Trương Bằng ngồi cùng bàn với Nhậm Nguyên, là người đầu tiên phát hiện Nhậm Nguyên không ổn, lập tức gọi vài tiếng, phát hiện trên mặt Nhậm Nguyên toàn là mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng trắng bệch, “Thầy, mau đi gọi thầy, Nhậm Nguyên không ổn rồi, có lẽ phải đi bệnh viện!”

“Biết rồi!”

Giản Ninh không thừa nhận là mình đến tìm Nhậm Nguyên, cậu chẳng qua chỉ đi căn tin mua nước thôi! Cho nên —— ánh mắt không tự chủ mà hướng về phía phòng học lớp ba, sau đó...

Hả? Sao vậy?

“Giản Ninh!”

“Trương Bằng, Nhậm Nguyên cậu ấy ——“

“Trời ơi, không biết tên này đã ăn nhầm cái gì, bây giờ bị đau dạ dày, sắc mặt khó coi muốn chết, mình phải cho cậu ấy uống nước ấm, tránh ra tránh ra, dừng cản đường!” Trương Bằng cầm một ly nước định đi ra ngoài, thấy Giản Ninh, kêu một câu sau đó vội vàng vàng chạy đi.

Đau dạ dày?!

Giản Ninh cũng sốt một chút, cậu chưa từng nghe nói Nhậm Nguyên có bệnh đau dạ dày, sao lại thế? Ba chân bốn cẳng chạy vào phòng học lớp ba, Giản Ninh nhìn Nhậm Nguyên đang nằm trên bàn, lễ độ gọi các bạn học xung quanh tránh ra, bước lên đẩy đẩy người Nhậm Nguyên.

“Nhậm Nguyên Nhậm Nguyên, mình là Giản Ninh, này, không sao chứ?”

“Đừng...Giản Ninh?” Nhậm Nguyên thoáng nhìn thấy Giản Ninh, sau khi xác nhận đúng là Giản Ninh liền kéo tay Giản Ninh.

Giản Ninh kéo một tay Nhậm Nguyên đặt lên vai mình, “Đi, mình đưa cậu đi bệnh viện, ra ngoài đón xe đi!” Đỗ Nhậm Nguyên tới cửa phòng học, Giản Ninh quay đầu lại nhìn những bạn học còn lại, “Ai đó trong các bạn xin phép giúp mình, mình đưa cậu ấy đến bệnh viện, cha mẹ mình sẽ báo cho cha mẹ cậu ấy biết.”

“À, được.”

Sau khi nghe thấy câu trả lời khẳng định, Giản Ninh kéo cái người cao hơn mình ra khỏi khu phòng học, sau đó chạy thẳng đến cổng chính.

“Nhậm Nguyên, cậu có ổn không?”

“Ngốc, sao có thể ổn được! Nhanh lên chút, đau quá!” Nhậm Nguyên nhìn một bên má Giản Ninh, đột nhiên không nhìn được mà trêu chọc cậu, “Cũng tạm tạm, còn có thể chịu đựng được, vừa này là gạt cậu!”

“Ngốc, đến giờ mà vẫn còn đùa, nhất định là hôm qua ăn mì ăn liền hư rồi, bảo cậu đừng ăn bây giờ cậu không tin! Lần này nếm được mùi vị đau khổ chưa?!” Giản Ninh tức giận mắng, tốc độ bước chân vì lo sợ cho Nhậm Nguyên nên không nhanh lắm.

Nhậm Nguyên dựa vào người cậu không nói lời nào, không hề chớp mắt nhìn cổng trường rồi nhìn Giản Ninh bắt lấy một chiếc taxi chạy thẳng đến bệnh viện gần nhất.

“Này, nhìn mình sẽ thoải mái hơn chút sao, chết mà còn chống đỡ cái gì!” Giản Ninh liếc mắt, thấy sắc mặt tái nhợt của Nhậm Nguyên, vỗ vỗ vai mình, sau đó đưa tay xoa dạ dày cho Nhậm Nguyên, “Như vậy sẽ thoải mái hơn chút sao?”

“Ừm! Ừm, đỡ hơn rồi, nhẹ chút nữa thì tốt hơn.” Nhậm Nguyên yên tâm dựa vào vai Giản Ninh, nhắm mắt lại để Giản Ninh xoa dạ dày cho mình.

Giản Ninh thấy Nhậm Nguyên nhắm mắt, trong lòng có chút sợ hãi, thấp giọng nói, “Không sao không sao, chỉ là đau dạ dày thôi, Nhậm Nguyên, cậu có nghe mình nói không?”

“Ừm, đang nghe.”

“Vậy thì tốt rồi.”

6. Chương 6: Cảm Xúc Ấm Áp Trên Môi Khiến Cho Giản Ninh Ngơ Ngác Chông Hai Tay Nằm Trên Người Nhậm Nguyên

Sau khi đến bệnh viện, đăng ký khám bệnh, lấy số rồi ngồi trên băng ghế chờ trước cửa phòng khám. Giản Ninh ngồi cạnh Nhậm Nguyên, để Nhậm Nguyên dựa vào vai mình, thỉnh thoảng sẽ nói chuyện với nhau.

Giản Ninh không ngừng nhìn quanh cửa phòng khám rồi nhìn vào trong, sau đó lại là một người đi ra, số người xếp hàng phía trước cũng giảm bớt từng người một, y tá vẫn kêu từng số. Nhậm Nguyên không đỡ hơn chút nào, sắc mặt vẫn tái nhợt, tay vẫn ôm bụng như cũ.

“Nhậm Nguyên, cậu ổn không?”

“Ừm, đừng lo, chỉ là đau dạ dày thôi.” Nhậm Nguyên nghĩ, tại sao bây giờ lại giống như chính mình an ủi ngược lại Giản Ninh vậy? Rõ ràng mình mới là người bệnh mà.

“Số 16, Nhậm Nguyên!”

“Có!”

Giản Ninh lên tiếng, sau đó đi vào phòng khám với y tá, nhìn thấy bác sĩ mặc áo choàng trắng ngồi bên trong, lần đầu tiên cậu cảm thấy mặc bộ quần áo này lên người lại đẹp như vậy, không hề chướng mắt chút nào cả!

“Bác sĩ, cậu ấy bị đau dạ dày, nhờ bác sĩ xem giúp.”

Nhậm Nguyên được đỡ nằm xuống, bác sĩ cầm ống nghe, đi tới đứng bên cạnh Nhậm Nguyên, lấy tay nhấn vào vị trí dạ dày bị đau vài cái, sau đó lại nghe một chút, Giản Ninh không hiểu đó là quá trình gì, nhưng thấy bác sĩ làm thế liên cau mày, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Sẽ không có vấn đề gì chứ?!

“Là do ăn vậy, dạ dày bị viêm, tôi sẽ kê đơn thuốc, uống thuốc xong sẽ không có chuyện gì.” Bác sĩ thoáng nhìn về mặt lo lắng của Giản Ninh, không nói lời nào trở lại ghế ngồi của mình, viết ‘xoạt xoạt xoạt’ vài tên thuốc, sau đó đưa cho cậu ra ngoài lấy thuốc.

Giản Ninh thở phào nhẹ nhõm, may là không bị bệnh gì nặng, không phải...

Không phải là cái gì, Giản Ninh cũng chẳng biết, nhưng tảng đá đè nặng trong lòng đã không còn nữa, cả người cũng thả lỏng không ít.

Để cho Nhậm Nguyên ngồi nghỉ ngơi, Giản Ninh một mình chạy đến trước cửa lấy thuốc. Trả tiền thuốc xong mới quay trở về chỗ Nhậm Nguyên.

“May là mang theo đủ tiền, không thì chẳng biết làm sao mới được.”

“Ừm, về nhà đi, họ xin phép cho chúng ta rồi, không cần về trường.” Dạ dày Nhậm Nguyên đã dễ chịu hơn một chút, vẫn còn chịu đựng được nên không muốn ngồi lâu ở bệnh viện, thấy Giản Ninh quay về liền oán trách một câu, sau đó đứng lên nói, “Cậu cũng không cần phải về học.”

“Xin lỗi, mình...”

“Sao vậy? Đột nhiên lại nói xin lỗi, thật sự nghe không quen nổi!”

Nhậm Nguyên và Giản Ninh cùng nhau ra khỏi bệnh viện, Giản Ninh vẫn đỡ lấy Nhậm Nguyên, âm thanh nói chuyện rất khẽ nhưng rất rõ ràng. Lời xin lỗi của Giản Ninh khiến Nhậm Nguyên bất ngờ, quan hệ giữa Giản Ninh và Nhậm Nguyên rất tốt, hai người bọn họ rất ít khi nói ‘xin lỗi’ và ‘cảm ơn’ với nhau.

Nhìn gò má Nhậm Nguyên, Giản Ninh mở miệng muốn nói gì đó nhưng ập a ập ứng hết cả buổi mới lên tiếng, “Sáng nay lúc mình vào lớp nghe bọn họ nói hôm qua cậu đến lớp tìm mình, mình... Ủa, không phải mình cố ý gạt cậu mình phải ở lại kiểm tra sau khi tan học, mình không nghĩ là cậu sẽ quay lại tìm mình, mình chỉ cảm thấy, cảm thấy sau này cậu và Phương Linh Linh bên nhau thì người anh em là mình đây sẽ bị vứt qua một bên.”

Giản Ninh nói một hơi thật dài xong mới nhìn Nhậm Nguyên, cậu cũng không biết Nhậm Nguyên nghĩ gì, có cảm thấy cậu rất phiền phức hay không, thực tế cậu cũng tự cảm thấy mình rất phiền.

“Nói cậu IQ không cao, ai dè là không cao thật!”

“Này, cậu nói chuyện khách sáo chút đi, mình rất ít khi nói lời xin lỗi dài như vậy mà cậu còn không chấp nhận, thật sự là không nể mặt nhau!” Giản Ninh trừng mắt liếc Nhậm Nguyên, sau đó đón xe, nhét người kia vào trong xe.

Đồ không biết tốt xấu!

Về đến nhà, mở cửa nhà Nhậm Nguyên ra, Giản Ninh đỡ Nhậm Nguyên nằm lên giường, phỏng đoán giờ này chắc chắn mẹ mình đang xem tivi, nếu biết bọn họ về rồi, nhất định sẽ hỏi một đống câu hỏi.

“May là cậu nhanh trí không cho mình dẫn cậu về nhà mình, không thì mình chẳng thể nào giải quyết mẹ được!” Chăm sóc cho bệnh của Nhậm Nguyên giảm bớt, Giản Ninh kéo cái ghế bên cạnh ra, nghiêng mặt nhìn Nhậm Nguyên đang nằm trên giường cách mình không xa.

Nhậm Nguyên chịu không được nên bật cười, sau khi uống thuốc xong, bên trong dạ dày đã thoải mái hơn nhiều, nhìn cũng có tinh thần hơn rất nhiều.

“Giản Ninh, cậu cũng tìm bạn gái đi!”

“Tìm làm gì, mẹ mình mà biết nhất định sẽ chặt chân mình, hơn nữa còn phải nhắm mục tiêu vào trường đại học trọng điểm, không thể lãng phí thời gian cho chuyện tình cảm yêu đương ~”

“Phải phải phải, chỉ mình cậu có chí hướng, còn bọn mình thì không!” Nhậm Nguyên nhin không được trêu chọc, Giản Ninh này thật đúng là một tên ngốc.

“Này, cậu phải bỏ tức cho mình những tiết của nửa ngày hôm nay, nếu không, mình không theo kịp chương trình thì sẽ hỏi cậu, ai bảo thành tích của cậu tốt hơn mình.” Giản Ninh chợt nhớ tới chuyện đó, hung hăng liếc mắt nhìn Nhậm Nguyên.

Nói cậu ấy là đồ ngốc, thật sự vẫn là đồ ngốc! Nhậm Nguyên thất vọng trong lòng, ngoài miệng đồng ý: “Biết rồi, cuối cùng cậu cũng đồng ý mình thông minh hơn cậu.”

“Không phải, cậu chỉ có thành tích cao hơn mình thôi, còn EQ mình cao hơn cậu!”

Lần này Nhậm Nguyên không nhin được nữa, lớn tiếng cười ha ha ha, nhìn Giản Ninh đang ngớ ngẩn, lại cười đến mức không nín được, lần này Giản Ninh không tha cho người ta nữa, nhào lên giường, đè người ta xuống dưới, dọa dẫm nói, “Cười cười cười, cười cái rắm! Còn cười nữa, không cho cậu cười!”

“Được được được, mình không cười!”

Ngoài miệng thì nói thế, nhưng trên mặt và ánh mắt đều dạt dào ý cười, Giản Ninh nhéo hai má Nhậm Nguyên cho hả giận, phồng mặt lên, bị tức đến chết.

Nhậm Nguyên nhìn Giản Ninh đang phồng mặt, không hiểu sao lại sưng người một chút.

“Nhìn nhìn cái gì? Này, cậu và hoa khôi lớp kia đã tiến đến bước kia chưa?” Dù ngoài mặt Giản Ninh nói không có hứng thú với những chuyện yêu đương, nhưng nam sinh ở tuổi này, trong lòng ai cũng có một chút xuân tình ngây thơ âm thầm chuyển động.

“Cô ấy ngồi sau xe mình, còn sau đó nữa,... thôi, nói không rõ, mình không biết, cậu hỏi mình mình hỏi ai?!” Nhậm Nguyên nhìn Giản Ninh, có thể thấy rõ từng sợi lông tơ và lông mi tinh tế trên mặt Giản Ninh.

“Hả? Cậu cũng không biết à, mình còn tưởng cậu là người cái gì cũng biết chứ!”

“Nhưng mà mình từng nghe những người kia nói rồi, cậu có muốn mình thử cho cậu xem không?” Nhậm Nguyên nhìn đôi môi mở ra khép lại của Giản Ninh lúc nói chuyện, đột nhiên nhả ra một câu.

Giản Ninh hứng thú nhìn Nhậm Nguyên, nghiêm túc hỏi, “Làm mẫu thế nào?”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Giản Ninh, cái đầu luôn giữ được sự minh mẫn trong nhiều năm qua của Nhậm Nguyên bỗng chốc trở nên không tỉnh táo, nhìn ánh mắt dần dần trở nên khó hiểu của Giản Ninh.

Là sao đây?

7. Chương 7: Nhậm Nguyên À Nhậm Nguyên, Mà Đang Suy Nghĩ Linh Tinh Gì Vậy?

Giản Ninh ngậy người tại chỗ ba mươi giây, bỗng chốc đứng lên khỏi người Nhậm Nguyên, luống cuống tay chân ngồi lên cái ghế bên cạnh, ánh mắt hốt hoảng đảo tới đảo lui nhưng lại không dám nhìn về phía Nhậm Nguyên.

Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy, cậu và Nhậm Nguyên——

Ông trời ơi, rốt cuộc là sao! Giản Ninh kêu rên trong lòng, trong đầu hiện lên cảnh tượng khi nãy, hình như cảm giác trên môi vẫn còn, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, ấp úng mở miệng. “Ồm, mình đi tìm gì đó ăn đây, đói muốn chết, tại phải chăm sóc cho cậu đấy!” Nói xong, không đợi Nhậm Nguyên trả lời đã ra khỏi phòng, đáng về có chút bối rối.

Nhìn bóng lưng Giản Ninh biến mất, Nhậm Nguyên ảo não đặt tay lên trán, che mắt lại.

Tại sao mình có thể làm ra chuyện như thế, không hề giống những chuyện mình sẽ làm chút nào. Nhưng không thể phủ nhận rằng, cảm giác lúc nãy không tệ, chẳng lẽ... Đối với chuyện này, cả mình và Giản Ninh đều giống nhau, đều rõ ràng không hơn không kém.

Sau nửa tiếng Giản Ninh mới về lại phòng, trông không còn lúng túng như khi nãy nữa.

“Lát nữa mình sẽ đỡ cậu, chúng ta cùng nhau đi học tiết buổi chiều được không?” Giản Ninh nhìn Nhậm Nguyên, ánh mắt vẫn lơ lửng ở đâu đó mà không nhìn thẳng vào Nhậm Nguyên.

Rõ ràng cậu là người bị chiếm tiện nghi, vậy tại sao bây giờ người chột dạ lại là cậu! Giản Ninh âm thầm bất mãn trong lòng.

Nhậm Nguyên gật đầu, ý bảo có thể. Lần này lại không có chuyện gì để nói, không khí giữa hai người bắt đầu trở nên kỳ lạ, hai người không biết nên nói gì, một người đứng đại ra, một kẻ thì nằm trên giường, nhưng vẫn không có ai mở miệng nói lời nào.

“Ừm... khi nãy, chuyện khi nãy là do mình không cẩn thận, cậu đừng bận tâm.” Lời giải thích của Nhậm Nguyên có vẻ rất sứt sọ, nhưng nói như vậy lại giống như ám chỉ trong lòng và cũng là một lời giải thích hợp lý cho người kia, cảm giác khó chịu trong lòng bất giác dễ chịu đi không ít, bầu không khí xấu hổ bớt đi một chút.

“Ha ha ha! Chúng ta là bạn thân, nói những điều đó làm gì, hồi bé còn tắm chung nữa mà, chỉ vậy thì có gì đâu. Mình đi xem tivi, cậu nghỉ ngơi đi.” Giản Ninh sờ gáy cười ha ha, sau đó ra khỏi phòng, để lại một mình Nhậm Nguyên nằm nghỉ ngơi.

Thở hắt ra một hơi, Nhậm Nguyên nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên cảnh khi nãy.

Nhậm Nguyên à Nhậm Nguyên, mà đang suy nghĩ linh tinh gì vậy!

Sau khi Nhậm Nguyên tỉnh dậy, sự sống cũng trở lại, sau khi ăn xong hai tô mì trong phòng bếp với Giản Ninh, cả người cũng nhẹ nhõm hơn bắt đầu chậm rãi đến trường. Trên người không có cặp sách, nhưng cũng không có xe đạp, coi như là phải đi bộ.

“Đúng rồi, cuối tuần này tụi mình đi trượt tuyết, cậu đi không?” Nhậm Nguyên chợt nhớ đến lần trước có hẹn với Trương Bằng, nghiến đầu hỏi Giản Ninh có muốn đi cùng hay không.

Giản Ninh bĩu môi, huýt sáo một cái rồi mới trả lời, “Mình không muốn đi làm bóng đèn, nhất định các cậu cũng gọi hai nữ sinh kia đi, mình mà đi không phải sẽ lẻ loi à, mình không muốn đi! Mình định ở nhà đọc manga.”

“Được, theo ý muốn của cậu, lúc về nhà sẽ mang đồ nướng về cho cậu, coi như là phần thưởng hôm nay cậu đã chăm sóc cho mình.” Nhậm Nguyên ném ra đồ ăn đầy mê hoặc, liền đúng như dự đoán thấy Giản Ninh hai mắt sáng rõ.

Chắc chắn, đúng là ham ăn.

Tới cổng trường học, còn hai mươi phút nữa mới tới tiết chiều, các học sinh cũng lục tục chạy về trường học từ bên ngoài, bây giờ hai người trở về cũng không làm ai chú ý, lắm tưởng họ trốn học hoặc đi học trễ.

“Nhậm Nguyên!”

Nghe thấy âm thanh trong trẻo của con gái gọi tên Nhậm Nguyên, Giản Ninh nhún vai, vỗ vào vai Nhậm Nguyên, “Ha, người đẹp hoa khôi đến, mình không quấy rầy các cậu, về lớp trước đây.”

“Đi chết đi!”

Phương Linh Linh chạy đến chỗ Nhậm Nguyên, Nhậm Nguyên cũng bước lên trước, Nhậm Nguyên hiểu được vẻ lo lắng trên mặt Phương Linh Linh, nhất định cái tên Trương Bằng không đáng tin kia đã kể tất tần tật mọi chuyện cho Hàn Nhã Cẩm, còn tình tiết sao, không cần phải nói nữa, bảo đảm là phóng đại lên không ít.

Nở một nụ cười, âm thanh dịu dàng vang lên, “Yên tâm đi, chỉ là viêm dạ dày thôi. Giờ chỉ cần nghỉ ngơi uống thuốc là tốt rồi.”

“Mình tưởng cậu phải ở nhà nghỉ ngơi cả ngày, thật sự không sao?” Phương Linh Linh vừa nghi ngờ hỏi, vừa nhìn người sổng vai mình đi vào khu phòng học.

“Thật sự không sao, đừng lo lắng, chiều chờ mình đưa cậu về nhà.” Nhậm Nguyên an ủi.

“VẬY... nghe nói cậu và Giản Ninh cãi nhau là do hôm trước cậu không đợi cậu ấy? Nếu vậy thì cậu không cần đưa mình về, dù sao nhà mình cũng rất gần trường, đi một chút là tới rồi.” Phương Linh Linh quan tâm nói.

Dù sao cô và Nhậm Nguyên vừa mới nói chuyện yêu đương với nhau, nếu để cho Nhậm Nguyên và người anh em tốt sống chết không rời là Giản Ninh cãi nhau thì không biết sẽ bị người ta nói như thế nào, nhưng chắc chắn không phải là lời hay ý đẹp gì. Hơn nữa trông Giản Ninh có chút ngốc, nhưng ngược lại bề ngoài rất dễ nhìn, cũng không phải là kẻ đáng ghét.

Nhậm Nguyên nhìn Phương Linh Linh, cảm thấy hơi ngạc nhiên sau khi nghe cô nói vậy, không phải các nữ sinh đều thích bạn trai luôn bên cạnh mình sao? Phương Linh Linh này thật sự rất ‘hào phóng’, rất khác với những người khác.

“Cùng về sau tan học không phải không được, Giản Ninh không ngại.” Nhậm Nguyên nhìn Phương Linh Linh nói xong, đưa mắt nhìn cửa phòng học chỉ cách vài bước, “Thôi, đến lớp rồi, chiều nhớ chờ mình.”

“Ừm, biết rồi, cậu nhớ uống nhiều nước ấm.”

“Ừm.”

Tạm biệt người tình nhỏ ở cửa phòng học, sau đó về lớp tập trung chuẩn bị cho tiết chiều. Nhậm Nguyên cũng không ngoại lệ, còn hơn một tuần nữa là vào tháng thi, lần này không thể tụt hạng, Nhậm Nguyên cậu vẫn còn trông cậy vào mỗi một lần xếp hạng không tệ để vòi phần thưởng từ cha.

Chỗ ngồi của Hà Bình cách Giản Ninh một cái bàn, thấy còn vài phút nữa là vào tiết, lập tức chạy đến ngồi xuống bên cạnh Giản Ninh hỏi, “Ê, người anh em thanh mai trúc mã của cậu không sao chứ? Cậu không lên lớp cả buổi sáng còn gì.”

“Không sao, bị viêm dạ dày, uống thuốc nghỉ ngơi xong cũng không sao rồi.” Giản Ninh nhìn Hà Bình, không hiểu tại sao gần đây thằng nhóc này thích tới gần mình như vậy, trong mắt toàn là dấu chấm hỏi.

Hà Bình sờ quả đầu húi cua cười nói, “Không phải mình đang quan tâm bạn học sao? Phải rồi, cuối tuần này lớp mình tổ chức đi dã ngoại ở ngoại thành, cậu đừng tới trễ, nếu tới trễ, thầy Lý chủ nhiệm nhất định sẽ lột da cậu.”

“Cậu không nói mình cũng quên, may là mình không đồng ý đi trượt băng với Nhậm Nguyên.”

Nghe Hà Bình nhắc, Giản Ninh mới nhớ tới chuyện đi dã ngoại ở ngoại thành. Hôm nay đã là thứ năm, ngày mốt sẽ đi, xem ra hôm nay phải về nhà nói cho mẹ nghe, cậu vẫn chưa báo cho mẹ biết nữa.

Chiều tan học, lúc đẩy xe ra ở nhà xe thấy Nhậm Nguyên và Phương Linh Linh vừa cười nói vừa đi tới, Giản Ninh nở nụ cười vẫy tay với bọn họ, “Ha, hai người nhanh lên, mình đẩy ra ngoài trước chờ các cậu.”

“Ừ, tụi mình tới liền.” Nhậm Nguyên lên tiếng trả lời, vào nhà xe lấy xe.

Sau khi ra khỏi cổng trường, Phương Linh Linh ngồi phía sau xe Nhậm Nguyên, Giản Ninh cũng đạp một chiếc xe sóng vai với họ hướng đến nhà Phương Linh Linh. Nhìn chiếc xe đang chở hai người phía trước mặt một chút, Giản Ninh nghĩ, hai người này thật xứng đôi.

“Tuần tới là vào tháng thi, hai người chuẩn bị xong chưa? Đừng vì yêu đương mà quên học hành đấy!” Giản Ninh cảm thấy cứ im lặng như thế trên đường thì có chút không hợp, đành phải tìm một đề tài để nói.

Phương Linh Linh ngược lại rất thoải mái mà trả lời, “Chuẩn bị xong rồi, nhưng mà cũng không thể hời hợt được, đây là bài thi tập trung kiểm tra năng lực tất cả mọi người, nếu hời hợt một chút thì sẽ tụt hạng thê thảm. Còn cậu, Giản Ninh, thành tích của cậu không tệ, cũng không có vấn đề gì chứ.”

“Ha ha ha, nhưng cái người phía trước cậu thành tích tốt hơn mình nhiều! Mình không dám múa rìu qua mắt thợ, mà chắc cũng không có vấn đề gì.” Giản Ninh lại nói thêm một câu, “Nhậm Nguyên, lần này cậu đừng để bại dưới tay mình đấy.”

“Giản Ninh, cậu không thắng được mình đâu, lần nào cũng thế.”

“Hai người các cậu có cuộc với nhau sao? Nói nghe chút đi để mình khỏi phải đoán mãi, không vui chút nào cả!” Phương Linh Linh nghe Giản Ninh và Nhậm Nguyên vừa nói chuyện vừa thách đố nhau, nũng nịu hỏi Nhậm Nguyên.

Nhậm Nguyên cũng chiều cười nói, “Coi ai tiến bộ hơn đấy mà.”

“Thì ra là như vậy, nhưng xem đi, cậu không cần tiến bộ mấy môn nữa, nhất định sẽ không thắng được Giản Ninh!” Phương Linh Linh cũng khá rõ thành tích của hai người, top 50 của ba khối đều được thông báo, rất khó không tìm ra được tên và xếp hạng của họ.

Giản Ninh hừ một tiếng, cảm thấy cái cô Phương Linh Linh này thật thiên vị, “Phải phải, Nhậm Nguyên là top mười, mình mới hơn 30, hiển nhiên cơ hội tiến bộ cũng cao hơn! Hai người các cậu hòa nhau bắt nạt mình, không công bằng!”

Hai người bị tố cáo bên kia cười ha ha, dọc đường chỉ để lại âm thanh của tiếng cười.

“Giản Ninh, mình tới giúp cậu!” Đột nhiên giọng nói và dáng vẻ đạp xe của Hà Bình xuất hiện bên cạnh Giản Ninh, Giản Ninh vừa nhìn thấy liền cười ha ha, gọi Nhậm Nguyên và Phương Linh Linh trước mặt.

“Lần này mình cũng có trợ thủ, là Hà Bình nổi tiếng nhất lớp mình, thành tích cũng ở top 10, hừ, huề nhá!”

“Oa oa oa, hai người đều là nam sinh, không công bằng, Nhậm Nguyên, đạp nhanh lên, chúng ta phải vượt qua bọn họ!” Phương Linh Linh đột nhiên chuyển chuyện so sánh thành tích sang chuyện đua tốc độ, đúng là cô gái thông minh.

Người yêu đã lên tiếng, Nhậm Nguyên càng dồn sức lên chân mà đạp bàn đạp, Giản Ninh và Hà Bình phía sau cũng không chịu thua, nhưng cũng chỉ là đùa nhau, dù sao đường này có xe, hơn nữa Nhậm Nguyên còn đang chở người, nhìn thế nào cũng thấy không công bằng.

Ầm ỉ cả đường cũng đưa được Phương Linh Linh về tới nhà, ba nam sinh tạm biệt Phương Linh Linh xong lập tức nẩy đầu xe thật nhanh, để lại bụi bay mịt mù. Nhà Hà Bình cách nhà bọn Giản Ninh không xa, học sinh của trường họ có không ít người sống ở khu vực lân cận.

“Chắc, không nhìn ra Hà Bình cậu ghê như vậy!”

“Là vì ~ mình không phải một sách, một sách cũng không phải mình!” Nhìn xem, không thể nào khen người này, chỉ mới khen một câu mà cái đuôi của Hà Bình đã vểnh lên tận trời.

“Biết rồi, khỏi phải nhấn mạnh!”

Sau khi tạm biệt, Nhậm Nguyên và Giản Ninh đạp xe về nhà mình, đến cổng liền thấy cha mẹ Nhậm Nguyên mua một đồng thức ăn đang vào nhà, Giản Ninh nhẹ kêu: “Chào chú Nhâm, chào dì Chu.”

“Không phải là Ninh Ninh sao? Hai đứa về rồi à, thật là, tối nay sang nhà dì ăn cơm đi, dì có mua đồ ăn chuẩn bị nấu một bàn thật ngon.” Mẹ Nhậm Nguyên nhiệt tình mời Giản Ninh đến nhà ăn cơm, còn gọi Giản Ninh bằng nữ danh khi còn bé của cậu, bây giờ chỉ còn một vài người gọi cậu như thế.

Giản Ninh đỏ mặt, trừng mắt nhìn Nhậm Nguyên đang cười bên cạnh nói, “Cảm ơn dì Chu, mẹ con vẫn đang chờ con, hôm nay cha con trở về.”

“Ồ, vậy mau về đi, cha con là người bận rộn, về đi về đi.” Mẹ Nhậm Nguyên vừa nghe liền khuyên nhủ, bảo Giản Ninh về nhà.

Nhậm Nguyên và cha mình đem tất cả túi nilon vào nhà, để trong phòng bếp chờ mẹ Nhậm Nguyên nấu.

“Cha, cha nghỉ ngơi đi, để con giúp mẹ được rồi.”

“Hai ngày không gặp, thằng nhóc này đã biết quan tâm người khác? Thật không hổ danh là con cha!” cha Nhậm Nguyên vui vẻ ra khỏi phòng bếp, cầm theo trái cây yêu thích vào phòng khách xem tivi.

Giản Ninh về đến nhà, thấy một đôi giày da đặt trước tủ giày, đưa tay lấy giày cất rồi mới vào nhà.

“Cha, con về rồi.”

Ngồi trên ghế salon là một người đàn ông gần bốn mươi, dáng vẻ rất giống Giản Ninh, dù đã vào độ tuổi trung niên nhưng vẫn nhìn ra được là một người đàn ông nho nhã, “Ninh Ninh à, mau tới cho cha xem một chút, cha cả tháng vẫn chưa được gặp con trai!”

“Ông cũng biết cả tháng rồi chưa gặp mẹ con tui à!” Mẹ Giản Ninh oán trách, nhưng trên mặt toàn là ý cười.

Cha Giản Ninh nhìn bà xã của mình nói, “Lần này về rồi không đi nữa, chuyện bên kia giải quyết xong rồi nên chuyển về đây làm việc, cuối tuần chúng ta đi siêu thị xem trong nhà thiếu gì thì mua! Không phải em và Ninh Ninh muốn mua một cái tivi sao, chúng ta đi mua!”

“Dạ!”

Đối với Giản Ninh mà nói, cha không đi nữa là việc tốt đến nỗi không gì có thể tốt hơn! Cha Giản Ninh là thợ mộc, kiếm tiền được là nhờ vào tay nghề. Bây giờ có không ít người sửa chữa nhà nhưng không mời nổi những nhà thiết kế thực thụ, cho nên cha Giản Ninh được nhận sang những chỗ đó làm, dù sao biết vẽ bản vẽ, hơn nữa tay nghề của cha Giản Ninh rất tốt, là một bậc thầy, nên dĩ nhiên có không ít khách hàng.

Thật tốt! Cha không đi nữa!

8. Chương 8: Đồng Tính Luyện —— Ba Chữ Đây In Trong Đầu Nhậm Nguyên, Không Thoát Ra Được

Cuối tuần.

Sáng sớm, Giản Ninh bò xuống giường, nhanh tay nhanh chân vệ sinh cá nhân, sau đó ném ba-lô lên lưng, trong tay còn cầm theo một cái bánh tiêu vội vội vàng vàng chạy ra cửa, miệng còn kêu: “Cha mẹ, con đi đây!”

“Đi đi, nhìn dáng vẻ xấu muốn chết!” giọng của mẹ Giản Ninh truyền ra từ bên trong, Giản Ninh nghe thấy lập tức bĩu môi, hừ, cậu xấu chỗ nào, rõ ràng đẹp trai thế này mà!

Vừa ra cổng đã thấy Nhậm Nguyên đứng chờ, Giản Ninh bước tới trước, hỏi một câu. “Ê, mình tới trường học, cậu đi đâu đấy, xem thuận đường không, nếu thuận đường thì đi chung đi.”

“Đúng lúc mình cũng tới trường, tụi mình đi chơi bên ngoài trường, còn lớp cậu đi dã ngoại ở ngoại thành phải không?” Nhậm Nguyên nhìn Giản Ninh đeo ba-lô, miệng ngậm một cái bánh tiêu, dáng vẻ trông rất buồn cười, dù Giản Ninh đã nói hôm nay phải đi dã ngoại, nhưng không ngờ lại đi sớm như vậy.

So với dáng vẻ buồn cười của Giản Ninh thì Nhậm Nguyên mặc một chiếc hoodies, hai tay cắm vào trong túi áo, không những cao ráo mà bề ngoài còn rất dễ nhìn, khoác những thứ đó vào, tất cả đều tạo nên một con người anh tuấn. Liếc nhìn Giản Ninh chỉ mặc một chiếc áo sơ-mi, “Này, cậu không lạnh sao, nhiệt độ hôm nay không cao mấy.”

“Lạnh cái gì chứ! Hôm nay đi dã ngoại phải tự nhóm lửa nấu cơm, nữ sinh lớp mình ai cũng yếu điệu nên chẳng phải cuối cùng sẽ do đám này lo sao, may là tụi mình có dự định trước, kéo thêm một bạn nữ biết nấu ăn, cậu nói tụi mình có sáng suốt không?” Giản Ninh cười đắc ý, cái bánh tiêu cũng bị nuốt hết xuống bụng.

“Đúng vậy, biết người anh em như cậu rồi! Miệng bần muốn chết, mau chùi đi.” Nhậm Nguyên làm vẻ mặt chán ghét nhìn Giản Ninh, bước nhanh vài bước lên trước. Giản Ninh đi sau Nhậm Nguyên lau tay lau miệng sạch sẽ rồi làm dáng đứng tiêu chuẩn ném khăn giấy vào thùng rác, vui vẻ chạy đến bên cạnh đi cùng Nhậm Nguyên.

“Phương Linh Linh thật sự không tệ, hai người các cậu rất xứng đôi.” Giản Ninh không đầu không đuôi nói như thế, Nhậm Nguyên sững sốt một hồi mới nói, “Ừm, thật sự không tệ, dịu dàng quan tâm lại đứng đắn.”

“Xuýt, nhìn cái dáng đắc ý của cậu kìa, hôm đó luyện tập với mình rồi, cậu xem xem hôm nay sử dụng được chưa.” Giản Ninh đột nhiên nói ra một câu, tự mình cũng không phát hiện ra vẻ mặt Nhậm Nguyên hơi cứng lại, ánh mắt dừng lại trên gương mặt tuấn tú của Giản Ninh, lúc Giản Ninh nhận ra thì dời mắt đi.

Dường như, Nhậm Nguyên nên hiểu ra cái gì đó.

“Thằng nhóc cậu sao tự nhiên lại suy nghĩ không thuần khiết như thế, bọn mình còn là học sinh trung học, về khía cạnh này trông cậu chẳng có triển vọng gì hết!”

“Sao chứ, mình thế nào mà không triển vọng, hừ!” Giản Ninh bắt mồm hét lên, miệng còn thì thào nói Nhậm Nguyên sai lầm rồi, sau đó nói thật nhiều, Nhậm Nguyên không đáp lại một câu, để cho một mình cậu nói.

Hơn nửa tiếng sau, hai người đến trường học, xa xa thấy được lớp Giản Ninh đang đứng thành tốp ở cổng trường, còn thấy một đồng nội chén muống thau linh tinh, nhìn sơ thì thật sự... không sai.

Nhậm Nguyên nhìn phía khác của cổng, chào Giản Ninh, “Cậu đi đi, mình cũng đi đây, Trương Bằng bọn họ đang ở bên kia chờ mình.”

“Đi đi, cậu mau đi hẹn hò đi!” Giản Ninh nói xong, chạy tới chỗ Hà Bình, còn phát phát tay ý bảo tự mình đi.

Hà Bình đã sớm nhìn thấy Giản Ninh và Nhậm Nguyên, lúc thấy Giản Ninh tới lập tức nhìn hướng đi của Nhậm Nguyên, chắc chắn, cuối tuần người ta đi hẹn hò, bọn họ cuối tuần cũng hẹn hò với nhau đấy thôi, chẳng qua đối tượng hẹn hò là cả lớp.

“Này, còn mười phút nữa xuất phát.”

“Ừ, trong ba-lô của mình còn có thức ăn mẹ chuẩn bị, với lại... mẹ mình lo chúng ta không biết làm đồ ăn nên tối qua có làm món sườn, tụi mình lấy lửa hâm lên cho nóng là ăn được.” Giản Ninh nhỏ giọng nói ra bí mật của mình với cả tổ, trưng ra vẻ mặt có phải các cậu thấy mình rất thông minh hay không, làm hai nữ sinh trong tổ cười rộ lên.

Hà Bình vươn tay vỗ vỗ mặt Giản Ninh, “Phải phải phải, Giản Ninh thông minh nhất tổ chúng ta, đúng không?”

“Đúng đúng, thông minh nhất!” người còn lại hòa theo, nói nhảm, đây chính là vũ khí bí mật của họ, bây giờ không thể trở mặt, họ phải nói như thế vì cái ăn!

Giản Ninh hả hê phồng mũi, dáng vẻ ấy lại lần nữa chọc cười hai nữ sinh. Hà Bình đứng bên cạnh nhìn dáng vẻ của Giản Ninh, nụ cười trên mặt cũng ngày càng lớn. Giản Ninh thật sự là người tốt, rất dễ gần.

Mười phút sau bọn họ đã ngồi vào trong xe, một đám người trẻ tuổi vừa đùa vừa cười trên xe, ngay cả bác tài đều nói, tuổi trẻ thật tốt, luôn tràn đầy năng lượng! Thầy chủ nhiệm lẫn thầy toán của bọn họ đều có trên xe, nhìn dáng vẻ cười đùa của cả đám học sinh, trên mặt cũng nở nụ cười.

Sau khi Nhậm Nguyên và Phương Linh Linh cùng Trương Bằng và Hàn Nhã Cầm tụ họp, họ lập tức chạy đến sân trượt băng.

Hai trai hai gái vào sân trượt băng, đối với họ mà nói thật không còn kiểu hên hò nào tốt hơn. Mượn lợi thế trượt băng không bị ngã, các nam sinh có thể hoàn toàn biểu diễn về phong độ của mình, kéo tay các nữ sinh, dẫn các cô trượt băng.

Lúc này Nhậm Nguyên đang kéo Phương Linh Linh dần dần cũng nắm được kỹ thuật hướng về phía trước, bàn tay đang nắm trong tay đúng là không có cảm giác giống như những lúc nắm tay đồng đội, tay của nữ sinh nhỏ và mềm mại hơn so với nam sinh, cảm giác thật sự giống như trong truyện miêu tả —— mềm mại không xương.

“Hô ~ như vậy nữa thì thật sự có hơi mệt.”

“Chúng ta đi ăn gì đi, sau đó mình đưa cậu về.” Nhậm Nguyên, Phương Linh Linh tách nhóm với bọn Trương Bằng và Hàn Nhã Cầm ngay khi vào sân trượt băng, bây giờ hai người họ đang đi trên đường chuẩn bị giải quyết vấn đề cơm nước.

Phương Linh Linh lau mồ hôi một chút nói: “Đúng rồi, lần sau chúng ta có thể đạp xe ra ngoại thành.”

“Ừm, lần sau sẽ cùng nhau đi.”

Nhậm Nguyên dẫn Phương Linh Linh vào một tiệm mì, gọi hai tô mì, chỉ chốc lát sau, ông chủ liền bưng hai tô mì lên lúc bọn họ đang trò chuyện, cái tô màu trắng, bên trên có rắc hành lá, nước canh đầy đủ, nhìn thôi là khiến người ta muốn ăn.

“Đúng rồi, học kỳ sau chúng ta phải phân ban ra để dễ quản lý, cậu định chọn gì?”

“Tự nhiên, ban văn không hiểu lắm.” Nhậm Nguyên thành tích tốt, xếp hạng cũng không tồi, nói như vậy chẳng qua là do môn văn luôn yếu hơn một chút so với tự nhiên, đương nhiên chọn tự nhiên sẽ chắc hơn.

Phương Linh Linh nghĩ cũng đúng, đa số nam sinh đều chọn tự nhiên, “Mình học ban văn, cũng bàn bạc xong với người nhà rồi, đại học cũng tính xong, dự định học trường đại học ở đây, dù sao ở đây cũng có không ít trường danh tiếng.”

“Bây giờ mới lớp mười, có muốn cũng chưa dùng tới, không chừng sau này sẽ thay đổi nữa, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Nhậm Nguyên thật sự rất thông minh, hiểu được Phương Linh Linh nói những lời này để thăm dò tới đại học bọn họ còn có thể bên nhau hay không. Thế nhưng, Nhậm Nguyên muốn học đại học ở chỗ khác mà không phải ở đây, nhưng mà...

Thật nhứt đầu, cô gái Phương Linh Linh này thật sự để tâm đến Nhậm Nguyên cậu. Nhậm Nguyên cũng không phải chỉ muốn vui đùa một chút, mà chẳng qua là Nhậm Nguyên còn chưa nghĩ đến chuyện xa như vậy, đến ngay cả chuyện yêu đương vào đại học cũng tính trước.

Phương Linh Linh cũng im lặng, không nói thêm gì nữa, tập trung ăn mì.

Ra khỏi tiệm, Nhậm Nguyên đưa Phương Linh Linh về, trước khi hai người tạm biệt nhau, Phương Linh Linh hỏi, “Nhậm Nguyên, cậu về nhà sao?”

“Không có, mình đi thư viện một chút, định tìm một ít tư liệu.”

“À, vậy tạm biệt.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.”

Nhậm Nguyên dõi mắt nhìn theo Phương Linh Linh đi vào trong ngõ, sau đó mới xoay người bắt xe buýt đến thư viện. Nhậm Nguyên là người lý trí, muốn có thể lấy được vật mình muốn, muốn biết chuyện gì đang phát sinh, Nhậm Nguyên cậu cần phải biết rõ tâm tình của mình là gì.

Ngồi trên xe buýt, Nhậm Nguyên nghĩ, mình và Phương Linh Linh quen nhau đã một tuần, thế nhưng ——

Bên nhau thế nào mà ngay cả chút nhiệt tình cũng không có, không có chuyện mỗi ngày đều nhớ giống như Trương Bằng, cũng không lo lắng hôm nay người kia có ăn uống đàng hoàng hay không, cho nên, cái tên có kinh nghiệm với chuyện yêu đương chỉ là một tờ giấy trắng như Nhậm Nguyên nghĩ, yêu như vậy là bình thường?

Tới thư viện, Nhậm Nguyên thấy hôm nay người trong thư viện không nhiều, đoán có lẽ là do đến trưa nên tất cả mọi người đã ra ngoài ăn cơm. Nhậm Nguyên muốn tìm người giải thích một số nguyên nhân không rõ.

Trong thư viện có máy vi tính, bây giờ không có ai nên vẫn còn một số máy trống, Nhậm Nguyên ngồi trước máy vi tính, nhìn máy tính đã được kết nối mạng, Nhậm Nguyên vào Baidu đánh một chuỗi kí tự sau đó click tìm kiếm.

Ngồi trên ghế, Nhậm Nguyên nhìn trang thông tin trên màn hình, vẻ mặt cũng không thay đổi gì nhiều, mãi cho đến khi đọc hết tất cả nội dung, Nhậm Nguyên lại lần nữa nhập vào chuỗi kí tự khi nãy vào thanh tìm kiếm rồi nhấn tìm kiếm.

Hơn nửa giờ sau, Nhậm Nguyên tắt máy tính, xóa hết lịch sử truy cập, rời khỏi thư viện.

Lang thang cả ngày bên ngoài, đến tối mới về nhà, vừa lúc cũng gặp được Giản Ninh cả người đầy mùi khói ở cổng, nhều mày, “Cậu tự ném mình vào lửa sao?”

“Không có, nhưng cái việc nhóm lửa ấy không phải việc dành cho người làm! Cậu không biết nhóm lửa bằng củi khó thế nào đâu!” Giản Ninh biết bây giờ trông mình rất nhếch nhác. Lúc này đi trong hẻm, những lời mà các chú thím nói lẫn về mặt của họ cậu đều nhìn thấy và nghe được.

Nhậm Nguyên tỏ vẻ đồng ý.

“Mình về đây, ngày mai tới nhà mình, mình sẽ giảng cho cậu một số đề không hiểu.”

“Ừm.”

Giản Ninh đáp lại một tiếng xong mới nhớ tới gì đó, nói, “Ê, hôm nay thế nào?”

“Chẳng thế nào cả, như thế nào thì thế ấy thôi, nhưng mình nghĩ, mình biết nên làm sao rồi.”

“Chắc chắn, cũng không tệ lắm! Tự hiểu mọi chuyện, có triển vọng!” Giản Ninh làm dáng đại ca vỗ vai Nhậm Nguyên, sau đó đẩy cửa vào nhà.

Nhậm Nguyên đứng phía sau nhìn thoáng qua bóng lưng Giản Ninh, ánh mắt chợt loé lên chút tính toán, sau đó cũng đẩy cửa vào nhà.

Tối, Nhậm Nguyên một mình nằm trên giường nhìn trần nhà, trong đầu Nhậm Nguyên đều là những gì mà hôm nay đã tìm được trên máy tính, Nhậm Nguyên không biết đây có nghĩa là gì, càng không biết nếu cứ mặc kệ cho nó tiếp tục thì sau này sẽ nảy sinh chuyện gì.

——Đồng tính luyến.

Ba chữ này in trong đầu Nhậm Nguyên, không thoát ra được.

9. Chương 9: Ừm, Không Tệ, Độ Hở Của Cổ Áo Không Tệ

Chủ nhật.

Giản Ninh vĩnh mộng một mình nằm trên giường ngủ, trong mộng là cô gái xinh đẹp mà hôm qua cậu đã thấy trong manga đang vẫy vẫy tay với cậu, mộng đẹp mộng đẹp, lúc hai người đang định nắm tay nhau, cái mộng cậu đột nhiên đau nhói, bị đá cho một cước, đau đến mức phải tỉnh giấc.

Giản Ninh bị quấy rầy mộng đẹp, trừng mắt nhìn cái người đang đứng cuối giường, bắt măn vò vò mái tóc ồ gà, “Ê, cậu làm gì mà đập mình hả! Cậu có biết mình đang mơ thấy mỹ nữ không?! Cậu đang ghen tị với mình, cậu có bạn gái rồi mà không cho mình có sao!”

“Cậu còn ồn ào nữa mình sẽ gọi cha mẹ cậu, cho họ thấy cậu mơ thấy mộng xuân bị mình đánh thức.” Nhậm Nguyên không mẫn không nhạt nói, đứng khoanh tay, ánh mắt sắc bén nhìn Giản Ninh trên giường.

Ừm, không tệ, độ hở của cổ áo không tệ.

Giản Ninh nghe xong, cầu nhàu đứng dậy từ trên giường, nhảy tới đóng cửa phòng lại, dựa vào cửa, cười gian nhìn Nhậm Nguyên, “Người đẹp, dáng vẻ cũng không tệ lắm, cười một cái cho gia xem nào!”

“Cậu điên à, thay quần áo rồi sang nhà mình, mình sẽ giảng đề cho cậu! Mặt trời cũng chiều tới mộng rồi mà vẫn còn ngủ!” Nhậm Nguyên nhìn Giản Ninh, chán ghét nói xong, ngồi lên giường, ý bảo cậu không tự thay quần áo thì mình đây sẽ tự tay thay cho cậu.

Bĩu môi, Giản Ninh chậm rãi đi tới tủ quần áo lấy đồ, đột nhiên linh quang trong đầu chợt loé, xoay người đề Nhậm Nguyên không kịp đề phòng ngã xuống giường, ngồi trên người Nhậm Nguyên, cười nói, “Này thì đắc ý! Hừ, không phải cũng bị mình đề xuống dưới sao!”

Nhậm Nguyên đặt hai tay lên vai cậu, cúi đầu nở nụ cười, “Cậu đề mình, vậy phải chịu trách nhiệm với mình, cậu nghĩ sao?” Nói xong còn giả vờ thẹn thùng liếc mắt với Giản Ninh, Giản Ninh thấy ánh mắt của Nhậm Nguyên, da gà cũng nổi lên rùng rợn đầy dặt, bước xuống khỏi người Nhậm Nguyên.

“Hò! Dáng vẻ thẹn thùng tuyệt đối không hợp với cậu!” Giản Ninh nói xong lập tức đi thay quần áo, vẻ mặt chán ghét.

Nhậm Nguyên đứng lên khỏi giường, ngồi bên giường, nhìn quanh phòng Giản Ninh, vẫn giống như trước, đơn giản lộn xộn, tới trước bàn sách liền thấy manga vẫn còn mở, bên cạnh có để một cây bút.

Đồ đạc linh tinh để ở trên, thật khiến người ta nhức đầu.

“Chỉ có kiểu nam sinh như cậu mới dọn dẹp phòng ốc ngăn nắp, chịu hết nổi cậu!” Giản Ninh thay quần áo xong, đi tới trước bàn sách lấy sách giáo khoa của mình, giấy nháp và bút, liếc mắt nhìn về mặt mĩa mai trên mặt Nhậm Nguyên, nói.

Nhậm Nguyên khoanh tay, đi ra khỏi phòng của cậu.

“Di Trương, chú Giản, bọn con sang nhà bên kia, giảng đề cho Giản Ninh ạ.” Nhậm Nguyên nhìn cha Giản Ninh và mẹ Giản Ninh đang ngồi trong phòng khách, lễ phép nói, khiến cho mẹ Giản Ninh gật đầu không ngừng.

“Nhậm Nguyên, con đúng là một đứa trẻ ngoan, nhìn xem nào, dáng vẻ thế này thật không biết sau này được bao nhiêu cô xếp hạng muốn được gả cho con! Ninh Ninh nhà đi ấy, so ra còn kém không ít, ở trường có thể thì giúp đi trông chừng nó.” Mẹ Giản Ninh dùng giọng điệu phó thác nói, cha Giản Ninh gật đầu đồng ý, nhận lấy sự bất mãn của Giản Ninh.

Cậu thật sự không phải con ruột mà!

Tay cầm bữa sáng, cùng Nhậm Nguyên đi sang nhà cậu ta nghe giảng đề, vừa vào phòng Nhậm Nguyên, Giản Ninh giống như ngựa hoang được cởi dây cương, lướt quanh phòng Nhậm Nguyên nhanh như gió, sau đó làm rối tung cả căn phòng.

“Qua đây ngồi xuống, đừng hoảng chút đi!”

“Khụ, vâng, thưa thầy Nhâm!”

“Đi chết đi, không hiểu đề nào, để mình coi.” Nhậm Nguyên kéo một cái ghế qua ngồi cạnh Giản Ninh, thờ ơ nhìn cậu, vừa hỏi không hiểu đề nào xong, chỉ chốc lát sau Giản Ninh liền lật sách, chỉ ba bốn cái đề.

Những đề này cậu làm rất nhiều lần, mỗi lần đều không làm được, dù đã đổi vài cách nhưng vẫn không tìm ra được kết quả, rất nhức đầu.

Nhậm Nguyên kéo sách qua xem, sau đó vỗ lên gáy Giản Ninh, “Đề này mà cũng không được, coi bộ lần thi này cậu muốn bị đá ra tới top 100 rồi!”

“Không phải chứ, đề này rất dễ sao?” Giản Ninh giật sách nhìn, nhìn một hồi vẫn thấy đây là cái đề khó nhằn như trước, không nhìn ra chỗ nào đơn giản cả! Nhưng mà, những lời của Nhậm Nguyên thật sự đã kích tới sự tự tin của cậu.

Cậu vẫn còn trông mong lần này có thể bước vào cánh cửa top 20 đấy!

“Cậu làm lại lần nữa cho mình xem thử đi.” Nhậm Nguyên lười nói, chỉ để Giản Ninh làm lại một lần để xem rốt cuộc cậu sai ở đâu.

Giản Ninh đồng ý, vui đầu làm bài.

Lợi dụng lúc này, Nhậm Nguyên đến phòng bếp rửa mấy quả đào hôm qua mẹ mình đã mua, rửa xong hai quả lập tức cầm đến phòng mình, một quả để trên bàn, miệng gặm quả còn lại, chéo nguẩy hai chân nhìn Giản Ninh định thò tay lấy đào.

Vừa mới duỗi tay một cái, Giản Ninh tức giận nhưng không dám nói gì trừng mắt nhìn Nhậm Nguyên.

Quá đáng!

Nhậm Nguyên vừa gặm đào, vừa đọc manga, sau đó thỉnh thoảng sẽ nhìn Giản Ninh đang giải quyết bài tập, ăn xong rồi lại đến phòng bếp và phòng khách lấy ăn tiếp, chọc Giản Ninh tức giận bốc khói!

Tên này chính là khắc tinh của cậu!

Cuối cùng cũng làm xong bốn đề, Giản Ninh ném giấy nháp, cầm lấy quả đào đưa lên miệng gặm, lười để ý tới Nhậm Nguyên.

“Mình dùng bút đỏ khoanh tròn, cậu tự xem đi, thật sự là đầu bả đậu mới làm sai được!” Nhậm Nguyên chỉ viết viết một chút lên tập liền viết xong, ném cho Giản Ninh.

Vừa ăn đào vừa nhìn Nhậm Nguyên gạch ra một vài phần, Giản Ninh suy nghĩ một chút, sau đó rút ra kết luận, đầu của cậu thật sự là bả đậu!

“Chà, Nhậm Nguyên cậu chính là đáp án đúng chuẩn nhất của mình, tới đây cho gia hôn cái nào!” Giản Ninh thật sự là đầu bả đậu nên mới hôn một cái lên mặt Nhậm Nguyên, sau đó hiểu ra mọi chuyện, mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn nhau không nói gì.

Sau mười giây im lặng, Giản Ninh nhảy ra, hai tay che ngực, “Bạn thân, mình không có ý gì với cậu đâu, thật đấy, cậu là người đã có chủ, mình không dám cầm چرا cậu!”

Không ngờ Nhậm Nguyên lại đặc biệt bình tĩnh và nghiêm túc nói một câu, “Nếu mình không phải người đã có chủ thì sao?”

“Gi? Này này này, cậu và Phương Linh Linh bên nhau mới một tuần, cậu sẽ không đá người ta đó chứ? Việc này rất không nhân hậu, vậy không phải là đùa giỡn với tình cảm của người ta sao?! Cậu làm vậy không đúng đâu!” Giản Ninh nghe Nhậm Nguyên nói thế, đưa tay sờ trán Nhậm Nguyên, xác định Nhậm Nguyên không có vấn đề gì.

Nhậm Nguyên nhấn giọng, “Mình nói nếu như, cậu có khả năng đọc hiểu không đấy!”

“Làm mình sợ muốn chết! Cậu đừng đùa như thế, không thì Phương Linh Linh nhất định sẽ tìm tới mình!” Con gái đôi khi rất kinh khủng, Giản Ninh không muốn ‘được’ một cô gái chú ý đâu!

Nhìn mỗi một hành động của Giản Ninh, trong lòng Nhậm Nguyên lại càng thêm xác định rõ dự định của mình, chính xác đến mỗi một bước đi của mai sau.

Thứ hai đến trường, giờ cơm trưa Nhậm Nguyên một mình đến tìm Phương Linh Linh, hẹn cô ra ngoài, Nhậm Nguyên không muốn lừa gạt tình cảm của người khác, cho nên ——

“Linh Linh, chúng ta không hợp nhau, đúng không?”

Phương Linh Linh từ lâu cũng đã nhìn ra kết quả sẽ là thế này, nhưng vẫn không ngờ lại nhanh như vậy, khiến cho cô không kịp chuẩn bị. Cô cho rằng, ít nhất là phải chờ tới lớp mười hai mới có thể đối mặt với chuyện này.

“Cảm ơn cậu đã cho mình một đoạn hồi ức tốt đẹp, vẫn là bạn nhé?”

“Cậu là một cô gái rất tốt, chỉ là không hợp với mình mà thôi, mình có một thỉnh cầu, cậu có thể đồng ý không?” Nhậm Nguyên cũng cảm thấy mình tính toán như thế có hơi quá đáng, nhưng vì muốn đạt được mục đích trong lòng, cần phải làm thế.

10. Chương 10

Phương Linh Linh trở về phòng học ngồi ngầy người suốt cả tiết, từ đầu đến cuối vẫn không hiểu được vì sao Nhậm Nguyên lại thẳng thắn nói ra một chuyện được coi là động trời đối với cô, cậu ấy không sợ cô sẽ ghi thù, đồn đãi chuyện này ra ngoài sao?

Chuyện khiến cô khó hiểu nhất là cô lại chấp nhận lời thỉnh cầu của Nhậm Nguyên, lần này hay rồi, đâm lao thì phải theo lao, bây giờ đổi ý cũng không biết có còn kịp hay không.

Tiếng chuông báo đến tiết toán vang lên trong phòng học lớp ba, Trương Bằng rút cuộc cũng chờ đến tiết, không nhịn được hỏi, “Cậu làm gì mà cười giống như mèo trộm được thịt đấy, nói mau, lúc này đi tìm Phương Linh Linh nói gì?”

Nhậm Nguyên thu lại nụ cười trên mặt, giả vờ nghiêm túc nhìn Trương Bằng, “Không có gì, chỉ nói một chút chuyện thôi, cậu gấp gấp cái gì?”

“Gấp gấp gì, chỉ tò mò thôi, nhưng con gái nhà người ta thật sự rất tốt với cậu, cậu đừng lộn xộn mà phụ lòng người ta.” Trương Bằng thấp giọng nói một câu, Nhậm Nguyên không nghe được, nhưng lại gật đầu một cái.

Nhưng mọi chuyện đã được định trước rồi, Nhậm Nguyên và Phương Linh Linh có duyên không phận, ừm, chính là một câu như thế.

Phòng học lớp năm.

Hà Bình nhìn gương mặt chán nản đang nằm trên bàn của Giản Ninh, nhỏ giọng hỏi, “Cậu sao lại mang bộ mặt của oán phụ thế, người không biết còn tưởng cậu tỏ tình thất bại, nói mình nghe đi, anh đây sẽ giải quyết vấn đề cho cậu!”

“Biến sang một bên! Mình đang nghĩ chuyện nhân sinh!” Giản Ninh đẩy đầu Hà Bình ra, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, còn vài tháng nữa là hết học kỳ này, bọn họ lập tức sẽ lên mười một, chọn ban văn hay ban tự nhiên chính là vấn đề lớn, nếu chọn không đúng, không chừng sẽ ảnh hưởng đến kết quả vào đại học.

Hà Bình bị đẩy ra bĩu môi, nhìn cái tai của Giản Ninh bị mặt trời chiếu thành màu đỏ đỏ, đột nhiên đưa tay ra vuốt một cái, Giản Ninh cảm giác được, quay đầu lại nhìn Hà Bình, “Này, một thằng con trai như cậu sao lại tẩy máy tay chân sờ lung tung đấy!”

Từ trước đến nay Giản Ninh luôn không thích người khác đụng vào tai và mũi cậu, đương nhiên là ngoại trừ cha mẹ và cái tên nổi khổ cùng lớn lên kia. Lần này coi như Hà Bình đã đụng đến ranh giới cuối cùng của cậu, Giản Ninh vốn không phải người hay nhân nhượng, lần này khó chịu đến cả sắc mặt cũng khó coi.

Hà Bình thấy mặt Giản Ninh biến sắc, lập tức lảm bảm nói một câu xin lỗi, sau đó nở nụ cười, “Xin lỗi, mình không có ý, chỉ tại thấy cái tai đỏ đỏ của cậu chơi thật vui.”

Nghe người kia xin lỗi, Giản Ninh cũng không gây chuyện, “Hiểu là tốt rồi, tiểu gia mình đây là châu báu đấy, đừng đụng mình, đụng vào đều là vàng bạc cả đấy!” Nói đùa với nhau, hai người lại tiếp tục là bạn thân.

“Giản Ninh, cậu chọc cho rất nhiều người thích cậu đấy.”

“Nói nhảm, mình là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, có thể khiến người ta không thích sao?” Giản Ninh phồng mũi, khoe miệng thiếu điều tẹt tới mang tai.

Hà Bình nuốt nước bọt, “Mình nói, mình thích cậu, còn cậu?” Câu nói này rất nghiêm túc, đặc biệt nghiêm túc, khiến cho Giản Ninh thoáng dờ người tại chỗ, lúng túng nói, “Cậu đùa à! Mình cũng thích cậu, không phải cậu là bạn mình sao, sao mình không thích cậu được? Không thích cậu mà còn đi chơi chung với cậu à!” Nói xong còn ra vẻ anh em tốt vô vai Hà Bình, nhưng chung quy là vì con tim bị những lời đó kích động quá lớn nên không bỏ tay xuống được.

“Ha ha, đùa cậu mà cậu còn tưởng thật, rõ đơn thuần!” Hà Bình đột nhiên cười rộ lên, đấm một đấm lên vai Giản Ninh.

“Tiểu tử thôi, suốt ngày lúc nào cũng không cần nhắc lời nói, vớ vẩn!”

Tuy rằng sự xấu hổ bên ngoài đã mất, nhưng trong lòng Giản Ninh vẫn có chút khó hiểu, cả ngày không nói chuyện với Hà Bình nữa, cậu luôn cảm thấy rằng chỉ cần nói chuyện với cậu ta một lát là lại nhớ tới cậu ta bất ngờ nói cái câu ‘Mình thích cậu’ kia trước mặt mình.

Tan học, trong nhà xe gặp được Nhậm Nguyên và Phương Linh Linh, đẩy xe đến cổng, dọc đường đi Giản Ninh không nói lời nào, Phương Linh Linh đã nghe Nhậm Nguyên nói gì đó, không tự chủ mà nhìn Giản Ninh.

Thật sự không hiểu vì sao Nhậm Nguyên lại thích Giản Ninh, nhưng mà —— tất cả dấu hiệu đều cho thấy, việc này không thể không có.

“Giản Ninh, cậu định đẩy xe về nhà một mình sao? Cậu định như vậy thì mình và Phương Linh Linh cũng không theo hầu được đâu!” Nhậm Nguyên nhìn Giản Ninh vẫn cầm đầu đi về phía trước, hô to một câu.

Giản Ninh dừng lại, ngẩng đầu lên, về mặt u sầu.

“Cái người hay theo đuôi cậu đâu? Hôm nay không đi cùng?” Nhậm Nguyên cảm thấy bên cạnh Giản Ninh thiếu thiếu gì đó, suy nghĩ một chút liền nhớ ra hôm nay Hà Bình không đi cùng cậu, thuận miệng hỏi một câu, ai biết mặt Giản Ninh lại biến sắc, biến thành càng khó coi hơn.

Phương Linh Linh thấy hai người như thế, cúi đầu, liếc mắt thấy Hàn Nhã Cẩm cách đó không xa, lập tức kêu một câu, “Nhã Cẩm, chờ mình, mình cùng về với cậu, có chuyện cần nói, chờ mình chút.” Nói xong quay đầu nhìn Nhậm Nguyên, “Mình đi trước, không quấy rầy các cậu.”

“Xin lỗi.”

“Không sao, dù gì hai chúng ta như vậy thì cậu cũng có thể đuổi đi không ít cái đuôi theo mình, hỗ trợ lẫn nhau cũng tốt.” Phương Linh Linh cười một tiếng, đeo cặp chạy về phía Hàn Nhã Cẩm.

Nhìn Phương Linh Linh và Hàn Nhã Cẩm vẫy tay tạm biệt mình, lúc này Nhậm Nguyên mới đi tới chỗ Giản Ninh hỏi, “Ế, đáng vẻ thù đại khổ sâu này là sao đây, ai chọc cậu à?”

Giản Ninh leo lên xe đạp, do dự một chút mới mở miệng nói, “Hôm nay Hà Bình nói với mình cậu ấy thích mình, tuy là sau đó có nói chỉ là đùa cho vui, nhưng mà trong lòng mình rất khó chịu, cảm thấy cậu ấy cứ là lạ, cậu nói xem, có phải lòng dạ mình quá hẹp hòi rồi không?”

Nhậm Nguyên nghe Giản Ninh nói xong, trong lòng ‘lộp bộp’ một cái.

Nhậm Nguyên run tay, bẻ lệch tay cầm sang một bên rồi vội vàng sửa lại, nhìn Giản Ninh, nghe Giản Ninh nói: “Cậu làm gì vậy, ở đây ít xe nhưng không có nghĩa là không có xe, cậu có thể đạp xe cẩn thận chút không?”

“Ban này là kỹ thuật đặc biệt, không sao.” Nhậm Nguyên nói xong mới bắt đầu đóng vai một chuyên gia tư vấn tâm lý, “Ừm, không phải cậu lòng dạ hẹp hòi, là nam sinh thì đều thấy lạ cả, nhưng bình thường chúng ta đùa với nhau cũng không thấy cậu nói gì, mình còn hôn cậu nữa! Không phải cậu cũng hôn mình sao? Đây là khác biệt giữa quan hệ thân sơ và quan hệ thân thiết, cậu nói xem phải không?”

Giản Ninh nghe xong, ban đầu có hơi ngáy người, sau đó suy nghĩ hình như thế này cũng có lý.

Cậu và Nhậm Nguyên đã quen đùa với nhau, nhiều khi nào còn chưa suy nghĩ mà miệng đã nói, hơn nữa cùng nhau tắm sông cũng không thấy gì lạ, nhưng hôm nay, lúc Hà Bình sờ tai cậu, trong lòng lập tức khó chịu, rồi cậu nói sau đó khiến cả người cậu đều khó chịu, xem ra đúng là bởi nguyên nhân quan hệ thân sơ và thân thiết.

“Ha, thầy giáo cậu không tệ nhỉ, bây giờ suy nghĩ một chút cũng không thấy khó chịu nữa, chắc chắn, người anh em cậu thật giỏi, sau này đều trông cậy vào cậu!”

Nhậm Nguyên đạp xe, trong đầu suy nghĩ đến câu nói lúc này của Giản Ninh.

Tên Hà Bình này thật sự có nói đùa hay không cũng không biết chính xác được, nhưng mà theo Nhậm Nguyên biết, từ đầu học kỳ một lớp mười đến giờ đã gần một năm, Hà Bình luôn vây quanh Giản Ninh, có khi còn không cho Giản Ninh đi, nhìn kiểu gì cũng thấy có vấn đề. Mà quan trọng nhất là, người này có không ít nữ sinh theo đuổi nhưng lại không đồng ý ai cả, không nói đến chuyện có đồng ý hay không, mà nghe Giản Ninh nói những lúc nam sinh trong lớp bàn đến vòng một của nữ giới đều không có cậu ta tham gia.

Hổng rồi, lần này thật sự có vấn đề, tình địch đã xuất hiện!

Nhìn gương mặt Giản Ninh không giống nữ sinh, vừa nhìn liền biết là nam, nhưng mà lông mi, đôi mắt nhỏ, cái miệng hay đóng mở nói chuyện đều rất đẹp so với các nam sinh. Nếu Hà Bình thật sự là đồng chí thì không chừng sẽ thích Giản Ninh thật chứ chẳng chơi.

Càng nhìn càng thấy Giản Ninh này là kiểu người chọc cho người ta yêu thích.

“Này, nhìn mình chăm chăm làm gì?”

“Không có gì, đơn giản là chỉ muốn nhìn xem có phải cậu thật sự thu hút sự yêu thích của nam sinh hay không, nhưng không thấy có gì đặc biệt cả.”

“Này Nhậm Nguyên, cậu nhìn sao mà nói mình không có gì đặc biệt chứ, trên dưới cả người mình chỗ nào cũng vô cùng đặc biệt cả!” Giản Ninh nổi giận hét lên một câu, sau đó nhấn bàn đạp chạy như bay, để lại Nhậm Nguyên bất đắc dĩ theo sau Giản Ninh.

Cuối tuần này chỉ còn cách tháng thì một tuần nữa, Giản Ninh hiếm khi mới sớm cuối tuần đã đến nhà Nhậm Nguyên, đang định sẽ cùng Nhậm Nguyên đọc sách suốt cả ngày thì kết quả lại là thấy mẹ Nhậm Nguyên bận việc trong phòng bếp, gấp cậu tới, chưa đợi cậu mở miệng đã nói, “Ninh Ninh tới đó à, Nhậm Nguyên nhà dì không có ở nhà, mới sáng đã ra khỏi cửa.”

“Vâng? Ra ngoài rồi ạ, cảm ơn dì, con về đây!”

Lắm bướng trong lòng, Giản Ninh ra khỏi nhà Nhậm Nguyên, trở về phòng mình lấy một quyển sách, lại không muốn đọc sách nên nằm trên bàn nhìn quyển manga chưa đọc xong, và thế là quyết định đọc tiếp.

Mới sáng mà Nhậm Nguyên đi đâu ra khỏi nhà nhỉ?

——Tiệm internet.

Vị thành niên không thể vào tiệm internet, nhưng đối với học sinh mà nói, những tiệm kinh doanh internet đen(1) không có gì xa lạ, đi vào tiệm internet sâu trong ngõ, Nhậm Nguyên đưa ba khối thuê máy hai giờ, chủ tiệm trao cho cậu một tấm thẻ được cắt ra từ bao thuốc lá, bên trên có viết mật mã lẫn số hiệu đăng nhập.

Đang tìm vị trí, Nhậm Nguyên chợt thấy Hà Bình cũng có ở đây, theo bản năng đi tới, thấy Hà Bình đứng lên từ trên ghế, ban đầu gặp cậu ta có hơi sững sốt, sau đó cũng chào một tiếng, “Cậu cũng đến đây à, không ngờ đấy.”

“Trong nhà không có máy nên chỉ có thể ra ngoài lên mạng, hai chúng ta giống nhau cả thôi!” Đúng thật là giống nhau, điều kiện bên ngoài tốt, thành tích học tập cũng tốt, có thể không giống nhau sao?

“Phải ha, mình đi, cậu cứ từ từ chơi.”

“Ừm, tạm biệt.”

Nhậm Nguyên không tới mấy chiếc máy tính còn lại, mà ngồi ngay tại máy của Hà Bình nhấn đăng nhập, mở ra cửa sổ đăng nhập trò chuyện, nhìn thông báo chớp lên, không có gì đáng chú ý nên tắt đi, chọn ẩn thân.

Mở trình duyệt web lên, Nhậm Nguyên chọn phần ghi chép lịch sử, phát hiện cái gì cũng không có, xem ra không phải hệ thống internet cài đặt sẵn mà chính là Hà Bình tự xóa. Lần này, nổi nghi ngờ trong lòng lại càng nhiều hơn, không khỏi nhớ tới khuôn mặt buồn khổ của Giản Ninh hôm thứ hai.

Vì đã thừa nhận chuyện mình là đồng chí nên Nhậm Nguyên cũng bắt đầu thu thập những tài liệu liên quan và đủ loại vấn đề, hiểu rõ cuộc sống của bọn họ và vòng tròn đó. Nhậm Nguyên cũng không ngờ bản thân mình lại bình tĩnh thừa nhận chuyện này như vậy, nhưng mà, số chuyện có thể khiến cho mặt Nhậm Nguyên biến sắc cũng không nhiều, xem ra Nhậm Nguyên cậu thật sự là đồng tính.

Nhìn từng trang từng trang tìm kiếm, Nhậm Nguyên đã tìm được một thông tin quan trọng.

——Liên quan đến cuộc sống ‘sinh hoạt’ của người đồng tính.

Nhón trỏ nhấn chuột, sau đó di chuyển chuột, con chuột ‘tạch’ một tiếng, mở trang bìa ra, tiến vào nội dung chính bên trong.

CHÚ THÍCH:

(1) Internet đen: Nguyên văn QT là hắc internet – chỉ kiểu mở tiệm internet mà không có giấy phép, không nộp thuế.

11. Chương 11: Chắc, Thật Không Ngờ Thì Ra Là Như Vậy, Đây Chính Là Một Môn Học

Khi ra khỏi tiệm internet, ánh nắng mặt trời đã chiếu rọi khắp nơi, tâm trạng của Nhậm Nguyên cũng vì thế mà tốt hơn, không biết là tốt ở chỗ nào, nhưng phải nói là rất tốt. Mang trên mặt một nụ cười khiến các nữ sinh đi ngang phải chết ngất, Nhậm Nguyên không ngừng suy nghĩ đến nội dung ‘phổ cập khoa học’ mà hôm nay mình đã đọc được.

Chắc, thật không ngờ thì ra là như vậy, đây chính là một môn học.

Hớn ha hớn hở về đến nhà, một mùi thơm xộc vào mũi, Nhậm Nguyên nhanh chóng chạy đến bếp, “Mẹ, hôm nay có nấu mấy món ngon ạ? Con và cha thật có lộc ăn, trong nhà có được một đại đầu bếp như mẹ!”

“Phải phải phải, miệng lưỡi con ngọt ngào thật đấy, mau đi rửa tay, chuẩn bị lát nữa ăn cơm.” Mẹ Nhậm Nguyên chán ghét nhìn khuôn mặt lấm lem của con mình, vẫy tay đuổi Nhậm Nguyên ra ngoài, nhưng nụ cười trên mặt lại vô cùng đắc ý. Tài nấu nướng của mình được người nhà khăng định như vậy, tự tin cũng tăng lên gấp bội, có thể không vui sao? Mẹ Nhậm Nguyên cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, bây giờ trong lòng giống như được rưới mật vậy.

Nhậm Nguyên nhanh chóng đưa tay với tốc độ sét đánh bốc lấy một miếng gà rán nhét vào trong miệng, sau đó thâm hất đi rửa tay.

Rửa sạch tay, Nhậm Nguyên chạy đến phòng khách định xem tivi, chiều lại hẹn Giản Ninh đến nhà xem tivi, cả hai cùng xem Slam Dunk, đây là bộ anime bọn họ thích nhất.

“Thằng nhóc con mới sáng sớm mà đã ra ngoài đến tận giờ mới về, làm gì đấy?” Cha Nhậm Nguyên đặt tờ báo trong tay xuống, hỏi nội dung sinh hoạt cuối tuần của con trai mình, vẻ mặt tò mò.

Nhậm Nguyên cười, “Con cũng chỉ là trẻ con thôi, không phải là sẽ hẹn bạn bè ra ngoài chơi bóng sao? Nhưng không phải hôm nay, đã hẹn xong sau tháng thì mới cùng nhau đi! Cha có đi xem không? Đến xem con trai cha làm con át chủ bài của cả đội! Cùng đẳng cấp với Kaede Rukawa trên tivi!”

“Con thật là! Thằng nhóc con có thể vượt qua tài năng của người ta sao? Nếu con có thể vượt qua, đội tuyển quốc gia đã tới chiêu mộ con.” Không chút lưu tình mà đã kích sự tự tin của con mình, cha Nhậm Nguyên cũng là người thường hay coi anime bóng rổ khi có thời gian rảnh.

“Hừ! Lần sau đi chơi bóng con sẽ đưa cha theo! Con trai cha mặc dù bây giờ chưa cao, chỉ một mét bảy mươi tám, nhưng con mới lớp mười, còn tận hai năm nữa, con nhất định sẽ được một mét tám mươi lăm!” Nhậm Nguyên bất mãn nói, vươn tay kéo gối dựa ôm vào người, ánh mắt nhắm vào chiếc điều khiển từ xa trên tivi, nhanh chóng cướp được, tay nắm thật chặt.

“Bỏ xuống!”

“Không đâu, con muốn coi Tiểu ngạo giang hồ!”

“Thằng nhóc con suốt ngày cứ coi phim kiếm hiệp! Mau đưa cho cha, chúng ta đã bàn xong rồi, trưa là giờ của con, bây giờ là giờ của cha, tối là giờ của mẹ con, đừng có lộn xộn!” Cha Nhậm Nguyên đọc ra quy định dành cho ba người trong nhà, ngẩng đầu nhìn Nhậm Nguyên, “Bây giờ con coi thì một lát đừng coi Slam Dunk!”

“Cha, đây gọi là đe dọa!”

“Cái này là giao dịch công bằng ~”

Cáo già!

Trong lòng Nhậm Nguyên bất bình căm phẫn, nhưng vẫn giao cái điều khiển trên tay ra, không ngừng trừng mắt nhìn tivi, giống như là muốn nhìn cho đến khi cái tivi bị thủng một lỗ vậy! Mãi cho đến khi một âm thanh quen thuộc đột ngột phát ra.

“Nhậm Nguyên!”

“Giản Ninh?”

“Vào phòng cậu đi, mình có chuyện cần tìm cậu!” Giản Ninh kêu một tiếng, sau đó thấy cha Nhậm Nguyên cũng ngồi đó, vội vã thu lại dáng vẻ giương nanh múa vuốt của mình, lạnh lợi gọi, “Thưa chú Nhâm, con tới tìm Nhậm Nguyên có việc.”

Cha Nhậm Nguyên nhin cười, trả về khuôn mặt nghiêm túc như cũ, “Ừm, hai đứa đi chung cũng đừng quậy phá gì đấy, đứng đắn đi.”

“Vâng!” Nói xong, Giản Ninh liếc nhìn Nhậm Nguyên, sau đó vào phòng Nhậm Nguyên, Nhậm Nguyên không còn cách nào khác, khoanh tay lại với cha mình rồi đi theo cậu.

Hết cách!

Vừa vào cửa, Giản Ninh nhanh chóng đóng cửa lại, vẻ mặt thần bí nhìn Nhậm Nguyên, giống như muốn nói chuyện trọng đại động trời, “Ê! Cậu nói xem, Hà Bình không nghiêm túc thật chứ, cả tuần này mình thấy cậu ấy cứ là lạ, cậu nói xem là mình quá nhạy cảm hay là cậu ấy thật sự có ý kia, vậy rất không ổn, cậu ấy thích nam sinh?”

Nhậm Nguyên vừa nghe xong, mặt nhăn mày nhú, ngồi trên mép giường, ngược mắt nhìn Giản Ninh, “Nói không chừng là thật, cậu ráng giữ khoảng cách với cậu ta đi, tránh xa rồi thì có lẽ cậu ta cũng hiểu ý của cậu, không xúc phạm đến lòng tự trọng của cậu ta mà cậu cũng được giải thoát.”

“Cậu nói có lý, cứ làm như vậy là được rồi!” Giản Ninh thở hắt ra một hơi, sau đó đặt mông ngồi trên giường, lẩn lộn hai vòng đến bên cạnh Nhậm Nguyên, đột nhiên hỏi, “Ê, sáng nay cậu đi đâu vậy?”

“Hả? Mình ra ngoài tìm ít tài liệu.”

“Không ngờ cậu nghiêm túc cố gắng học thật, bình thường cứ thấy cậu cà lơ phất phơ, vậy mà trong học tập lại tốt như vậy, trong lòng cảm thấy thật không công bằng, thì ra là cậu ngầm giấu bản lĩnh!” Lời này của Giản Ninh chỉ là nói đùa, còn khoảng thời gian mà Nhậm Nguyên cặm cụi học tập cậu đã từng ở bên cạnh nhìn thấy, thoáng cái lại hiểu ra Nhậm Nguyên căn bản không phải thiên tài, chẳng qua mọi người cho rằng cậu ta là thiên tài, không cần cố gắng mà thôi.

Nhậm Nguyên ra sức xoa đầu Giản Ninh, nhận lấy ánh mắt bất mãn của Giản Ninh, hai người ngồi trên giường đánh nhau.

Cảnh tượng mà mẹ Nhậm Nguyên nhìn thấy khi vào phòng gọi cả hai ra ăn cơm là như thế, con trai mình đang cười trên người Giản Ninh, hai tay còn bóp lấy cổ Giản Ninh, mặt cười gian.

“Nhậm Nguyên, con để ý tay mình một chút, đừng bóp hỏng Ninh Ninh!” Mẹ Nhậm Nguyên trách mắng một câu, sau đó mới nói đến chuyện ăn cơm, “Đi ra ăn cơm, đã mười mấy tuổi rồi mà còn quậy như vậy, giống hệt như con nít! Ninh Ninh, đi có làm đồ ăn ngon cho con, con ra ăn chút đi, hình như hôm nay nhà con ăn cơm trưa hơi sớm, cùng ăn luôn đi.”

“Vâng, cảm ơn dì Chu!”

Giản Ninh đẩy Nhậm Nguyên ra, nhảy xuống giường, cào cào tóc mình, đi theo sau dì Chu, vừa bước đến cửa liền quay đầu lại làm mặt quỷ với Nhậm Nguyên! Xem đi xem đi, mình là người được người khác yêu thương hơn cậu!

Nhìn động tác trẻ con của Giản Ninh, Nhậm Nguyên bật cười, thu dọn cái giường đã chịu khổ mới ra khỏi phòng, đúng lúc nhìn thấy Giản Ninh giúp mẹ mình lấy chén đĩa, giặt mình, cảnh tượng này sao lại hài hoà đến thế.

“Mau ngồi xuống ăn cơm!”

“Ừm, cảm ơn Giản Ninh!” Nhận lấy chén đĩa Giản Ninh đưa tới, Nhậm Nguyên nói lời cảm ơn, sau đó bắt đầu bình tĩnh ăn cơm, so với Giản Ninh, đó là một hình ảnh nhã nhặn cực kỳ!

Giản Ninh ra sức ăn, mẹ Nhậm Nguyên vẫn không ngừng nói ăn nhiều một chút, ăn ngon thì ăn nhiều vào, nụ cười trên mặt còn tươi hơn hoa! Cha Nhậm Nguyên và Nhậm Nguyên ở bên cạnh ngồi nhìn, hiểu ý liếc nhau một cái, tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, Nhậm Nguyên ngồi một bên, cùng cha mình nhìn Giản Ninh niềm nở phụ giúp dọn dẹp chén đĩa, thấy khuôn mặt vui vẻ của mẹ Nhậm Nguyên, hai cha con đều nhất trí cho rằng, có Giản Ninh, gánh nặng việc nhà của gia đình họ giảm đi không ít.

“Giản Ninh, cậu không ôn tập sao?”

“Ôn chứ! Đi, sang nhà mình, chúng ta cùng ôn tập! Hôm nay cha mẹ mình đi cửa hàng gia dụng mua đồ rồi, nhà mình cũng mới đổi tivi, là Changhong đấy, cậu sang xem xem có giống của nhà cậu không.” Giản Ninh đột nhiên nhớ tới cha mẹ mình ăn cơm trưa xong có nói đi mua tivi, bảo cậu ở nhà trông nhà, hoặc gọi Nhậm Nguyên qua nhà.

Ở bên này dù có đồ ăn, nhưng vẫn có người lớn nên chơi đùa không tiện, có chút không tự nhiên!

Nhậm Nguyên sao lại không biết ý của cậu, tám phần mười là có chuyện muốn nói hoặc muốn giới thiệu manga gì đó, cầm theo mấy cuốn sách trong phòng rồi lập tức đi theo Giản Ninh.

“Cha mẹ, chiều con về!”

“Đi đi, ở sát vách chứ đâu, con hô một tiếng liền biết có về hay không, đi đi đi đi!” Mẹ Nhậm Nguyên đứng trong bếp kêu một tiếng.

Vừa vào tới nhà Giản Ninh, Giản Ninh lập tức dẫn Nhậm Nguyên vào phòng mình, lấy ra một quyển sách trong ngăn bàn học dưới cùng, nhìn bìa cũng biết là manga, hình như là ‘Bảy viên ngọc rồng’.

“Nhìn đi, lần này không phải là sách nhảm nhí, mình phải tốn một nửa tiền tiêu vặt của tuần mới mua được, hôm qua định cho cậu xem nhưng quên mất.”

“Bạn tốt, cậu xem rồi sao?”

“Xem xong rồi, cậu cầm mà xem đi, sau này mỗi lần xem xong đều cho cậu xem! Phải rồi, bên cậu có Slam Dunk đấu trận toàn quốc phải không, lát nữa sang nhà cậu xem anime, cậu nhớ phải cho mình mượn, qua tháng thì mình sẽ coi lại!”

Nhậm Nguyên nghe xong, đáp trả một câu, “Vây tuần sau cậu đến chỗ mình lấy, bảo đảm cậu nhìn không được, chờ thi xong rồi hãy xem lại.”

“Xùy, cậu còn lo nhiều hơn so với mẹ mình! Nghe lời cậu một lần, cuối tháng thi xong sang chỗ cậu lấy, cậu không được gạt mình mà cho người khác mượn trước!” Giản Ninh cầm sách ngồi xếp bằng trên giường, Nhậm Nguyên cũng kéo một cái ghế ngồi bên cạnh, im lặng đọc manga.

Hai người im lặng ngồi trong phòng đọc manga, thỉnh thoảng sẽ có tiếng lật sách, hai bên vẫn không nói lời nào, bầu không khí thân mật.

Không biết qua bao lâu, đồng hồ báo thức trong phòng Giản Ninh đột nhiên reo lên, âm thanh chói tai khác thường cũng không làm hai người bị giật mình đến rớt sách, Giản Ninh chán nản đi tắt đồng hồ, sau đó xem giờ một chút, nói: “Sắp đến giờ rồi, cũng đã năm giờ, sang nhà cậu xem anime đi, trời ơi! Đi nhanh lên!” Cái người tính tình nôn nóng lập tức đứng lên khiến người kia chịu không nổi.

Nhậm Nguyên thầm nhớ kỹ mình đọc tới trang bao nhiêu, sau khi khép sách lại liền cầm trên tay, cùng Giản Ninh khoá cửa đến nhà mình.

Đến giờ chiếu anime cố định mỗi ngày, Giản Ninh và Nhậm Nguyên đều cùng nhau ngồi trên ghế salon xem tivi phát ra bài hát mở màn đầy nhiệt huyết, hình ảnh đặc sắc hấp dẫn hai con người của họ.

“Cậu xem cậu xem, chỗ này là khúc tranh tài với Shoyo, tập trước là đến đoạn Hanagata gì đấy ngửa người ném banh vào rổ! Thật lợi hại, mình cũng từng thử, suýt chút nữa ót đập đất, thật sự không thể ném banh vào rổ!” Giản Ninh vừa xem vừa luyên thuyên nói, Nhậm Nguyên xoa trán, cảm thấy Giản Ninh như vậy rất đáng yêu, tại sao lúc trước lại cảm thấy phiền chứ.

Giản Ninh nói cả nửa ngày mới phát hiện Nhậm Nguyên không lên tiếng, vừa nghiêng đầu liền thấy Nhậm Nguyên đang cười trộm, trong lòng bất mãn, “Cậu cười cái gì!”

“Không có gì, nhìn cậu như thế thật buồn cười, để lần sau anh dẫn cưng đi xem cái gì mới được gọi là ngửa người ném rổ!”

“Cậu?” Giản Ninh không tin nhìn Nhậm Nguyên, trong mắt mang theo tia khinh thường.

Nhậm Nguyên bị ánh mắt này khơi gợi sự hiếu thắng, nói: “Vây thứ bảy tuần sau, chúng ta hẹn những người khác đi chơi bóng, cậu đi theo mình xem là biết có thể hay không! Hơn nữa, lần trước các lớp thi đấu cậu không thấy mình rất xuất sắc à!”

“Mình bị bệnh... Trí nhớ của cậu thật là!”

“Phải ha, mình quên mất, nhưng lần này nhất định cậu có thể thấy được phong thái của mình!”

“Hừ, ai biết cậu có nói khoác hay không!”

Bài hát mở màn đầy nhiệt huyết kết thúc, bắt đầu vào nội dung chính, cả hai người đều tập trung xem, Kaede Rukawa một mình mang bóng xuyên qua ba người công kích, khiến hai người không khỏi vỗ tay khen hay!

“Tuyệt!”

“Kaede Rukawa này thật lợi hại!”

Nhậm Nguyên nghiêng đầu nhìn gương mặt sùng bái của Giản Ninh, cảm giác mình cần phải thể hiện tài năng bản thân trước mặt cậu, tiếp theo đó là phải khoe khoang. Lúc quảng cáo giữa hai tập, Nhậm Nguyên cúi đầu nhìn quyển manga trong tay mình, chợt nhớ tới những tư liệu sáng nay đã tìm thấy trên internet, âm thầm quyết định sẽ đi mua một ít sách về xem.

Tiến hành đi sâu vào lý giải.

Setoh: Dạo này mình lặn đi luyện game rồi : ” (((...

12. Chương 12: Mới Nãy Còn Bảo Không Đau, Giờ Biết Đau Rồi À! Đáng Đời! Tự Chịu!

Môn cuối cùng của tháng thi kết thúc, học sinh túm tụm tập năm tập ba chen chúc nhau ra khỏi phòng học, bàn bạc xem lát nữa sẽ đi đâu chơi một chút, thả lỏng tinh thần đang căng thẳng, Giản Ninh vừa ra khỏi phòng học lập tức chạy đến phòng kế bên chờ Nhậm Nguyên.

Đã sớm bàn xong rồi, hôm này sẽ đến nhà cậu ấy xem manga!

“Nhậm Nguyên, bên này!” Giản Ninh thấy Nhậm Nguyên đeo cặp đi ra, hô lên một tiếng rồi chạy đến, “Đi thôi, về nhà, mình chờ đến ngày hôm nay lâu rồi!”

Nhậm Nguyên vẻ mặt bất đắc dĩ đi theo cậu, sau đó vừa đi vừa nói chuyện với bạn học sau lưng, “Mình về trước, nhớ thứ bảy đi đánh banh đấy.”

“Yên tâm, nhất định sẽ nhớ, cậu phải nhớ gọi hai cô gái kia theo cổ vũ đấy, đội cổ động nhất định sẽ rất đẹp mắt!” Bạn học kia lên tiếng đáp, chọc cho Nhậm Nguyên cười mắng một câu, xoay người đuổi theo Giản Ninh. Tên này rõ ràng là đã xem rồi mà còn mê như thế, nhưng không phải bản thân mình cũng đọc đi đọc lại rất nhiều sao, không phải là cũng giống thế chứ?

Tranh vẽ của manga mới rõ nét hơn nhiều, giấy cũng tốt hơn, nhưng có chút đắt đỏ, tốn hết tiền tiêu vặt còn lại của Nhậm Nguyên.

Giản Ninh nhìn Nhậm Nguyên đang mở khoá, oán giận nói: “Trời ơi cậu nhanh lên đi, sao cứ lù đù lơ đãng, mình không đợi nữa, để lát nữa mình qua nhà cậu lấy luôn!”

“Được, cậu như vậy là xâm phạm quyền riêng tư của mình, mình không cho phép mà cậu cứ vào chính là phạm pháp!” Nhậm Nguyên mở khoá, đẩy xe nhìn Giản Ninh đi phía trước nói một câu, vội vã bước lên xe theo sau.

Không thể để cho Giản Ninh vào phòng mình, trong phòng có một vài thứ bây giờ vẫn chưa thích hợp với cậu ấy! Ít nhất còn cần một khoảng thời gian nữa để thích ứng, đến khi không chán ghét mới có thể cho cậu ấy xem.

Giản Ninh nói được làm được, tốc độ nhấn bàn đạp tăng lên, đi vào trong hẻm, hướng đến nhà mình, nhìn hai cậu học sinh cấp ba đạp xe như bay trên con đường lớn thẳng tắp, không thể không nghĩ, người trẻ tuổi bây giờ thật là, không hề chú ý an toàn gì cả.

“Rốt cuộc cũng đuổi kịp cậu, cậu vậy mà chạy nhanh thế!” Nhậm Nguyên dừng xe, đẩy vào trong sân rồi dựng xuống, “Cậu cũng thật là, truyện này có để đâu thì cũng không chạy mất, cậu gấp cái gì chứ!”

“Không phải là nhịn một tuần rồi sao, cuối cùng cũng được xem, có thể không nôn nóng sao? Ủầy, đừng nói nhảm nữa, lấy truyện cho mình mượn đi, mình không vào, lát nữa còn phải đẩy xe ra, phiền phức!” Giản Ninh chạm chân xuống đất, vẫn còn ngồi trên xe, nhìn Nhậm Nguyên mà dạn dỏ như một ông già.

Nhậm Nguyên không nói gì, vào phòng lấy quyển truyện quý báu của mình, thoáng nhìn một quyển sách nhỏ bị đóng sách đề ở dưới cùng, ánh mắt tối sầm lại, sau đó quay ra ngoài, cầm sách đưa cho Giản Ninh, dạn dỏ: “Cậu cẩn thận một chút cho mình, không được làm hỏng.”

“Biết rồi biết rồi, mình về đây, cậu cũng về đi.” Nói xong Giản Ninh cầm lấy truyện, đi đến cổng nhà mình ở bên cạnh chỉ cách vài bước, ném xe sang một bên, chạy về phòng mình đọc truyện.

Nhậm Nguyên nhìn hàng loạt hành động của Giản Ninh, cười mãi không ngớt, tên này thật thất thường.

Về phòng, Nhậm Nguyên lấy quyển sách mình giấu ra, lật trang thứ nhất, sau đó đọc kĩ, quyển sách này cũng không dễ mua, tình cờ nhìn thấy khi đang mua sách trong một tiệm sách nhỏ, lúc đi tìm sách thật sự không ngờ là sẽ tìm được, khi đó chỉ ôm chút hi vọng, nào biết rằng thật sự tìm ra.

Không sai, đây là một quyển sách về đồng chí.

Đọc từng trang một, thỉnh thoảng sẽ lấy bút ra viết gì đó, thỉnh thoảng cau mày, mãi cho đến khi cửa phòng bị gõ.

“Nhậm Nguyên, ra ăn cơm.”

“À, vâng.” Cẩn thận cất sách xong, Nhậm Nguyên hài lòng nhìn một chút, nhìn từ bên ngoài không thể nào sẽ phát hiện ra nó, cha mẹ Nhậm Nguyên cũng sẽ không tự động di dời đồ vật của mình, cho nên không thể nào bị phát hiện.

Chín giờ hơn sáng thứ bảy, Nhậm Nguyên và Giản Ninh đi tới sân bóng rổ phụ cận, những người chơi đều là những học sinh trung học ở gần đó. Nữ sinh cũng không ít, tất cả đều đến để xem các nam sinh đẹp trai chơi bóng.

Không nói đến sự thật rằng các nam sinh chơi bóng đều cáo ráo đáng đẹp, bên trong cũng có không ít những người dễ nhìn, rất thu hút sự yêu thích của các cô gái.

Không sai, nhất là Giản Ninh và Nhậm Nguyên, nhìn Nhậm Nguyên ở đội bên kia, không ít nữ sinh ngẩng bọn họ, còn nhỏ giọng bàn tán gì đó với nhau.

“Đinh Lượng, đội trưởng của bên chúng tôi đã tới, cậu xem, người bên cậu cũng nôn nóng hết cả rồi, năm phút sau chúng ta bắt đầu nhé?” Cốc Lâm và Nhậm Nguyên đứng bên cạnh, nhìn Đinh Lượng là đội trưởng đội bên kia, hô lên một câu, thấy Đinh Lượng gật đầu, lập tức bàn bạc chiến thuật với Nhậm Nguyên.

Thật ra đó chỉ là chuyện ai quan sát ai mà thôi, bọn họ áp dụng chiến thuật ‘nhìn người’, sau khi bàn bạc xong, Nhậm Nguyên cởi áo khoác giao cho Giản Ninh giữ giúp, bản thân chỉ mặc một bộ đồng phục chơi bóng ngắn tay.

“Này, Đinh Lượng đó học trường nào vậy? Trông không giống như học sinh trường tụi mình.” Cái cậu Đinh Lượng kia vừa nhìn là biết thuộc kiểu học sinh bướng bỉnh, thích nghịch ngợm gây chuyện, nếu trong khối của họ có người như thế, mà một khối chỉ có vài lớp, làm sao không biết được?

Nhậm Nguyên thoáng nhìn Đinh Lượng, đúng lúc Đinh Lượng cũng nhìn lại, mỉm cười với người bên cạnh, “Thập Tam Trung, cách trường chúng ta hai con đường.”

“Thì ra là Thập Tam Trung à, bình thường các cậu cũng chơi bóng vậy sao?” Đối với việc đam mê bóng rổ, Giản Ninh không có cơ hội thử, cậu đánh bóng rổ không tốt lắm, chỉ có thể coi là bình thường, nhưng Nhậm Nguyên lại không giống như vậy, cơ bản có thể gọi là toàn năng.

Ngồi xổm xuống buộc chặt dây giày, lúc đứng dậy nói, “Không, đây là lần thứ hai, lần này là do Cốc Lâm tìm đối thủ, quyết định bên thua sẽ mời bên thắng đi ăn đồ nướng, đôi khi sẽ thắng tiền, mỗi người chung mười khối, bên thắng sẽ lấy hết, tổng cộng là một trăm khối!”

“Hèn chi cậu lúc nào cũng có nhiều tiền tiêu vặt.”

“Phù! Cảm ơn cậu khen ngợi kỹ thuật của mình không tồi.”

“Đi đi đi, ít làm đáng!” Giản Ninh chán ghét liếc Nhậm Nguyên một cái, nhìn Cốc Lâm bên kia đang gọi bọn họ, vồ vồ Nhậm Nguyên, ý bảo Cốc Lâm sau lưng đang gọi.

Nhậm Nguyên quay đầu lại, không sai, còn kém chút nữa thôi.

“Cậu đứng đây chờ mình, lát nữa thắng được tiền sẽ dẫn cậu đi ăn đồ ngon!” Nhậm Nguyên dặn một câu, sau đó đi qua bên kia, nhập vào trong đội.

Giản Ninh ôm quần áo của Nhậm Nguyên đứng trong đám nam sinh bên cạnh xem đánh bóng, trên tầng đá dưới chân cũng toàn là đồ đạc của nam sinh, linh tinh hỗn tạp cái gì cũng có, trong đầu Giản Ninh chỉ suy nghĩ một điều, sao mà trông cậu giống quản lý đội bóng thế!

Đang suy nghĩ, trận đấu đã bắt đầu, tên Đinh Lượng kia trông rất có hoả lực, ngay từ lúc bắt đầu cũng đánh rất dữ dội, tấn công lẫn hồi thủ đều nhanh, đội bên đây chỉ có Nhậm Nguyên và Cốc Lâm theo kịp. Ánh mắt chăm chú dõi theo chuyển động của Nhậm Nguyên, lúc banh vào rổ, những người bên cạnh vỗ tay rầm rầm khen ngợi.

“Mau trở về phòng bị!”

“Bên kia qua đón!”

“Cố lên!! Cố lên!!”

Sân bóng lập tức rơi vào bầu không khí căng thẳng, tiếng cổ vũ lẫn những tạp âm còn lại không dứt bên tai, Giản Ninh cũng đã quên mất mình đang cầm quần áo của Nhậm Nguyên trên tay, giơ tay lên, áo phất vào mặt người bên cạnh.

“Xin lỗi, tôi không cố ý.”

“Không sao.” Hai người liếc nhìn nhau một cái, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Giản Ninh chính là không xong rồi, thật sự là bất hạnh rồi!

Người bị phất áo vào mặt không phải ai khác mà lại là Tần Quyên, nữ sinh cay cú cậu lần trước, nếu như chỉ là kiểu chua ngoa thì cũng tạm tạm, nhưng lần trước Giản Ninh lại cố ý đắc tội với người ta, lần này Giản Ninh thật sự không biết phải làm thế nào.

“Xem bóng đi, nhìn tôi làm gì.”

“Khụ, xin lỗi.”

Lời nói của Tần Quyên khiến Giản Ninh phải xin lỗi, coi bộ nữ sinh này còn thất thường hơn cậu! Cậu lại tiếp tục tập trung nhìn vào cú ném ba điểm(1) của Nhậm Nguyên, không để ý đến Tần Quyên bên cạnh nữa.

Nhậm Nguyên đang trong sân liếc nhìn Giản Ninh, lập tức thấy Tần Quyên cũng đang đứng bên đó, trong lòng có chút để ý, tiến lên đón lấy Cốc Lâm, nhanh chóng đứng ở ngoài vạch thứ ba, ném banh vào rổ.

“Bóng tốt lắm!”

“Woa, Nhậm Nguyên thật đẹp trai!”

Không biết là nữ sinh nào trong đám người kêu lên một câu, sau đó tiếng cổ vũ Nhậm Nguyên cũng dần vang lên, giống hệt như tổ chuyên cổ động.

Đinh Lượng cũng không dễ dàng để cho đối thủ được lợi thế, nhanh chóng tiến công, ăn miếng trả miếng trên rổ, chênh lệch tỉ số lại về 2 điểm.

“Nhậm Nguyên! Cẩn thận!” Trận đấu vốn chỉ còn lại một phút, thế nhưng một nam sinh thật cao có hơi béo phía trước của Thập Tam Trung lại đột nhiên ra tay, duỗi chân lên chỗ Nhậm Nguyên sẽ đứng sau khi nhảy lên ném bóng, Nhậm Nguyên vừa mới nghe thấy tiếng Giản Ninh nên còn chưa phản ứng lại kịp thì đã giẫm lên trên mu bàn chân của người kia, thoáng chốc đau chân, cơ thể bị lệch té xuống đất.

Giản Ninh ném quần áo cho Tần Quyên bên cạnh, chạy vào giữa sân bóng rổ đỡ lấy Nhậm Nguyên từ trong tay Cốc Lâm.

“Này, cậu có ổn không?”

“Đỡ mình xuống, Cốc Lâm, thay người!”

“Yên tâm, lần này mình sẽ cho đám nhóc bên kia biết ai mới là hạng nhất trong giới bóng rổ cao trung!” Cốc Lâm vốn cũng không quen người của Thập Tam Trung. Lần này hẹn ra đấu cũng chỉ vì bên kia có thời gian, nào ngờ bên kia lại chơi xấu, trong lòng nổi giận, cộng thêm tính tình cũng nóng nảy hấp tấp nên bỗng chốc cũng khó chịu.

“M* nó, mỗi người các cậu tập trung một trăm phần trăm tinh thần cho mình, không thắng thì lần sau đừng tới chơi nữa!” Cốc Lâm vốn nóng nảy, nổi tiếng tính tình không tốt, bây giờ chưa đánh người là đã nhẫn nại rồi.

Giản Ninh đỡ Nhậm Nguyên ngồi sang một bên, nhìn cổ chân Nhậm Nguyên hỏi một câu, “Này, nếu không thì chúng ta về trước đi, cậu xem, chân cậu chắc chắn là đã bị thương, đi bệnh viện xem trước đi.”

“Không sao, mình tự biết mà, xem xong đã.” Nhậm Nguyên an ủi Giản Ninh, Giản Ninh bấu môi, đẩy cánh tay Nhậm Nguyên sang một bên.

Hoàng thượng người ta còn không lo, thái giám như cậu lo lắng cái gì?!

Tần Quyên đứng bên cạnh, nhìn hai người, sau đó nói, “Tôi thay mặt bạn trai của mình nói một câu xin lỗi, tên kia mới tới, không hiểu quy củ.”

“Tần Quyên? Cậu quen Đinh Lượng khi nào?” Nhậm Nguyên rất có ấn tượng với Tần Quyên, vốn là lúc đầu trốn học gặp được cô, nhưng cũng không quen, bây giờ nghe cô và Đinh Lượng quen nhau, cũng sốt một chút rồi hỏi.

Tần Quyên hít một hơi, cười nói, “Quen ở tiệm internet, có một người đàn ông muốn sàm sỡ tôi, tôi không cho, đúng lúc khi đó Đinh Lượng đi tới, lí do là vậy, tình tiết cũ thôi ấy mà, anh hùng cứu mỹ nhân, rồi tôi cũng quen cậu ấy.”

Giản Ninh và Nhậm Nguyên nghe xong lú lẫm, thế cũng được sao?! Rất giống như trong phim truyền hình!

Kết quả trận đấu là bọn họ thắng, một trăm khối thuộc về bọn họ, nhưng bọn Cốc Lâm chỉ lấy năm mươi. Cốc Lâm cầm lấy bốn mươi khối, chia cho mỗi người mười khối, còn lại đưa cho Nhậm Nguyên, “Đi bệnh viện, lần sau còn trông cậy cậu vào sân mà!”

“Cảm ơn, nhưng chúng ta đã quy định rõ ràng rồi, theo quy định cũ là mỗi người hai mươi!” Nhậm Nguyên chỉ cầm hai mươi khối, số tiền còn lại nhét vào trong tay Cốc Lâm, để Giản Ninh cầm áo khoác cho mình, sau đó khập khễnh đi tới phòng khám gần đó.

Tần Quyên đến bên cạnh Đinh Lượng, đang cùng Đinh Lượng nhìn về phía Nhậm Nguyên và Giản Ninh, đột nhiên Đinh Lượng lại hỏi, “Đây là nam sinh lúc trước em theo đuổi sao?”

“Đúng vậy, sao thế, đừng nói là ghen đấy.”

“Chỉ muốn nói ánh mắt của em không tồi, đi thôi, tối nay họ tìm được chỗ, về nhà em thay quần áo khác, sau đó đến nhà anh lấy xe, chúng ta qua đó.”

“Ừm.”

Đến bệnh viện, một ông bác sĩ già nhìn cổ chân Nhậm Nguyên, nhéo một cái, Nhậm Nguyên bỗng hét lên thành tiếng, “Nhẹ chút, đau, chân cháu là da là thịt thật đấy.”

“Cậu nhóc, đừng ý vào sức khoẻ tốt, ông già này thấy mấy cậu không ổn rồi đấy, hai mươi khối, xoa thuốc bằng bó một chút.”

“Cảm ơn ngài ạ.”

Giản Ninh vội vàng nói cảm ơn, lấy tiền ra, sau đó trừng mắt liếc Nhậm Nguyên. Mới này còn bảo không đau, giờ biết đau rồi à! Đáng đời! Tự chịu!

CHÚ THÍCH:

(1) Ném ba điểm: là một kĩ thuật ném trong bóng rổ.

13. Chương 13: Ninh Ninh, Bà Ngoại Con Mất Rồi

Ra khỏi phòng khám, tay cầm theo túi nylon đựng giày lúc vào chỗ bác sĩ, Giản Ninh tức giận nhìn Nhậm Nguyên, “Đáng đời, rõ là tự làm tự chịu!”

“Này, người khoẻ mạnh phải đối xử dịu dàng với người bệnh một chút chứ! Dù gì mình cũng là anh hùng bị thương, sao cậu có thể làm vậy!” Nhậm Nguyên nghe Giản Ninh lầm bầm không ngớt, vội vàng lên tiếng ngăn lại, không thì từ đây về nhà cái tai cũng đóng kén mắt.

Giản Ninh cũng không muốn nói nhiều như con gái, nhưng nếu khi này Nhậm Nguyên chịu đi khám sớm thì không chừng sẽ không nghiêm trọng như thế này, lần nào cũng không nghiêm túc, có thể không nổi giận sao!

Biết Giản Ninh đang tức giận chuyện ban nãy, Nhậm Nguyên vội vàng xin lỗi, “Giản Ninh tốt bụng, mình biết sai rồi, nam tử hán đại trượng phu như cậu có thể hiểu mình mà đúng không? Cái tên lúc này thật hèn hạ, lần sau nhất định mình phải đánh cậu ta tan tác tơi bời!”

Nghe Nhậm Nguyên nói như vậy, Giản Ninh bỗng nhiên nghĩ đến chuyện chơi bóng bên ngoài của họ.

“Bình thường các cậu luôn chơi bóng thế này sao? Sao mà trông giống những người nửa đêm không ngủ đi đua xe trái phép thế.” Giản Ninh chợt nhớ tới ở gần đây có một đường hầm gần như bị bỏ hoang, thỉnh thoảng bên đó sẽ tổ chức đua xe, những chuyện này là do lúc trước nghe nói bên kia có người đang đua nhưng thắng xe không ăn rồi gặp chuyện không may mới biết được.

Nhậm Nguyên sững sốt, không ngờ Giản Ninh sẽ so sánh như thế, thật ra thì tính chất cũng không khác mấy, nhưng chuyện của bọn họ và chuyện đua xe chỉ là đại vụ gặp tiểu vụ(1) mà thôi, đối với những người kia, trò của họ chỉ là trò trẻ con.

Không muốn Giản Ninh bị cuốn vào chuyện đó, Nhậm Nguyên nói, “Chẳng qua là tùy hứng chơi bóng sau đó cá cược mà thôi, có gì đâu, không phải giống như những người đó.”

“Thật không? Mình thấy cậu bị nghiện chơi bóng trái phép không ngừng được!” Giản Ninh tức giận lườm Nhậm Nguyên một cái, sau đó đỡ Nhậm Nguyên tiếp tục tiến lên phía trước.

Hay lắm, sáng ra cửa thì cả người ngon lành, bây giờ chỉ còn một chân về nhà, thật không biết phải ăn nói thế nào. Giản Ninh nhức đầu nghĩ.

“Về nhà nói thật với chú dì sao?”

“Không phải là do chơi bóng chân mới bị treo sao, có gì phải nói dối đâu, cha mẹ mình cũng không phải là người không hiểu chuyện, cậu tưởng ai cũng như cậu?” Dáng vẻ cười đùa của Nhậm Nguyên trông không có chút gì gọi là đứng đắn, Giản Ninh vỗ một cái vào đầu Nhậm Nguyên, trong lòng thầm mắng, thật sự nên để cho những cô gái theo đuổi Nhậm Nguyên nhìn kĩ dáng vẻ hiện giờ của cậu ta, rõ là vỡ mộng.

Khập khểnh về đến nhà, cha mẹ Nhậm Nguyên đang ở nhà xem tivi, Nhậm Nguyên về nhà được một hồi, còn chưa nói được mấy câu đã thấy một đồng băng gạc trắng trên chân Nhậm Nguyên, lập tức đỡ Nhậm Nguyên ngồi lên ghế solon từ tay Giản Ninh.

“Con trai, chân con làm sao?”

“Treo một chút, bây giờ phải băng bó, bác sĩ nói nửa tháng là có thể lành.” Nhậm Nguyên nhìn mẹ mình đang lo lắng, thu lại dáng vẻ không đứng đắn với Giản Ninh khi này, an ủi mẹ mình.

Giản Ninh đứng bên cạnh, để giày Nhậm Nguyên xuống, “Chú, dì, lúc này Nhậm Nguyên chơi bóng không cẩn thận nên bị treo chân một chút, cần phải băng bó.”

“Ừ, biết rồi, Ninh Ninh, cực cho con rồi, con mau về nhà đi, hình như khi này mẹ con mới đi tìm con có việc.”

“Vâng, con biết rồi, cảm ơn dì.” Giản Ninh vội vàng chạy ra khỏi cửa, suy nghĩ xem trong nhà có chuyện gì mà cần phải tìm cậu, cậu không ngờ rằng, lần này suýt chút nữa dọa cho cậu ngất đi.

Nhậm Nguyên ngồi trên ghế nhìn về mặt khó coi của cha mình, trong lòng thầm biết không xong rồi, đành phải nhìn mẹ mình xin cứu viện.

“Cha, con sai rồi, là do con không cẩn thận bị thương, không sao đâu.”

“Thằng nhóc con cẩn thận một chút, chơi bóng vì thích thì có thể, nhưng cũng đừng hi sinh luôn cái chân của mình, cha dẫn con đi bệnh viện xem, kiểm tra kim ột chút, tránh cho bị rụng chân.” Cha Nhậm Nguyên đập tàn thuốc trong tay, ra ngoài đẩy xe đạp của mình ra, kêu một tiếng với người trong phòng: “A Phân, đỡ con ra đây, anh chở nó đi bệnh viện.”

“Vâng.”

Nhậm Nguyên bắt đầu nhìn cha mẹ mình, cẩn thận nhảy lên phía trước. Từ nhỏ cha mẹ mình đã cưng chiều mình, lo lắng mình bị ngã, bởi vì mình là đứa con trai bảo bối không thể tái sinh được, tự nhiên cũng rất chú ý đến mình.

Từ nhỏ Nhậm Nguyên vẫn luôn láu lỉnh nghịch ngợm, những chuyện xấu đều lén lút làm.

“Thằng nhóc con cả ngày luôn khiến cha mẹ lo lắng, ngoan ngoãn nói chuyện với cha đi, cha con lo cho con chứ không phải tức giận.”

“Con hiểu rồi, mẹ.”

Ngồi phía sau cha mình, Nhậm Nguyên ôm hông ông, mang theo nụ cười trên mặt ra khỏi cửa. Không biết đã bao lâu mình chưa ngồi lên cái yên xe cũ kỹ này, hình như từ sau khi biết chạy xe đạp thì Nhậm Nguyên không còn ngồi nữa.

Nhậm Nguyên thầm nghĩ trong lòng, lưng cha thật ro thật rộng!

Giản Ninh rời khỏi nhà Nhậm Nguyên trở về nhà mình, vừa vào cửa lập tức cảm thấy được bầu không khí có gì đó không đúng, nhìn cha mẹ mình đang ngồi trên ghế salon, ánh mắt mẹ hồng hồng, không hề giống như lúc nổi nóng mắng cậu thường ngày, thấy cậu về, khi mở miệng nói chuyện còn mang theo âm mũi nước nở.

“Ninh Ninh, bà ngoại con mất rồi.”

“Hả?! Bà ngoại mất, không thể nào được, lần trước con thấy thân thể bà còn cứng cáp vậy mà, sao lại nói đi là đi!” Giản Ninh không tin lắc lắc đầu, cố gắng đuổi cái tin mình mới nghe được ra khỏi đầu, nhưng đáng tiếc là ——

Cha Giản Ninh nhìn Giản Ninh, thở dài, “Bà ngoại con có ba đứa con là mẹ con, dì và cậu, mẹ con là lớn nhất nên cha mẹ định về đó lo hậu sự, con cũng theo luôn đi, đêm nay cố giữ tinh thần đi, cha sẽ dẫn con theo.”

“Ý cha con là, đến lúc đó dì con sẽ trông nom con, con phải ngoan ngoãn nghe lời, sau khi thi cuối kỳ sẽ dẫn con đến mộ bà ngoại thấp nhang.”

Giản Ninh đứng ngơ ngác, bỗng nhiên cảm thấy như trời đất đang quay cuồng. Đó là bà ngoại của cậu, hơn nữa là bà ngoại chăm sóc cậu từ nhỏ đến lớn, làm sao, làm sao có thể đi chứ!

Một nam sinh mười lăm tuổi không thể nào vượt qua chuyện này, buồn bã trở lại phòng, nghe cha ở bên ngoài nói nên chào hỏi cha mẹ Nhậm Nguyên một tiếng, để Nhậm Nguyên xin phép giáo viên giúp, đơn xin phép là do cha mẹ viết bởi vì không biết số điện thoại của giáo viên.

Ngồi bên mép giường, một hồi lâu sau Giản Ninh mới ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, cảm thấy trong phòng rất tối, bỗng rùng mình, đi tới cửa mở đèn, coi như là có thể phun ra hết buồn bực trong lòng.

Bà ngoại đi thật rồi.

Cùng ngày hôm đó, cả nhà ba người bọn họ cùng nhau thu dọn một ít quần áo, cha Giản Ninh đi mua vé xe, sáng mai sẽ đi chuyến tàu lửa năm giờ, hơn bảy tiếng đồng hồ sẽ về đến nhà, cắt xong vé xe, bỏ hành lý vào trong phòng khách rồi mới bắt đầu ăn cơm.

Nhưng tin tức người thân nhất đã mất cũng khiến cho bọn họ không còn lòng dạ nào để ăn cơm, mọi người buồn bã ăn một bữa cơm, trên gương mặt mỗi người đều mang theo đau lòng.

“Được rồi, ngoan ngoãn ăn cơm, mẹ đi rồi, chúng ta cũng phải sống cho thật tốt, ngày mai còn phải về, sao có thể như vậy được, ăn cơm ăn cơm!” Cha Giản Ninh đã bốn mươi tuổi, sau một tiếng hô đó, hai mẹ con cũng tập trung ăn cơm, nhưng cũng không ăn được bao nhiêu...

“Lão Giản, trong lòng em rất khó chịu, mẹ ra đi đột ngột như vậy...”

“Người già sức khỏe cũng không tốt, chúng ta cũng nên xem xét tình hình của mấy đứa em, thằng nhóc mới được sinh ra không bao lâu, khó có thể tự chăm sóc mình được, cha chúng ta cũng cần chúng ta chăm sóc, anh xem, nếu được, chúng ta nên đưa cha về nội thành.”

“Ừm, vào nội thành có Ninh Ninh bên cạnh, ông cụ sẽ thoải mái hơn.”

Giản Ninh ngồi bên cạnh nghe cha mẹ nói chuyện, vẫn buồn bã, mẹ Giản Ninh thấy thế cũng khó chịu. Giản Ninh là một chàng trai, khóc rống lên như một cô gái cũng khó coi, nhưng nhịn mãi cũng khó chịu, người làm mẹ như bà lại càng khó chịu hơn.

Sáng hôm sau, cả nhà an vị leo lên xe đến ga xe lửa, suốt quá trình ngồi trên xe lửa Giản Ninh vẫn ngủ, hơn năm giờ trên đường đều khó chịu, mãi cho đến khi về đến nhà ông bà ngoại, cả người mới tỉnh táo lại.

Bọn họ về trễ, nhà trên đã phủ vải trắng, quan tài cũng đã được đặt ở giữa nhà trên, dì Giản Ninh mặc đồ tang, công theo con mình, thấy bọn họ về, kêu một tiếng rồi nước mắt cũng rơi lã chã.

Dì Giản Ninh đưa cha mẹ Giản Ninh đi để tang, đội lên đầu, Giản Ninh cũng đội lên, những người nhỏ tuổi trong nhà đang quỳ gối trên tấm ván trước quan tài chịu tang.

“Cha, tụi con về rồi.” Mẹ Giản Ninh thấy ông Giản Ninh ngồi ở một bên nước mắt chảy dài, thoáng cái đã đi tới, nắm lấy tay ông cụ kêu một tiếng, cha Giản Ninh cũng đi theo qua đó, an ủi ông cụ.

Giản Ninh ngơ ngác đứng tại chỗ, dường như là không phản ứng kịp, đột nhiên ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống, kêu “Bà ngoại!” sau đó khóc lớn.

Mẹ Giản Ninh nhìn thấy thế, cảm thấy đau lòng, thằng nhóc này thật sự không hề xấu.

“Bà ngoại, bà ngoại! Lần trước bà còn nói muốn đi nội thành thăm con mà, sao bà lại đi...” Từ nhỏ Giản Ninh đã rất có cảm tình với ông bà ngoại, bây giờ tất cả nỗi buồn lẫn đau thương đều thoáng cái bùng nổ, hoàn toàn không khống chế được mà khóc to.

Cậu vừa bật khóc, mấy đứa nhỏ đang chịu tang phía sau cũng khóc theo, tất cả những người trong phòng đều khóc.

“Ninh Ninh, qua đây, qua đây với ông.”

“Ông ngoại, bà ngoại, bà ngoại...”

“Đừng khóc, bà ngoại con ra đi rất thanh thản.”

CHÚ THÍCH:

(1) Đại vu gặp tiểu vu – : ý chỉ sự thua kém hơn rất nhiều lần.

14. Chương 14: Một Trăm Điều Của Đồng Tính

Tối, Giản Ninh ngồi trong phòng với ông ngoại, vì đã rửa mặt nên đáng vẻ trông không còn thô thảm như lúc này, nhưng nhìn gương mặt đầy nếp nhăn của ông ngoại mình, Giản Ninh cảm thấy ê ẩm trong lòng, khó chịu đến luống cuống.

Trong lòng ông ngoại nhất định cũng rất khó chịu, tình cảm của cậu và bà ngoại rất tốt, còn nhớ rõ mỗi lần trở về, bà ngoại đều làm đồ ăn ngon cho cậu, tuy cũng có khi cãi nhau với ông ngoại, nhưng chỉ nhìn thấy ông trách mắng với sự dịu dàng trong ánh mắt, không mang theo một chút tức giận nào cả.

Sau này, khi trở về nhà ông bà ngoại, Giản Ninh cũng đã lớn, Giản Ninh mười lăm tuổi ngủ cùng giường với ông ngoại, trước khi Giản Ninh chuẩn bị ngủ, nghe thấy ông ngoại nói.

“Thằng bé này, ông không muốn đi.”

Không muốn đi, ý là không muốn vào nội thành với bọn họ? Nguyên nhân là vì bà ngoại, nhưng bây giờ...Giản Ninh nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói, “Ông ngoại, sau này con sẽ chăm sóc ông.”

“Ngoan.”

Ngày hôm sau, Giản Ninh đón chuyến tàu hỏa vào buổi trưa để trở lại nội thành, về đến nhà, nghe cha mình dặn dò mấy hôm nay cha mẹ không ở nhà, cậu phải chú ý mọi chuyện, cậu gật đầu, đưa mắt nhìn cha mình ra khỏi nhà.

Bà ngoại, vẫn không kịp gặp lần cuối.

“Cộc cộc ——”

“Ai đó?!”

“Là mình, Nhậm Nguyên đây, Giản Ninh mở cửa!” Giọng của Nhậm Nguyên vang lên bên ngoài cửa, Giản Ninh xoay người bước xuống giường, chạy đến bên cửa sổ, nhìn một chút, xác định thật sự là Nhậm Nguyên, mới xuống cổng mở cửa.

“Sao cậu lại tới đây?”

Nhậm Nguyên chống nạng, khập khiễng đi vào nhà Giản Ninh ngồi xuống, nhìn Giản Ninh nói, “Chuyện nhà cậu mình biết rồi, cậu xem, người chết cũng không thể sống lại, hơn nữa người đã già cũng phải đi, cậu đừng khó chịu quá, cậu không sao chứ?”

Giản Ninh im lặng để Nhậm Nguyên nói xong, nhìn Nhậm Nguyên, lắc đầu, “Không sao.”

“Ừm, cậu ở trong phòng cả ngày rồi, đi thôi, sang nhà mình, mẹ mình có gọi cậu sang ăn cơm, mấy ngày này cậu cứ ở nhà mình, cha mẹ cậu có nhờ mẹ mình trông nom cậu.”

“Biết rồi, chúng ta đi thôi, muốn mình đỡ cậu không?” Giản Ninh biết rõ mọi sắp xếp, bỏ chìa khoá vào túi, nhìn Nhậm Nguyên hỏi.

Nhậm Nguyên cười ha ha, “Không sao, tự mình đi được, con đường ngắn như thế không thành vấn đề.” Nói xong, chợt nhớ đến một chuyện, sau khi do dự mới mở miệng nói, “Giản Ninh, cậu đừng nói cho cha mẹ mình biết chuyện mình chơi bóng ăn tiền bên ngoài.”

“Biết rồi, bộ mình là người nhiều chuyện sao?”

Nhậm Nguyên lắc đầu.

Vừa đi vừa nói, cuối cùng hai người cũng vào tới nhà Nhậm Nguyên, Nhậm Nguyên và Giản Ninh ngồi bên bàn cơm, mẹ Nhậm Nguyên đi tới, nhìn Giản Ninh, gương mặt đầy yêu thương.

“Ninh Ninh, ăn nhiều một chút, có món sườn con thích ăn nhất, con xem, ăn nhiều một chút, để dì nấu cho con.” Mẹ Nhậm Nguyên biết rõ chuyện bà ngoại Giản Ninh mới mất, bây giờ nhìn Giản Ninh, trong lòng cũng hiểu nhất định thằng bé này không dễ chịu, vì thế yêu thương từ tận đáy lòng, tự nhiên cũng sẽ càng quan tâm nhiều hơn.

Giản Ninh gật đầu, nói cảm ơn, sau đó vùi đầu ăn cơm. Cả nhà ba người của Nhậm Nguyên nhìn nhau, không nói thêm gì nữa, dù sao cậu cũng là con trai, không thể nói khóc là khóc được, mặc dù có câu hát khóc lóc không phải là tội.

Sau bữa cơm chiều, Giản Ninh bị Nhậm Nguyên kéo vào trong phòng, Nhậm Nguyên nhìn Giản Ninh đang khó chịu, trong lòng cũng không chịu nổi, ngồi bên cạnh, nhìn Giản Ninh, đề nghị: “Mình còn vài quyển manga, để tìm cho cậu xem.”

Nhậm Nguyên lục tung đồng sách của mình, cuối cùng tìm cả nửa buổi mới tìm được một quyển manga mình đã giấu, quyển truyện này thật sự đã lâu lắm rồi.

“Quyển sách này là gì?” Giản Ninh nhìn thấy một quyển sách không cùng kích cỡ với những quyển còn lại, đột nhiên nhật lên, hỏi Nhậm Nguyên, “Không phải manga của cậu mình đều xem hết rồi sao, nhưng cái mình đang cầm thì chưa, đây là gì?” Giản Ninh vừa hỏi vừa xem.

Nhậm Nguyên vừa định ngăn cản, nhưng do đi đứng bất tiện, hết sức đánh một trận cũng không cứu được, nhào lên người Giản Ninh, hai người cùng nhau phát ra tiếng ‘ai da’.

Giản Ninh chỉ mới nhìn thấy tên của quyển sách đó — một trăm điều của đồng tính, lúc vừa mới thấy vẫn chưa kịp phản ứng, bây giờ mới hiểu ra, nhìn Nhậm Nguyên, có chút chần chờ.

“Cậu đọc loại sách này làm gì?”

“Không có gì.”

“Lẽ nào cậu cũng ——” Giản Ninh không nói câu kế tiếp, bởi vì cậu không dám nói, cậu rất sợ Nhậm Nguyên sẽ đưa ra một đáp án khẳng định, khi đó nhất định cậu sẽ không biết phải đối mặt thế nào với Nhậm Nguyên.

Bởi vì như thế, nên cậu không biết phải làm sao để tiếp tục bên cạnh Nhậm Nguyên.

Nhậm Nguyên nhìn Giản Ninh, đột nhiên cười ha ha, “Này, cậu sẽ không tưởng thật đó chứ, sao có thể được chứ, mình còn quen Phương Linh Linh mà, không phải lúc đó cậu nói Hà Bình thích cậu sao, mình mua cái này ở mấy chỗ bán rong, mua về để nghiên cứu, cậu xem, không phải là mình vì cậu sao, lúc mua chú bán sách còn nhìn mình mấy lần.”

Nghe xong lời nói của Nhậm Nguyên, Giản Ninh lập tức thở phào, “Ngu ngốc, không có gì sao lại đi mua mấy thứ này! Còn không lo bị người ta hiểu lầm!”

“Nếu không vì cậu, mình cũng không làm!” Nhậm Nguyên liếc Giản Ninh, đưa quyển manga trong tay cho Giản Ninh, “Cậu xem, cái này đã không còn xuất bản lâu rồi đó!”

“Chắc, không ngờ cậu có, mình cũng có, sớm đã xem rồi!”

“Vậy sao không nói với mình, không suy nghĩ gì cả!”

“Không phải cậu cũng không nói sao?”

Hả...

Nhậm Nguyên ghen lời, xoay người ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt một chân lên giường, sau đó nhìn Giản Ninh hỏi, “Cậu còn khó chịu sao? Chuyện của bà ngoại cậu ấy.”

“Khó chịu, sao lại không khó chịu chứ, nhưng người đã chết không thể sống lại, mình còn phải chăm sóc cho ông ngoại thật tốt!” Nói đến câu sau, tâm tình Giản Ninh cũng thoát khỏi nỗi bi thương vì bà ngoại.

“Mình còn không biết cả dáng vẻ của bà ngoại, cậu suy nghĩ một chút cũng hiểu là cậu tốt số hơn.” Nhậm Nguyên bĩu môi, đột nhiên nói, “Lần sau lại theo mình xem chơi bóng đi!”

“Nhậm Nguyên, sao cậu lại tham lam chút tiền kia chứ, tiền không nhiều, nếu không cẩn thận còn có thể gây ra chuyện bạo lực, mình khuyên cậu đừng đi, đám người bên Thập Tam Trung lúc trước coi bộ cũng không hiền lành đâu.” Giản Ninh nghe xong nhủ mày, cảm thấy Nhậm Nguyên quá tùy hứng, không khỏi suy nghĩ cho Nhậm Nguyên.

Nhậm Nguyên không nói gì, qua loa ừ một tiếng, không hề bận tâm.

Nhậm Nguyên tích lũy tiền tự nhiên cũng sẽ có chỗ cần dùng, hơn nữa còn dành cho tương lai bọn họ. Bây giờ không nói với Giản Ninh đương nhiên là vì Giản Ninh vẫn chưa biết Nhậm Nguyên có tư tâm với cậu, ít nhất là ——

Phải tóm được Giản Ninh trước khi tốt nghiệp cao trung.

Qua một tuần, cha mẹ Giản Ninh cũng trở về, còn có cả ông ngoại Giản Ninh, Giản Ninh nhìn thấy ông ngoại, vẻ mặt tươi cười như hoa, buổi chiều nào cũng vây quanh ông ngoại mình, giới thiệu mọi thứ chung quanh mình, nói công dụng của tivi, và các loại thiết bị trong nhà.

Phương Linh Linh ôm đồng phục của Nhậm Nguyên đứng bên sân bóng, nhìn Nhậm Nguyên chơi bóng với những người của trường khác, trong lòng cổ vũ cho Nhậm Nguyên, đồng thời cũng hô lên thành tiếng.

“Này, Nhậm Nguyên thích cô?”

Đột nhiên, một giọng nói vang lên khiến Phương Linh Linh giật mình, quay đầu lại nhìn, là Tần Quyên, theo bản năng lùi lại một bước, cô và Tần Quyên không phải là người cùng thế giới.

Tần Quyên nhìn dáng vẻ nhút nhát của cô, sau đó giễu cợt, “Này, cô nhát như vậy, có thể xứng với Nhậm Nguyên sao? Tôi cũng nói cho cô biết, trong bóng rổ, Nhậm Nguyên là một người hung ác, nhưng cũng có không ít đối thủ, cẩn thận có ngày cô bị lôi vô hẻm đấy.”

“Cậu đừng nói vậy, Nhậm Nguyên chỉ thỉnh thoảng mới chơi bóng mà thôi.” Phương Linh Linh chán ghét nhìn Tần Quyên, cô cảm thấy rất chán ghét khi nghe những lời được phát ra từ miệng Tần Quyên.

Rất bẩn!

Trận đấu kết thúc, bọn Nhậm Nguyên thắng, tiền lần này cũng không ít, một người cũng có chừng 50 khối, còn nhiều hơn vốn bỏ ra, buôn bán tự nhiên cũng phải kiếm lời.

Vuốt mồ hôi trên mặt, Nhậm Nguyên tới bên cạnh Phương Linh Linh nhận lấy khăn tay cô đưa tới, lau mồ hôi trên người, nhìn Tần Quyên, “Sao cậu lại tới? Hôm nay Đinh Lượng không có ở đây, cậu tìm cậu ấy?”

“Ừm hứm, tới xem bạn gái nhỏ của cậu một chút, không cho người ta nhìn chút sao.” Tần Quyên hừ một tiếng, khuôn mặt đầy son phấn không hề hợp với độ tuổi của cô, sau đó bỏ đi.

Nhậm Nguyên nhìn Phương Linh Linh, nói xin lỗi, “Xin lỗi đã không từ chối cậu đi theo, cậu đã theo tới đây lại còn để cậu khó chịu, cậu không sao chứ? Lần sau cậu đừng tới, hai chúng ta...ý mình không phải là chê cậu phiền, chỉ là lo lắng cho cậu thôi, dù sao chúng ta cũng là bạn mà.”

“Không sao, mình chỉ cảm thấy, như vậy không phải rất nguy hiểm với Tần Quyên sao?” Tuy rằng Tần Quyên rất đáng ghét, nhưng Phương Linh Linh luôn cảm thấy cùng trường, không thể nhìn cô ấy cứ như thế.

Nhậm Nguyên xoay người, thoáng nhìn bóng dáng Tần Quyên, quay đầu lại nói, “Yên tâm đi, bạn trai cô ấy không có vấn đề gì, là học sinh của trường ở gần đây, cũng không nói gì vậy với cô ấy, cậu xem, không phải bên cạnh cũng có rất nhiều nữ sinh không cùng trường sao?”

“Ừm, chúng ta đi thôi.”

“Ừ, để mình mua một món quà cho cậu, tụi mình biết nhau lâu như vậy nhưng vẫn chưa mua gì cho cậu, đây chuyện có được không?”

“Mình cũng không phải bạn gái cậu, không tốt đâu.”

Nhậm Nguyên mặc áo khoác mỉm cười, “Có gì đâu, bây giờ không phải là đang trên danh nghĩa sao? Cậu xem, Hàn Nhã Cẩm cũng đeo vòng tay tình nhân với Trương Bằng rồi, hai chúng ta cũng không phải người lạ hậu, với lại, cậu là người có ơn với mình, mình cần phải đối xử tốt với cậu một chút.”

“Cậu đang mua chuộc lòng người sao?”

“Đa ta nữ hiệp cứu giúp, mai sau Nhậm Nguyên mình nhất định sẽ bảo vệ cậu! Tìm một người tốt cho cậu, tuyệt đối là một người đàn ông hạng nhất.”

Phương Linh Linh và Nhậm Nguyên biết nhau đã lâu, cũng nói chuyện với nhau không ít, hơn nữa, còn trở nên gian xảo một chút, ngay cả Hàn Nhã Cầm cũng nói như vậy. Nhưng hai người biết nhau càng lâu, Phương Linh Linh càng cảm giác được người mình thích chỉ là một Nhậm Nguyên tao nhã xuất sắc, mà không phải là một nam sinh lưu manh như thế này.

Có lẽ, đã thật sự thông suốt.

15. Chương 15

Thời gian nghỉ hè đã tới, vào buổi tan học bắt đầu ngày nghỉ đầu tiên, Giản Ninh và Nhậm Nguyên không về thẳng nhà mà chạy đến tiệm internet gần đó, đã một tháng rồi hai người vẫn chưa tới đây, sau khi ra khỏi phòng thi của môn cuối cùng, cả hai đều giống như chú chim được thả ra khỏi lồng, sẵn sàng tự do bay nhảy.

Còn việc biết kết quả thi là chuyện của một tuần sau, cần gì phải lo lắng nhiều như vậy!

“Nhậm Nguyên! Cậu mau lên mạng đi, mình với cậu cùng đi đánh trận, lâu rồi không lên, thật sự là nhịn không nổi nữa!” Giản Ninh để cặp lên ghế, dù sao bên trong cũng không có tiền, có người muốn ăn cắp cũng được, không có gì quý cả.

Mở máy tính ra, Giản Ninh và Nhậm Nguyên cùng nhau lên game, nhưng không ngờ vận khí hôm nay không tốt, vừa mới vào đăng nhập thì đã nhìn thấy chủ tiệm internet vội vàng vàng, “Mau ra ngõ sau, có đợt kiểm tra người! Muốn kiểm tra chứng minh thư!”

Nhậm Nguyên và Giản Ninh liếc mắt nhìn nhau, thoáng cái đứng dậy khỏi ghế, vội lấy cặp rồi chạy ra ngoài. Không được, nếu như bị điều tra, chắc chắn trường học sẽ biết!

Chạy thực mạng về phía trước, hai người thở không ra hơi chạy ra ngõ hẻm, nhanh chóng chui vào trong siêu thị, giả vờ là khách mua hàng, điều chỉnh lại hơi thở của mình.

“Rõ xui xẻo! Lại còn mất trắng ba khối!”

“Cậu còn tiếc? Cứ coi như là phí trừ xui xẻo đi! Đi thôi, đành phải về nhà.” Nhậm Nguyên không hề để ý gì đến ba khối đó, dù sao cậu gần đây cũng coi như là có tiết kiệm tiền, chỉ chút tiền này không cần cậu phải lo lắng.

Ra khỏi đầu ngõ còn phải đi qua một cái ngõ nhỏ nữa mới ra được đường lớn, đường trốn của tiệm internet này thật là nghèo nàn, chẳng trách lần nào cảnh sát cũng không bắt được người.

Giản Ninh nói xong với Nhậm Nguyên, nhìn đầu ngõ, đột nhiên nhìn thấy một người quen thuộc.

Đó không phải là Tần Quyên sao?!

“Nhậm Nguyên, hai người bên kia không phải là Tần Quyên và Đinh Lượng sao?” Giản Ninh lấy cùi chỏ đẩy đẩy Nhậm Nguyên, để Nhậm Nguyên xác nhận, dù sao Nhậm Nguyên cũng biết hai người kia nhiều hơn cậu một chút.

Nhậm Nguyên nhìn sang, thấy thật sự đúng là Tần Quyên và Đinh Lượng, lập tức cau mày đi lên trước mới phát hiện hai người đang cãi nhau, hơn nữa ——

Mang thai?

Lần này Nhậm Nguyên và Giản Ninh thật sự không biết có nên tiến lên trước hay không, còn chưa suy nghĩ xong có nên lùi lại không thì đã thấy Tần Quyên nhìn bọn họ, kêu một câu.

“Nghe thấy rồi sao?”

“À phải, nghe được rồi, các người sẽ không nhiều chuyện chứ? Nam sinh không thể bà tám như thế.” Tần Quyên ra vẻ chảnh sao cả tựa vào tường nhìn hai người bọn họ, Đinh Lượng cầm hai tay vào trong túi quần,

không nói gì, Nhậm Nguyên và Giản Ninh cũng không biết nên nói gì, cả bốn người cứ đứng đó trừng mắt nhìn nhau.

Trong lòng Giản Ninh cảm thấy kinh hoàng, nữ sinh lộ liễu như vậy rất ít, nữ sinh mang thai khi đang còn học cao trung lại còn ít hơn, e rằng trong một số trường còn không có ai như thế.

Thế nhưng hai người bọn họ lại gặp được!

Qua một lúc lâu, Đinh Lượng mới mở miệng, “Chúng ta phá đi, nếu không thì sinh đứa trẻ này ra, mà chúng ta còn là học sinh, ai sẽ nuôi đây?”

“Đinh Lượng, anh cũng là bên thứ hai, sau này tôi không sinh con được thì anh đừng tìm một cô bồ nhí chộc cho tôi nổi giận.” Tần Quyên không biết lấy đâu ra một điều thuốc rồi đốt, gương mặt phía sau làn khói khiến cho Giản Ninh và Nhậm Nguyên cảm thấy thật sự không biết trong lòng đang là mùi vị gì.

Sao lại có cô gái nào ‘tốt’ như vậy chứ.

“Nói vậy, không sinh được thì không sinh, sợ cái gì, nhà anh cũng không phải chỉ có mình anh.” Đinh Lượng nhìn đáng vẻ không muốn nghe lời đó của Tần Quyên, nói xong liền nhìn về phía Nhậm Nguyên, “Nhậm Nguyên, cậu có mang theo tiền không? Cho tôi mượn đi, lần sau đi chơi bóng sẽ trả cho cậu, giờ tôi dẫn cô ấy đi bệnh viện, đi bệnh viện công nhiều tiền, không tới phòng khám tư vì không an toàn.”

Nhậm Nguyên rất hào phóng mà kéo cặp ra, loạt soạt lấy hơn hai mươi khối của mình đưa cho Đinh Lượng, “Nên như thế, muốn phá cũng phải đến bệnh viện công, chịu đựng ánh mắt xem thường vẫn tốt hơn giày vò thân thể.”

Đinh Lượng và Tần Quyên không nói gì, cầm tiền nói cảm ơn với Giản Ninh và Nhậm Nguyên, đi ra khỏi hẻm, cả hai cùng nắm tay nhau.

Ra khỏi hẻm, Giản Ninh vẫn không nói gì, Nhậm Nguyên đi bên cạnh, nhìn mặt trời đang dần dần lặn xuống, hỏi, “Giản Ninh, cậu có cảm thấy Tần Quyên không có hi vọng gì hay không? Không biết thương tiếc cho chính mình?”

“Ban đầu là vậy, nhưng xem ra bây giờ tình cảm của cô ấy và Đinh Lượng dường như rất tốt, Đinh Lượng cũng rất tốt với cô ấy, nên không cảm thấy gì hết.” Giản Ninh thành thật trả lời.

Nhậm Nguyên nói, “Thật ra Tần Quyên theo đuổi mình trước khi Đinh Lượng theo đuổi cô ấy, bởi vì lúc trước bọn mình có chơi bóng, Tần Quyên có cổ vũ cho mình, sau đó Đinh Lượng liền quấn lấy cô ấy.”

“Nhưng đứa trẻ vô tội, cứ tiếp tục như thế sẽ không sao?”

“Ai biết được?!” Nhậm Nguyên gối hai tay ra sau đầu, vẻ mặt thoải mái, nhìn gò má của Giản Ninh, “Cậu lo chuyện đó làm gì, nhưng mà, sau này khi bọn họ kết hôn, nhất định hai chúng ta sẽ được mời.”

“Sao cậu biết?”

“Đoán đại.”

“Đi chết đi.”

Về đến nhà, Giản Ninh ngồi trên ghế salon nhà mình, thích thú xem tivi, vừa cắn hạt dưa vừa ăn táo, đáng vẻ giống hệt như đại thiếu gia.

Đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng người kêu mình, “Giản Ninh, Giản Ninh!”

“Ai đó?”

“Mình, Hà Bình!” Giản Ninh đứng bên cửa sổ nhìn ra, xác định đúng là Hà Bình, trong lòng giật mình nhưng vẫn ra ngoài, đứng trước mặt Hà Bình hỏi, “Cậu tới nhà mình làm gì?”

“Cũng không có gì, chỉ đến hỏi cậu một chút xem có thời gian không, cuối tuần chúng ta cùng nhau đi chơi, còn có thêm mấy nữ sinh chung lớp, vì không phải kỳ nghỉ nên đến rủ cậu cùng nhau đi chơi.”

“Đi đâu?”

“Hà? Đi cắm trại, yên tâm đi, có tổ chức, đi ba ngày hai đêm, cha mình lấy được tin tức bên kia, cũng hẹn vài người đi chung, nên tối hỏi xem cậu có đi không.” Hà Bình nhìn đáng vẻ cau mày của Giản Ninh, ngưỡng chừng gãi gãi đầu.

Hà Bình thật sự có ý kia với Giản Ninh, cũng cảm giác được Giản Ninh lại tránh né mình, nhưng chỉ cần biết khó mà lui, rồi một lần nữa trở về quan hệ bạn bè. Lần này cùng đi cũng là những người có quan hệ tốt, thật sự không có ý định gì khác.

Giản Ninh nghe thấy là đi cắm trại, lần này là lần đầu tiên cậu tham gia, chuyện tốt như thế sao có thể bỏ qua, nhưng mà ——

“Đóng bao nhiêu tiền?”

“À, không nhiều lắm, năm mươi khối, chủ yếu là đi những nơi phụ cận không xa, hơn nữa cha mình cũng có chuẩn bị lều rồi.” Không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định là nhà Hà Bình rất có tiền.

Giản Ninh bĩu môi, năm mươi khối à, cũng không tệ!

“Cuối tuần này đúng không, để tối nay mình hỏi cha mình một chút, nếu đi được thì sẽ nói, đúng rồi, có thể kêu Nhậm Nguyên đi chung không? Dù sao thêm cậu ấy vào cũng không nhiều.” Giản Ninh đột nhiên nhớ ra, nhìn Hà Bình.

“Không thành vấn đề, đúng lúc lớp mình cũng có nữ sinh thích cậu ấy phải không?” Hà Bình cười ha ha, sờ đầu nói, “Được rồi, nếu cậu đi thì đến nhà mình báo cho mình một tiếng, được không?”

“Được, cảm ơn!”

Sau khi tạm biệt Hà Bình quay lại, ông ngoại của Giản Ninh ngủ trưa xong đi ra khỏi phòng, một giấc ngủ đến chiều ấy khiến cả mặt đầy hồng quang, tinh thần vô cùng tốt.

“Ông ngoại, tối đây đi, chúng ta cùng xem tivi, để con đi rửa tã cho ngoại.”

“Ninh Ninh thật ngoan, đi đi, sau khi đến đây ông ngoại cứ hưởng phúc là được rồi.” Ông ngoại của Giản Ninh cười ha ha không ngừng, Giản Ninh nhìn ông ngoại đang có tâm tình tốt, tự nhiên cũng cảm thấy tốt hơn.

Sau một hồi ăn cơm tối, Giản Ninh đi tìm Nhậm Nguyên nói chuyện cắm trại, nhất định sẽ khiến cho cậu ta vui mừng.

Sự thật đúng là như vậy, hai người cùng nhau tính kế, lần này nhất định phải đi, người nhà cũng không phản đối, nói là con trai phải nên ra ngoài rèn luyện thì mới lớn, vỗ tay một cái, tiền cho cậu, đi thôi!

“Này, hình như Hà Bình không có ý kia với mình.”

“Mình đoán chắc là cậu ấy chỉ có chút khuynh hướng, không chừng sẽ thành công đấy, lần này hai người không cần lo xấu hổ rồi!” Nhậm Nguyên nhìn Giản Ninh đang ôm quyển sách, trong lòng cười thầm.

Cậu cứ xem đi, đến lúc đó coi như cậu có thể hiểu được tâm tình của mình.

“Giản Ninh, nói xem cậu có thích nữ sinh nào không?”

“Không có, chắc, sao lại hỏi cái đó, cậu còn lo đến chuyện riêng của mình sao?!” Giản Ninh bỏ quyển sách trên tay xuống, nhìn Nhậm Nguyên, “Cậu nói đi, nhân khí của cậu cao như vậy, nữ sinh của lớp bọn mình đều thích cậu hết rồi, Hà Bình nói, lần này đi cũng có nữ sinh thích cậu.”

“Sao mình biết được chứ?”

“Cậu nói xem, mình và Hà Bình kém cậu chỗ nào, cậu được hoan nghênh như vậy chẳng lẽ là do khuôn mặt?” Giản Ninh nhìn Nhậm Nguyên, cẩn thận quan sát, Nhậm Nguyên bị nhìn đến mức cả người không tự nhiên.

“Hôm nay thi xong là thứ năm, cậu nghĩ chúng ta có nên chuẩn bị một ít gì đó trước khi đi hay không? Ví dụ như vật dụng cần thiết cho cuộc sống nông thôn vân vân, mà cậu biết đi đâu không?”

“Hình như là một ngọn núi gần đây, không vào sâu trong núi đâu, chỉ tập hợp ở chân núi thôi,” Giản Ninh đáp.

Nhậm Nguyên gật đầu, thật sự rất muốn đi vào trong núi, nhưng bọn họ chỉ là học sinh nên không thể, cơ mà đến khi lên đại học sẽ thử một chuyến, có lẽ cũng không tệ lắm, tinh thần mạo hiểm ấy mà.

“Hà Bình nói lều sẽ do bên kia chuẩn bị, nhưng chúng ta vẫn nên mang theo nệm hoặc là đồ ăn gì đó, thời tiết này mà ở dưới chân núi thì chắc cũng có muỗi, có mấy cô gái đi nên chúng ta còn phải làm luôn công việc của kỵ sĩ.” Giản Ninh đùa giỡn nói.

Kế hoạch cắm trại được xác định xong, mọi người đều chuẩn bị, ngày hôm sau Giản Ninh đến nhà Hà Bình hỏi thăm tình hình sẵn tiện hiểu rõ luôn hoạt động lần này.

Hoá ra hoạt động lần này là do đơn vị của cha Hà Bình tổ chức, nói là cho bọn trẻ có cơ hội sinh hoạt tập thể, mọi người đều biết, không cần là con của người trong đơn vị thì vẫn có thể tham gia, chỉ cần đóng năm mươi khối, lều và đèn pin đều có sẵn, còn có một đội chuyên nghiệp đi theo, ngay cả điện thoại di động cũng cho mang đi, bảo đảm an toàn.

Giản Ninh nghe xong, dứt khoát nói Hà Bình thật đúng là anh em, có chuyện tốt như vậy cũng không quên thông báo.

Hà Bình cười nói, vì chúng ta là anh em tốt!

Tám giờ thứ bảy, tổng cộng mười học sinh cao trung cùng với một đội chuyên nghiệp gồm bốn người nữa là mười bốn người ngồi chờ xe buýt trước cổng đơn vị của cha Hà Bình, cùng mục tiêu xuất phát.

Sau khi lên xe mới phát hiện, hai nữ sinh lớp họ đã tới, còn có một người là con gái của đồng nghiệp cùng đơn vị với cha Hà Bình, nói cách khác, không phải chỉ có ba cô gái — còn có Hoàng Vân, cùng lớp với Giản Ninh.

Tổng cộng có bốn nữ sinh và sáu nam sinh trên xe, bốn cô nữ sinh làm thân với nhau rất nhanh, tuy là các cô không phải người trong đại viện của đơn vị như Lâm Tú, nhưng các nữ sinh rất nhanh đã có thể trò chuyện với nhau thông qua một bộ phim truyền hình đang phát.

Hà Bình giới thiệu ba nam sinh còn lại cho Giản Ninh và Nhậm Nguyên, người cao cao nhàn nhàn là Mạnh Soái, nam sinh mập mập tên là Thịnh Quang, còn người ngăm đen trông có vẻ rất thích vận động tên là Trịnh Phạm, đều là học sinh lớp mười một của trường Tứ Trung, lớn hơn bọn họ một lớp.

Chuyến dã ngoại lần này khiến cho các nam sinh nhao nhao muốn thử, nghe nói là chơi rất vui, trong lòng không khỏi càng thêm phần mong đợi.

16. Chương 16: Dù Sao Cũng Đừng Xảy Ra Chuyện Gì, Bây Giờ Mới Là Đêm Đầu Thôi Mà!

Qua hơn ba giờ trên xe, cuối cùng cũng đến một thôn trong núi, trong thôn hiếm khi có nhiều người đến nên có không ít người dân sang xem náo nhiệt. Giản Ninh, Nhậm Nguyên cùng với những người khác đảm nhiệm vai trò khuôn vác hành lý cho các cô gái, lấy hành lý của mọi người xuống xe xong, hít thở không khí trong lành khiến cả người cảm thấy dễ chịu.

Các học sinh ngày thường bị nhấn chìm trong việc học hành căng thẳng, thoáng chốc cũng thả lỏng hơn, trò chuyện ríu ra ríu rít, có nữ sinh còn cười tùm tùm nói chuyện với các ông bà cụ.

“Chú Lý, chú xem, bây giờ chúng ta đi ngay luôn sao?”

“Đúng vậy, phải rồi, ở đây có lều, hai người một cái, mấy đứa xem xem chọn thế nào, chú và chú Vương của mấy đứa chung một lều, ngoài ra còn phải dùng các loại công cụ, số còn lại sáu đứa nam sinh cứ trao đổi.” Người dẫn đầu đội chuyên nghiệp chính là chú Lý mà Hà Bình đã gọi.

Lão Lý ba mươi lăm tuổi, từng có rất nhiều kinh nghiệm trong chuyện sinh sống và cắm trại ở nông thôn, là một người thành thạo, bây giờ đang lấy đồ trang bị trên xe ra cùng với một người khác trong đội.

Hoàng Vân và Lâm Tú lôi kéo hai nữ sinh khác sang, cười títt mắt nói, “Tụi mình sẽ tự cầm hành lý, các cậu chia nhau số đồ trang bị còn lại, nếu còn cần gì thì cứ bảo bọn tớ, hai đứa mình cũng cầm được.”

“Không cần, nhưng mà các cậu thật sự phải nên tự cầm hành lý của mình.” Mạnh Soái trông có vẻ là một tên cay nghiệt, nhưng thật ra là kiểu ngoài lạnh trong nóng, rất dễ miệng.

Bây giờ thấy các nữ sinh đến, không thể nào không xách vật nặng giúp các cô, sau khi thương lượng, các nam sinh còn lại liền giao hành lý của các cô cho cậu ta, quay đầu bàn bạc với nhau xem ai xách trước, sau một hồi sẽ thay lượt.

Nhậm Nguyên cầm lấy một cái lều, “Mình lấy trước, hành lý đơn giản nhưng thứ này lại không nhỏ, Giản Ninh, cậu cầm giúp tụi của mình, mình lấy thêm cái nữa, thứ này chỉ chiếm diện tích chứ không nặng.”

“Ừ.” Giản Ninh biết Nhậm Nguyên đang chia sẻ một phần gánh nặng với mình, ai bảo tới qua cậu bị cảm làm chi, tới giờ còn thấy choáng.

Người bệnh là lớn nhất.

“Tôi cũng cầm hai cái, cũng vừa đúng lúc chúng ta dư người, có thể thay phiên nhau.” Trịnh Phàm cũng cầm lấy hai cái lều khác, đứng chung với Nhậm Nguyên, “Đoạn đường này coi bộ không dễ đi, không biết phải đi bao lâu nữa.”

Thịnh Quang vác hành lý của Trịnh Phàm trên lưng, hỏi, “Chú Vương, chúng ta phải đi bao lâu mới đến?” Nói xong, cắn quả táo trên tay một cái.

Người được gọi là chú Vương xoay người trả lời, “Thằng nhóc này béo như vậy chẳng trách sợ đi nhiều, nói cho cháu biết, phải đi một tiếng.”

“Không phải chứ??” Thịnh Quang suýt xỉu.

Hoàng Vân, Lâm Tú, cùng với hai nữ sinh khác là La Đan, Tô Hà không cảm thấy gì, cười cười nói nói đi trên con đường nhỏ bên đồng ruộng, còn có đường mòn, từng bước hướng đến nơi cắm trại.

Đối với bọn họ, cơ hội được đi chơi như vậy rất hiếm.

Dãy núi mệnh mông kéo dài vô tận, còn có thể nghe thấy tiếng chim hót, cách đó không xa là tiếng nước chảy, một nhóm mười hai người cứ đi trên con đường nhỏ, sơn thôn cách họ ngày càng xa.

“Hai người có muốn đổi không?” Mạnh Soái nhìn đồng hồ trên tay, đã được nửa tiếng, đưa ra ý kiến thay đổi người, Nhậm Nguyên và Trịnh Phàm không ý kiến, giao đồ cho Hà Bình và Mạnh Soái. Còn về phần Giản Ninh và Thịnh Quang, Giản Ninh là người bị ốm, còn Thịnh Quang là kiểu mập mạp, không hề thích hợp, có thể cố gắng tới đích đã coi như là không tệ.

Thay đổi hai lần, cuối cùng cả đoàn cũng tới được mục tiêu, một đồng cỏ bằng phẳng, cách đó không xa là bờ sông, có thể nhặt vỏ sò, vỏ ốc, phía sau là lưng núi, phía trước có thể ngắm đồng ruộng, là một nơi rất tốt.

“Hò! Cuối cùng cũng tới, ông đây mệt chết được!” Thịnh Quang không lo lắng gì mà đặt mông ngồi xuống đất, miệng gào thét mệt mỏi.

Mạnh Soái tung cước đá vào mông Thịnh Quang, để đồ vật xuống rồi mới ngồi lên tảng đá, “Chỗ này thật sự rất tốt, không khí trong lành, phong cảnh đẹp, rất hợp để vẽ vật thực.”

“Đúng vậy, không thể nào nhìn thấy được cảnh này trong thành phố.” Trịnh Phàm cũng ngồi xuống bên cạnh.

Nhậm Nguyên đứng bên Giản Ninh, lật tới lật lui cái túi của Giản Ninh tìm đồ đạc. Nhậm Nguyên càng tìm càng cau mày thật chặt, Giản Ninh cũng rụt cổ ngày càng thấp.

Thấy sắc mặt của Nhậm Nguyên không xong, Giản Ninh lập tức cầm túi lên che trước mặt mình, “Đừng, nếu không được thì đừng tìm nữa, dù sao bây giờ mình cũng không khó chịu lắm.”

“Không khó chịu? Vừa này ai mới bị ngạt mũi? Ai mới ho khan?!” Nhậm Nguyên giật lấy túi, sau đó lại tìm lung tung, lục hơn nửa ngày mới tìm thấy thuốc trong túi quần áo, tức giận trừng Giản Ninh, Nhậm Nguyên lấy nước và thuốc đưa cho cậu.

Giản Ninh chột dạ nhận thuốc, sau khi uống xong mới nhìn Nhậm Nguyên, “Đừng giận, lát nữa chúng ta đi bắt cá, cậu xem, Hoàng Vân và Lâm Tú đều đi hái hoa rồi kìa.”

“Bắt cá?!” Thịnh Quang vừa nghe đã thấy hứng thú, đứng lên khỏi mặt đất, phúi phúi vụn bánh mì trên tay, lôi kéo Mạnh Soái, “Mạnh Soái, Trịnh Phàm, bốn người chúng ta cũng đi đi! Uầy, Hà Bình, cậu làm gì bên đó thế?”

“Dừng lều, phải dựng lều trước đã, cần đến sáu cái lều, các cậu nghỉ ngơi xong rồi thì qua đây giúp một tay.” Hà Bình và chú Vương đang dựng lều ở bên kia, căn lều đầu tiên hoàn thành, có vẻ vẫn còn tốt.

Nhậm Nguyên lên tiếng, “Ủm, tội mình cũng tới, Giản Ninh, cậu nghỉ ngơi đi.” Thấy Giản Ninh muốn đi theo, Nhậm Nguyên liếc mắt nhìn, “Có thể đi nhưng không được làm phiền.”

“Cậu thật là, cha mẹ mình không nhờ cậu chăm sóc mình, sao mà cậu cứ thích xem mình như con nít thế!” Giản Ninh đi theo, tức giận nhỏ giọng lầm bầm.

Trịnh Phàm và Mạnh Soái tự nhiên cũng sẽ không rời rã nên đi theo, Thịnh Quang vừa nhìn là biết khổ cực, miệng cứ thở hồng hộc, nên thẳng thắn đến tìm mấy nữ sinh chơi đùa, hái hoa bắt bướm cho họ, mò vỏ sò vỏ ốc cho họ, trêu đùa mấy nữ sinh đến vui vẻ.

Vừa nhìn là biết một tên ham ăn biếng làm!

Hà Bình và Nhậm Nguyên cũng coi như là người có kinh nghiệm với việc dựng lều, làm rất nhanh, dưới sự chỉ đạo và dẫn dắt của hai người, trong chốc lát liền làm xong cái lều thứ nhất, còn lại năm cái lều nữa.

“Chắc, không ngờ mấy đứa thật thông minh, học rất nhanh.” Chú Lý khen ngợi bọn họ, sau đó mở một cái lều khác ra, chuẩn bị dựng nó lên cùng với chú Vương.

Mấy đứa nhóc choai choai được khen một cái, lập tức càng thêm chịu khó.

Hơn một giờ sau, tất cả các lều đều được dựng lên, đèn pin, túi ngủ tránh côn trùng, hộp quẹt lẫn nến vẫn đều được chia đều ra cho đám nhóc, còn các nữ sinh đều nhận lều.

Hai nữ sinh chung một lều, hai cái lều ở giữa, bốn cái còn lại vây xung quanh, đủ để thể hiện sự quan tâm chú ý của các nam sinh đối với họ, dù sao cũng là dã ngoại, xảy ra chuyện thì không phải chỉ có mất vui, mà còn không thể ăn nói.

Nhậm Nguyên và Giản Ninh cũng tự nhiên mà chung một lều, bây giờ là lúc thu dọn đồ đạc, hai người bắt đầu chỉnh sửa lại lều và vật dụng của mình.

“Uầy, Nhậm Nguyên này, mình cảm thấy có chút linh cảm không rõ!” Giản Ninh nói xong câu đó liền nhận được một cái liếc mắt của Nhậm Nguyên.

“Suy nghĩ không tốt nên chỉ nói điều không tốt, nếu thành sự thật thì lúc đó chúng ta cũng ở đây đấy!” Nhậm Nguyên cất đồ đạc xong rồi cầm một cái đèn pin ném cho Giản Ninh, “Cầm lấy, mỗi người một cái tương đối tiện hơn.”

“Ừ, cảm ơn.”

Đội trưởng Lý và đội trưởng Vương bên ngoài cũng không phải người mới vào nghề, đã sớm lấy củi sẵn, chuẩn bị lát nữa bắt gà rừng hay gì đó để nướng, để cho đám nhóc này nếm thử cái gì gọi là món ăn dân dã, không có gà rừng thì cũng sẽ có cá trong sông.

Gia vị cùng với những thứ linh tinh họ đều có, không lo hương vị không ổn.

Một buổi chiều, chủ yếu là ở trong sông, thời tiết tháng bảy rất nóng, ở trong sông mát mẻ hơn rất nhiều, tự nhiên cũng hạ nhiệt, các nam sinh nhảy vào trong nước, nữ sinh cũng không hề rụt rè mà tham gia vào trong nhóm, quây suốt cả buổi chiều.

“Đủ rồi, đi ăn cá nướng thôi!”

“Thật tốt!” cả đám người nhanh chóng di chuyển đến bên đồng lửa, ngửi mùi cá nướng, thêm đến chảy nước bọt, ánh mắt còn nhìn chăm chăm vào con cá như hận không thể ăn sạch nuốt vào bụng.

Đội trưởng Lý nhìn dáng vẻ của mấy đứa trẻ, bật cười, để cá nướng lên lá cây sạch sẽ, “Đêm nay chúng ta chia ra làm hai đội, chú và chú Vương mỗi người dẫn một đội vào thám hiểm trong hầm trú ẩn, cứ yên tâm, không hề nguy hiểm đến tính mạng, bọn chú đã vào trước rồi.”

Đội trưởng Vương càng tăng thêm cảm giác thần bí, nói, “Nghe nói là nơi của quỷ sứ thời kháng chiến, chú và đội trưởng Lý cũng chỉ vào từ hai con đường, đi một vòng cũng không tìm ra con đường còn lại, nhưng mà, nói không chừng có thể là do bỏ sót, dù sao lúc đó cũng chỉ có bốn người bọn chú vào mà thôi.”

Vừa nói vậy, các nam sinh lập tức cảm thấy hứng thú, các nữ sinh tuy sợ những vấn đề tò mò.

Sau khi ăn tối xong liền chia đội, kết quả là Nhậm Nguyên, Giản Ninh, Trịnh Phàm, Lâm Tú, Hoàng Vân đi theo đội trưởng Lý, còn Hà Bình, Mạnh Soái, Thịnh Quang, La Đan và Tô Hà đi theo đội trưởng Vương.

Nói xong, quyết định trưa mai xuất phát.

Tối, đến lúc ngủ, Nhậm Nguyên và Giản Ninh nằm trong túi ngủ, cùng nhau trò chuyện, trong căn lều gần đó cũng vang lên tiếng trò chuyện âm trời.

“Này, mình muốn đi vệ sinh.”

“Ừm...mình đưa cậu đi.”

Giản Ninh gật đầu, chui ra khỏi túi ngủ, đi đến nhà vệ sinh xa xa với Nhậm Nguyên.

Sau khi giải quyết xong chuyện trọng đại của đời người, Giản Ninh đang kéo quần thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét chói tai truyền đến từ bên kia, tay run rẩy, dây thắt lưng còn chưa buộc đã kêu một câu, “Nhậm Nguyên, cậu có nghe thấy gì không?!”

“Mặc quần xong rồi chúng ta đi tìm đội trưởng.” Nhậm Nguyên đi tới, kéo Giản Ninh đến nơi cắm trại.

Lúc nghe chuyện xưa khi còn bé, bọn họ có nghe người già kể một số chuyện liên quan đến những chuyện trong núi, còn có chuyện yêu ma quỷ quái gì đó, sơn tinh mộc tinh mê tín gì gì đó nữa, chẳng lẽ là có thật?! Bàn tay Nhậm Nguyên cũng đổ đầy mồ hôi, nhanh chóng kéo Giản Ninh đến nơi cắm trại.

Dù sao cũng đừng xảy ra chuyện gì, bây giờ mới là đêm đầu thôi mà!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-yeu-duong>